Evangelium

Sankta Matthæussa,

aa Førisk o Dansk.

Gjivi ûd uppaa Prent

eâv

tui Danska Buibils Selskeâbinun.

Randers.

1823.

St. Matthæi

Evangelium,

udgivet

paa Færøisk og Dansk

af

det Danske Bibelselskab.

Randers.
Trykt hos S. Elmenhoff, kgl. priv. Bogtrykker.
1823.

Fortale.

Det Danske Bibelselskab har den Glæde, herved at overgive de gudfrygtige Færøboer St. Matthæi Evangelium, oversat og trykt i deres egen Mundart. Hensigten dermed kan ingenlunde være, at ville fortrænge paa hine Øer den Danske Bibel, som der har været brugt i halvtrediehundrede Aar, og som fremdeles bør bruges. Selskabet ønsker netop ved denne nye Oversættelse at sætte Færøboerne istand til bedre at forstaae saavel den Danske Bibel, som den øvrige Religionsunderviisning, der gives i det Danske Sprog, til hvilken Ende man ogsaa har ladet den Danske Oversættelse aftrykke ved Siden af den Færøiske. Denne sidste har Hr. Pastor J. H. Schrøter, som er en indfødt Færøboer, efter Selskabets Begjering besørget, af Iver for Guds Ords Udbredelse og af Kjerlighed til sine Landsmænd. Hr. Schrøter, som fandt forskjellige Dialekter for sig, var ofte uvis om, hvilken af disse han skulde give Fortrinet. Sammensmelte

dem kunde han ikke; og stedse følge een Dialekt, syntes urigtigt, da hans Arbeide derved vilde blive mindre brugbart for endeel Øer. Under saadanne Omstændigheder valgte han paa ethvert tvivlsomt Sted det Udtryk, som han ansaae for det meest passende og forstaaeligste for de Fleste, i det han tillige i Anmærkninger gjorde Regnskab for sit Valg. Men ihvor vigtige disse Anmærkninger end monne være for Sproggranskeren, troede Selskabet dog ikke at burde, imod Bibelselskabernes Vedtægt, optage disse Anmærkninger i nærværende Udgave, især da de tilligemed Haandskriftet bevares paa det store kongelige Bibliothek i Kjøbenhavn, hvor Sprogelskeren vil kunne finde dem.

Kjøbenhavn, den 20de December 1822.

Directionen for det Danske Bibelselskab.

Evangelium Sankta Mathæussa.

Teâ 1sta Capitule.

Jesu Christussa, Daava Sóns, Aabrahams Sóns, Attarteâla Boug.

2. Abraham aatte Isaak; o Isaak aatte Jaagub; o Jaagub aatte Jûda o Brøir hans;

3. o Jûda aatte Phares o Zara vi Thamar; o Phares aatte Esrom; o Esrom aatte Aram;

4. o Aram aatte Aminadab; o Aminadab aatte Naasson; o Naasson aatte Salmon;

5. o Salmon aatte Booz vi Rachab; o Booz aatte Obed vi Ruth; o Obed aatte Jessai;

6. o Jessai aatte Kong Daavid; o Kongurin Daavid aatte Salomon vi Huustrui Uriassa;

7. o Salomon aatte Roboam; o Roboam aatte Abia; o Abia aatte Asa;

St. Matthæi Evangelium.

Det 1ste Capitel.

Jesu Christi, Davids Søns, Abrahams Søns Slægte-Bog.

2. Abraham avlede Isaak; og Isaak avlede Jakob; og Jakob avlede Juda og hans Brødre;

3. og Juda avlede Phares og Zara med Thamar; og Phares avlede Esrom; og Esrom avlede Aram;

4. og Aram avlede Aminadab; og Aminadab avlede Naasson; og Naasson avlede Salmon;

5. og Salmon avlede Booz med Rachab; og Booz avlede Obed med Ruth; og Obed avlede Jessai;

6. og Jessai avlede Kong David; og Kong David avlede Salomon med Uriæ Hustru;

7. og Salomon avlede Roboam; og Roboam avlede Abia; og Abia avlede Asa;

8. o Asa aatte Jósa-
phat; o Jósaphat aatte
Joram; o Joram aatte
Ozias;
9. o Ozias aatte Joa-
tham; o Joatham aatte
Achas; o Achas aatte Eze-
chias;
10. o Ezechias aatte
Manassa; o Manassa aat-
te Amon; o Amon aatte
Jósias;
11. o Jósias aatte Je-
chonias o Brøir hansara
um Uutlagna Tujina hina
Babylóniſku.
12. Men ettur tan Ba-
bylóniſka Uutlagnan aatte
Jechonias Salathiel; o
Salathiel aatte Zorobabel;
13. o Zorobabel aatte A-
biud; o Abiud aatte Elia-
kim; o Eliakim aatte Azor;
14. o Azor aatte Sadok;
o Sadok aatte Achim; o
Achim aatte Eliud;
15. o Eliud aatte Elea-
zar; o Eleazar aatte Mat-
than; o Matthan aatte
Jaagub;
16. o Jaagub aatte Jó-
seph, Mann Mariu; eâv
henni ér Jesus føddur,
sum kadlast Christus.
17. Eru so ødl Lieni
fraa Aabrahami til Daavid

8. og Asa avlede Jo-
saphat; og Josaphat avle-
de Joram; og Joram av-
lede Ozias;
9. og Ozias avlede
Joatham; og Joatham
avlede Achas; og Achas
avlede Ezechias;
10. og Ezechias avlede
Manasſe; og Manasſe av-
lede Amon; og Amon av-
lede Josias;
11. og Josias avlede
Jechonias og hans Brødre,
ved den babyloniſke Udlæn-
digheds Tiid.
12. Men efter den baby-
loniſke Udlændighed avlede
Jechonias Salathiel; og
Salathiel avlede Zorobabel;
13. og Zorobabel avlede
Abiud; og Abiud avlede Elia-
kim; og Eliakim avlede Azor;
14. og Azor avlede Sa-
dok; og Sadok avlede Achim;
og Achim avlede Eliud;
15. og Eliud avlede Ele-
azar; og Eleazar avlede
Matthan; og Matthan
avlede Jakob;
16. og Jakob avlede Jo-
seph, Mariæ Mand; af
hende er Jesus fød, som
kaldes Christus.
17. Altsaa ere alle Led
fra Abraham indtil David

fjurtan Lji, o fraa Daavid til Uutlagnajin hin babylóniska fjurtan Lji, o fraa tui babylóniskaUutlagnajinun til Christussa fjurtan Lji.

18. Men so gjæk teâ til vi Fødsuli Jesu Christussa. Taa-ui Maria, Mouur hansara, veâr fæst Jósephi, fandst hón, aarin tei kómu seâman, á væra blivin vi Badn eâv Halgan Anda.

19. Men Jóseph, Meâvur hennara, thui-at han veâr ratteliur, o ikkje vilde skjemma heâna firi ødlun, atlaje ljødlia á skjilja sé fraa henni.

20. Men, mian han hugsaje um teâ, sui, taa obinbaarajist Harrans Aingjil firi honun uj Dreima, o seje: Jóseph, Daava Sónur, firast ikkje firi á teâga vi Máriu Huustru tujni; thui teâ, ui ér alva ui henni, ér eâv Halgan Anda.

21. Men hón skeâl føa ain Són, o tû skeâl nevna han vi Navni Jesus, thui han skeâl fralsa Folk suit fraa Sindun taira.

22. Men hetta skjeddi altseâmalt, á teâ skjildi genga ûd, ui teâla ér eâv

fjorten Led, og fra David indtil den babyloniske Udlændighed fjorten Led, og fra den babyloniske Udlændighed indtil Christus fjorten Led.

18. Men Jesu Christi Fødsel gik saa til. Der Maria, hans Moder, var Joseph trolovet, befandtes hun, førend de kom sammen, at være frugtsommelig af den Hellig Aand.

19. Men Joseph, hendes Mand, efterdi han var retsindig, og ikke vilde offentlig beskæmme hende, besluttede hemmelig at skille sig fra hende.

20. Men i det han tænkte derpaa, see, da aabenbaredes Herrens Engel for ham i en Drøm, og sagde: Joseph, Davids Søn, frygt ikke at annamme din Hustru Maria, thi det, som er avlet i hende, er af den Hellig Aand.

21. Men hun skal føde en Søn, og du skal kalde hans Navn Jesus, thi han skal frelse sit Folk fra deres Synder.

22. Men dette skede altsammen; at det skulde fuldkommes, som er talet af

Harranun vi Próphetanun, ui sijur:
23. Sui, ain Moi skeâl bluiva vi Badn, o føa ain Són, o han skeâl nevnast vi Navni Immanuel, teã ér ûdtuia: Gud vi okkun.
24. Men taa = ui Jóseph vaknaje up ûr Svøvninun, gjørdi han sum Aingjil Harrans heje befadla honun, o han toug vi Hûstrui suini.
25. O han kjendi heâna ikkje, til á hón heje født Són suin hin fist fødda, o Navn hansara kadlaje han Jesus.

Herren ved Propheten, som siger:
23. See, en Jomfru skal blive frugtsommelig, og føde en Søn, og man skal kalde hans Navn Immanuel, hvilket er udlagt: Gud med os.
24. Men der Joseph vaagnede op af Søvnen, gjorde han, som Herrens Engel havde befalet ham, og han annammede sin Hustru.
25. Og han kjendte hende ikke, indtil hun havde født sin Søn den førstefødte, og han kaldte hans Navn Jesus.

Teâ 2na Capitule.

1. Men taa=ui Jesus veât bórin ui Haim ui Bethlehem ui Judæa, aa Døum Heroudissa Konga, sui, taa kómu vuisir Menn ûr Esturlandi til Jerusalem, o mæltu:
2. Qveât ér tan Jøda Kongur, ui bórin ér ui Haim? thui víd heâva sat Stjødnu hansara ui Estri, o eru komnir á tílbija han.
3. Men taa = ui Heroudis Kongur hetta hoirde,

2. Capitel.

1. Men der Jesus var fød i Bethlehem i Judæa, udi Kong Herodis Dage, see, da kom Vise af Østerland til Jerusalem, og sagde:
2. Hvor er den Jødernes Konge, som er fød? thi vi have seet hans Stjerne i Øster, og ere komne at tilbede ham.
3. Men der Kong Herodes det hørte, blev han

taa outtajiist han o ødl Jerusalem vi honun;
4. o taa=ui han heje samla seâman adla tair ipparsta Præstanar o Skriftklougu blandt Folkje, fregnajiist han vi tair um, qveâr ui Christus skjildi føast.
5. Men tair søddu vi han: Ui Bethlehem ui Judæa, thui só ér skriva kjaa Próphetanun:
6. O tû, Bethlehem ui Judæ Landi! onganlunda ér tû tan mindsta midlun Judæ Fyrstum; thui ûd ûr teâr skeâl genga ain Fyrste, som skeâl væra Folk muits Israels Harri.
7. Taa haintaje Heroudis loinlia tair Vujsu til suins, o fratti nøja fraa taim um Tujuna, taa=ui Stjødnan heje leâde sé tilsjouna.
8. O han sendi tair til Bethlehem, o seje: Feâri Tíd o fregnist flittelia um Badni; men taa=ui Tíd heâva funni teâ, taa grajni meâr fraa tui, á Ee aisini kan kóma, o tilbija teâ.
9. Men taa=ui tair

forfærdet, og al Jerusalem med ham;
4. og der han havde forsamlet alle de Ypperste-Præster og Skriftkloge iblandt Folket, adspurgte han dem, hvor Christus skulde fødes.
5. Men de sagde til ham: i Bethlehem i Judæa, thi der er saa skrevet ved Propheten:
6. Og du, Bethlehem i Judæ Land! er ingenlunde den mindste iblandt Judæ Fyrster, thi af dig skal udgaae en Fyrste, som skal være mit Folks Israels Hyrde.
7. Da kaldte Herodes de Vise hemmelig, og udspurgte nøie Tiden af dem, naar Stjernen havde ladet sig tilsyne.
8. Og han sendte dem til Bethlehem, og sagde: gaaer hen, og udsporger flittelig om Barnet; men naar I have fundet det, da forkynder mig det, at jeg og kan komme, og tilbede det.
9. Men der de havde

hoddu luitta ettir Kongjis nun, fouru tair astea; o sui, Stjodnan, sum tair hoddu sat firi Estan, gjæk fram undan taimun, intil hán kóm, o stou omanivur, qveâr ui Badni veâr.

10. Men taa = ui tair seuu Stjodnuna, gjørdist tair egvelia fegnir.

11. O tair gingu inn ui Hûsi, o funnu Badni o Mammu tes Mariu, o fudlu niur o tílbouu teâ, o loudu up Liggjandafæji suit, o offravu tui Gaavur, Gudl o Roigjilsi o Myrrha.

12. O taa = ui tair vouru blivnir advearajir eâv Gudi ui Dreima, á tair skjildu ikkje venda attur tíl Heroudis, fouru tair ettur ainun orun Veji astea tíl taira Land.

13. Men taa = ui tair vouru farnir burtur, sui, taa obinbaarajist Aingjil Harrans firi Jésephi ui ainun Dreimi, o seje: Stat up, o teâg Badni o Mammu tes, o fludja tíl Ægjiptina, o bluiv værandi heâr, tíl Ee sije teâr tíl; thui Heroudis vil hoggia ettur Badninun á forkáma tui.

hørt Kongen, droge de bort; og see, Stjernen, som de havde seet i Øster, gik hen for dem, indtil den kom, og stod ovenover, hvor Barnet var.

10. Men der de saae Stjernen, bleve de saare meget glade.

11. Og de gik ind i Huset, og fandt Barnet med dets Moder Maria, og faldt ned, og tilbade det, og oplode deres Liggendefæ, og offrede det Gaver, Guld og Røgelse og Myrrha.

12. Og der de vare blevne advarede af Gud i en Drøm, at de skulde ikke vende tilbage til Herodes, fore de ad en anden Vei bort til deres Land.

13. Men der de vare bortfarne, see, da aabenbaredes Herrens Engel for Joseph i en Drøm, og sagde: staae op, og tag Barnet og dets Moder, og flye til Ægypten, og bliv der, indtil jeg siger dig til; thi Herodes vil søge efter Barnet, for at omkomme det.

14. Men han ſtou up, o toug Badni o Mammu tes um Nottina, o ſlutte heâne til Ægjiptina.

15. O han veâr værandi heâr til á Heroudis veâr dejur, á teâ ſkjildi genga ûd, ſum veâr teâla eâv Harranun vi Próphetanun, ui ſijur: ûr Ægjiptini kadlaje Ee Són muin.

16. Taa=ui Heroudis teâ ſaae, á han veâr ſvigjin eâv taim Buiſu, blaiv han egvelia ilſkur, o ſendi ûd, o leâd ſlaa=a ihél odl Bødn, ſum vouru ui Bethlehem, o heâr um Bejir fraa tvaimun Aarun o heârundur, ettur tui Tujini, ſum han heje fingje á fretta fraa taim Buiſu.

17. Taa ér teâ ûdgingje, ui teâla ér eâv Jeremiaſſe hinun Próphetanun, ſum ſijur:

18. Ui Rama blaiv hoird ain Roſt, Graadur o Skruigjan o migjil Uilan; Reâkul greâd um Bødn ſuine, o vildi ikkje leâda ſé hugſveâla, thui tei eru ikkje maira.

19. Men taa=ui Heroudis veâr dejur, ſui, taa

14. Men han ſtod op, tog Barnet og dets Moder om Natten, og veeg hen til Ægypten.

15. Og han blev der, indtil Herodes var død, at det ſkulde fuldkommes, ſom var talet af Herren ved Propheten, ſom ſiger: fra Ægypten kaldte jeg min Søn.

16. Der Herodes da ſaae, at han var ſkuffet af de Viſe, blev han ſaare vred, og ſendte hen, og lod ihjelſlaae alle Børn, ſom vare i Bethlehem og i al dens Egn, fra to Aar og derunder, efter den Tiid, ſom han havde udſpurgt af de Viſe.

17. Da blev det fuldkommet, ſom talet er af den Prophet Jeremias, ſom ſiger:

18. En Røſt blev hørt udi Rama, Graad og Skrig og megen Hylen; Rachel begræd ſine Børn, og vilde ikke lade ſig huſvale, thi de ere ikke mere.

19. Men der Herodes var død, ſee, da aaben=

obinbaarajiſt Aingjil Har-rans firi Jóſephi ui ainun Dreimi ui Egjiptini, ſi-jande vi han:

20. Stat up, o teâg Badni o Mammu tes, o feâr attur til Iſraels Land, thui tair eru dejir, ui ſøgtu ettur Luivinun aa Badninun.

21. Men han ſtou up, o toug Badni o Mammu tes, o kóm attur til Iſra-els Land.

22. Men taa = ui han fratti, á Archelaus ragjer-di ui Judœa ui Heroudiſſa Feâjirs ſuins Steâ, out-tajiſt han firi, á kóma heâar; men han blaiv ad-veâravur eâv Gudi ui Drei-ma, o vaig fraa til Gali-laia Builingar.

23. O han kóm o bâi ui ainun Steâji, ſum kadlaſt Nazareth, á teâ ſkjildi genga âd, ui ſagt ér kjaa Próphetunun: han ſkeâl kadlaſt Nazarœare.

Teâ 3ja Capitule.

1. Men ui taim ſomu Døum ſtai fram Jouhan-nis tan Doibare, ſum preâdikaje ui Ojine hini ui Judœa, o ſeje:

barebes Herrens Engel i en Drøm for Joſeph i Æ-gypten, ſigende:

20. Staae op, og tag Barnet og dets Moder, og drag hen til Iſraels Land, thi de ere døde, ſom ſøgte efter Barnets Liv.

21. Men han ſtod op, og tog Barnet og dets Mo-der, og kom til Iſraels Land.

22. Men der han hørte, at Archelaus regjerede i Ju-dæa i ſin Faders Herodis Sted, frygtede han at kom-me derhen; men han blev advaret af Gud i en Drøm, og veeg hen til Galilææ Egne.

23. Og han kom, og boede i en Stad, ſom kal-des Nazareth, at det ſkulde fuldkommes, ſom ſagt er ved Propheterne: han ſkal kaldes Nazaræer.

3. Capitel.

1. Men i de ſamme Dage fremſtod Johannes den Døber, ſom prædikede i Judææ Ørk, og ſagde:

2. Umvendi Tikun, thui Himmerigjis Ruigji ér kómi neâr.

3. Thui han ér tan, um qvon hin Próphetan Esaias hevur rødt, sijande: Teâ ér Røst hansara, ui roubar ui Ojine: ruddi Vé Harrans, o javni Gødur hansara.

4. Men Jouhannis heje Kladna suin eâv Kamelu-Haari, o ait Levur-Belti um suinar Lendar; o t(l Madna heje han Greâs-hoppar o vidlan Hunning.

5. Taa feerajist ûd t(l hansara Jerusalem, o haila Judæa, o alt Landi um Jordanin.

6. O tei doibtist eâv honun ui Jordani; o graindu fraa Sindun taira.

7. Men taa-ui han saae mengar Pharisaiarar o Saddusaiarar kóma t(l Doubs suina, seje han vi tair: Tikara Ogla-ungar! Qvor vuiste Tikun á slida undan Vrajine, sum ér ui koming?

8. Væri taa Frugtir værdar Umvendilsi;

9. o atli ikkje á villja sija vi Tikun sjolvar: v(d heâva Aabraham t(l Feâ-

2. Omvender Eder, thi Himmeriges Rige er kommen nær.

3. Thi han er den, om hvilken den Prophet Esaias haver talet, sigende: det er hans Røst, som raaber i Orken: bereder Herrens Vei, gjører hans Stier jævne.

4. Men Johannes havde sit Klædebon af Kameel-Haar, og et Læder-Belte om sin Lend; men hans Mad var Græshopper og vild Honning.

5. Da udgik Jerusalem til ham, og det ganske Judæa, og alt Landet omkring Jordanen.

6. Og de døbtes af ham i Jordanen, og bekjendte deres Synder.

7. Men der han saae mange Pharisæer og Sadducæer komme til sin Daab, sagde han til dem: I Ogleunger! hvo viste Eder at flye fra den kommende Vrede?

8. Bærer da Omvendelsens værdige Frugter;

9. og mener ikke at ville sige ved Eder selv: vi have Abraham til Fader;

jir; thui Ee fije Tikun: Gud kan vækja Aabrahami Bødn up eâv hesun Stainun.

10. Men Øxin liggur adlaraja vi Roudina eâv Treunun; thui skeâl qvørt Treâ, som ikkje hevur gouar Aavøxtur, høggast eâv o floggjast ui Eldin.

11. Ee doubi veâl Tikun vi Vatni til Vatning, men tan, ui kjémur attan aa mé, ér mædari inn Ee, ikkje eri Ee værdur á bæra Skegvar hansara; han skeâl doiba Tikun vi Halgan Anda o Eldi.

12. Tuininga Skublan ér ui hansara Haand, o han skeâl rainska Kodngølv suit, o senka Qvaidi ui Wingji; men Dumbena skeâl han brenna up vi ousløkkjeliun Eldi.

13. Taa kóm Jesus âr Galilaja eâd Jordani til Jouhannissa, á doibast eâv honun.

14. Men Jouhannis formainte honun teâ, o sejè: Ee heâvi nejit á doibast eâv teâr, o Tâ kjémur til muins!

15. Men Jesus sveâraje o seje vi han: tilstija teâ

thi jeg siger Eder, at Gud kan opvække Abraham Børn af disse Stene.

10. Men Øxen ligger allerede ved Roden af Træerne; derfor, hvert Træ, som ikke bærer god Frugt, skal afhugges, og kastes i Ilden.

11. Jeg døber Eder vel med Vand til Omvendelse, men den, som kommer efter mig, er stærkere end jeg, hvis Skoe jeg ikke er værdig at bære; han skal døbe Eder med den Hellig Aand og Ild.

12. Hans Kasteskóvl er i hans Haand, og han skal igjennemrense sin Lo, og samle sin Hvede i Laden; men Avnerne skal han opbrænde med uslukkelig Ild.

13. Da kom Jesus fra Galilæa til Jordanen til Johannes, at døbes af ham.

14. Men Johannes formeente ham det, og sagde: jeg haver behov at døbes af dig, og du kommer til mig!

15. Men Jesus svarede og sagde til ham: tilsted det

nû, thui solajis beer ok=
kun tíl á fulbirda alt,
qveâd ui ratt ér. Taa tíl=
steddi han honun.
16. O taa=ui Jesus
veâr doibtur, stai han strax
up âr Vatninum; o sui,
Himlanir obnajist honun,
o han saae Guds Aand feâ=
ra niur sum aina Digvu,
o kóma ivur han.
17. O sui, teâ kóm ain
Røst âr Himlunun, sum
seje: Hesin ér Sónur muin
hin elskjuliji, ui honun
heâvi Ee Beheâjilihaid.

nu, thi saaledes bør det os
at fuldkomme Alt, hvad
Ret er. Da tilstedte han
ham.
16. Og der Jesus var
døbt, steeg han strax op af
Vandet; og see, Himlene
aabnedes ham, og han saae
Guds Aand fare ned som
en Due, og komme over
ham.
17. Og see, der kom en
Røst fra Himlene, som
sagde: denne er min Søn,
den Elskelige, i hvilken
jeg haver Behagelighed.

Teâ 4ra Capitule.

1. Taa blaiv Jesus
fordur eâv Aandini ui
Ojina, á fruistast eâv
Devlenun.
2. O taa=ui han heje
fasta fjøriti Deâar o fjø=
riti Neâtur, hungraje han
umsujur.
3. O Fruistarin gjæk
tíl hansara o seje: ér tû
Sónur Guds, taa sji, á
Stainanir hesir bluiva
Brei.
4. Men han sveâraje
o seje: só ér skriva: Men=
niskjan livur ikkje beâra
eâv Breji, men vi qvørt

4. Capitel.

1. Da blev Jesus ført
af Aanden i Ørken, at
fristes af Djævelen.
2. Og der han havde fa=
stet fyrretive Dage og fyr=
retive Nætter, hungrede
ham omsider.
3. Og Fristeren gik til
ham, og sagde: er du Guds
Søn, da siig, at disse
Stene blive Brød.
4. Men han svarede
og sagde: der er skrevet:
Mennesket lever ikke ale=
ne af Brød, men ved

Dor, ui gengur âd gjøg-
num Munn Guds.
5. Taa toug Develin
han vi seâr til tan hellia
Steâjin, o sedti han up
aa Tindin aa Templinun,
o seje vi han:
6. Eer tû Sónur
Guds, taa sturta té sjol-
vur hér niur, thui só ér
skriva: han skeâl gjéva
Onglun suinun Befalning
um té, o tair skullu bæra
té aa Hondunun, á tû
skeâl ikkje stoida Foudin
moudi nogrun Staini.
7. Taa seje Jesus vi
han: só ér upattur skriva:
tû skeâl ikkje fruista Har-
ran Gud tuin.
8. Attur toug Develin
han vi seâr up aa ait av-
laje hogt Fjadl, o vuiste
honun ødl Versins Rui-
gjir o taira Harlihaid, o
seje vi han:
9. Alt hetta vil Ee
gjéva teâr, um tû fedlur
niur, o tilbijur mé.
10. Taa seje Jesus vi
han: vuig burtur, Satan!
thui só ér skriva: tû skeâl
tilbija Harran Gud tuin,
o teâna honun alaina.
11. Taa slutti Develin
fraa honun, o sui, Ong-

hvert Ord, som udgaaer
igjennem Guds Mund.
5. Da tog Djævelen
ham med sig til den helli-
ge Stad, og satte ham
paa Tindingen af Temp-
let, og sagde til ham:
6. Er du Guds Søn, da
kast dig selv herned, thi
der er skrevet: han skal gi-
ve sine Engle Befaling
om dig, og de skulle bære
dig paa Hænderne, at du
ikke skal stode din Fod paa
nogen Steen.
7. Da sagde Jesus til
ham: der er atter skrevet:
du skal ikke friste Herren
din Gud.
8. Atter tog Djævelen
ham op med sig paa et saa-
re høit Bjerg, og viste
ham alle Verdens Riger
og deres Herlighed, og
sagde til ham:
9. Alt dette vil jeg gi-
ve dig, om du vil falde
ned, og tilbede mig.
10. Da sagde Jesus
til ham: viig bort, Sa-
tan! thi der er skrevet: du
skal tilbede Herren din Gud,
og tjene ham alene.
11. Da forlod Djæve-
len ham, og see, Eng-

lanir gingu til hans, o
teânavu honun.
12. Men taa = ui Jesus
fratti, á Jouhannis veâr
kastavur ui Fongsil, vaig
han heâane til Galilaia.
13. O han flutti fraa
Nazareth, o kóm o bíi ui
Capernaum, sum liggur
vi Sjegvin ui Sebulons
o Naphthalis Grannaleâ;
14. á teâ skjildi genga
âd, ui ér teâla eâv Pró=
phetanun Esaisse, sum
sijur:
15. Sebulons Land o
Naphthalis Land fram vi
Sjounun hesi Minni Jor=
danin, Haidninganas Ga=
lilaja:
16. teâ Folkje, sum
seâd ui Mirkri, hevur sat
ait stourt Ljous, o tei,
sum soudu ui Dejans Lan=
di o Skugga, tajmun ér
ait Ljous upgingje.
17. Fraa tan Tui be=
gjinte Jesus á preâdika o
â sija: umvendi Tikun,
thui Himmerigjis Ruigje
ér kómi neâr.
18. Men sum Jesus
vandraje fram vi tui Ga=
lilajiska Sjounun, saae
han tvair Badjar, Sui=
min, sum kadlast Petrus,

lene gik til ham, og tjen=
te ham.
12. Men der Jesus hør=
te, at Johannes var ka=
stet i Fængsel, veeg han
hen til Galilæa.
13. Og han forlod Na=
zareth, og kom, og boede
i Capernaum, som ligger
ved Søen, i Sebulons og
Naphthalis Grændser;
14. at det skulde fuld=
kommes, som er talet ved
Propheten Esaias, som
siger:
15. Sebulons Land og
Naphthalis Land, langs
Søen paa denne Side Jor=
dan, Hedningernes Ga=
lilæa:
16. det Folk, som sad
i Mørke, haver seet et
stort Lys, og dem, som
sadde i Dødens Land og
Skygge, dem er opgaaet
et Lys.
17. Fra den Tiid be=
gyndte Jesus at prædike,
og at sige: omvender Eder,
thi Himmeriges Rige er
kommet nær.
18. Men der Jesus
vandrede ved den galilæi=
ske Sø, saae han to Brø=
dre, Simon, som kaldes
Petrus, og Andreas,

o Andreás, Badja han-
sara, sum drouvu Noud
ui Sjounun; (thui tair
vouru Fiskarir.)
19. O han seje vi tair:
filgji meâr ettur, so vil
Ee gjéra Tikun til Menni-
skja = Fiskarar.
20. Men tair fouru
strax fraa Noudunun, o
filgdu honun.
21. O sum han gjæk
fram heâane, saae han
tvair eârar Badjar, Jaco-
bus Són Zebedæussa, o
Jouhannis Badja hansara
ui Skjibenun vi Zebedæ-
usse, Paaba taira, á tair
bødtu Noud suina; o han
roubtaje tair.
22. Men tair fouru
strax fraa Skjibenun o
Paaba suinun, o filgdu ho-
nun.
23. O Jesus gjæk um
haila Galilaja, larde ui
Synagougun taira, o
preâdikaje Evangelium um
Ruigie, o lækti adlar
Sjâgur o adla Skroibili-
haid kjaa Folkjinun.
24. O Sægnin um han
frattist ivur haila Syria;
o tei ferdu til hans ødl tei,
sum idla vouru feârin, sum
vi imistun Sjâgun o Pui-

hans Broder, som kaste-
de Garn i Søen; (thi
de vare Fiskere.)
19. Og han sagde til
dem: følger efter mig,
saa vil jeg gjøre Eder til
Menneske = Fiskere.
20. Men de forlode
strax Garnene, og fulg-
te ham.
21. Og der han gik
frem derfra, saae han to
andre Brødre, Jakobus,
Zebedæi Søn, og Johan-
nes, hans Broder, i
Skibet med deres Fader
Zebedæus, at de bødte
deres Garn; og han kald-
te dem.
22. Men de forlode
strax Skibet og deres Fa-
der, og fulgte ham.
23. Og Jesus gik om-
kring i det ganske Gali-
læa, lærte i deres Synago-
ger, og prædikede Rigets
Evangelium, og helbredede
al Sygdom og al Skrø-
belighed iblandt Folket.
24. Og hans Rygte
kom ud over al Syria;
og de førte til ham alle
dem, som lede ilde, som
med adskillige Sygdomme

nun vouru befongd, Be-
sætt o Maanasjûg o Værk-
brodin; o han gjordi tei
hailbrji.
25. O teâ filgdi honun
Mongd eâv Folkje fraa Ga-
lilaja, o Decapolis, o Je-
rusalem, o hini Minni
Jordanin.

Teâ 5ta Capitule.

1. Men taa-ui han
saae Folkje, gjæk han up
aa ait Bjørg; o taa-ui
han var sedstur, gingu Di-
sciplar hansara til hans.
2. O han leâd up
Munn suin, lardi tair, o
seje:
3. Saali eru tei faa-
taku ui Aandini, thui
Himmerigjis Ruigje er
taira.
4. Saali eru tei, sum
sirgja, thui tei skullu hug-
sveâlast.
5. Saali eru tei Sagt-
mouiu, thui tei skullu ar-
va Jørina.
6. Saali eru tei, ui
hungra o tista ettur Ratte-
lihaid, thui tei skullu mæt-
tast.
7. Saali eru tei Barm-
hjartiu, thui tei skullu

og Piner vare behæftede,
Besatte og Maanesyge og
Værkbrudne; og han hel-
bredede dem.
25. Og der fulgte ham
meget Folk fra Galilæa,
og Decapolis, og Jerusa-
lem, og Judæa, og fra
hiin Side Jordan.

5. Capitel.

1. Men der han saae
Folket, steeg han op paa
et Bjerg; og der han
havde sat sig, gik hans
Discipler til ham.
2. Og han oplod sin
Mund, lærte dem, og
sagde:
3. Salige ere de fat-
tige i Aanden, thi Him-
meriges Rige er deres.
4. Salige ere de, som
sørge, thi de skulle hu-
svales.
5. Salige ere de Sagt-
modige, thi de skulle arve
Jorden.
6. Salige ere de, som
hungre og tørste efter Ret-
færdighed, thi de skulle
mættes.
7. Salige ere de Barm-
hjertige, thi dem skal ve-

njouda Barmhjartihaid. — derfares Barmhjertighed.

8. Saali erù tei reinu eâv Hjartanun, thui tei skullu sudja Gùd. — 8. Salige ere de rene af Hjertet, thi de skulle see Gud.

9. Saali eru tei Friaslìu, thui tei skullu kadlast Guds Bødn. — 9. Salige ere de Fredsommelige, thi de skulle kaldes Guds Børn.

10. Saali eru tei, sum luja Forfilgjilse firi Rattelihaids Skjild, thui taira ér Himmerigjis Ruigje. — 10. Salige ere de, som lide Forfølgelse for Retfærdigheds Skyld, thi Himmeriges Rige er deres.

11. Saalijir eru Tíd, um tei spotta o forfilgja Tikun, o teâla ui ødlun Lûdun idla um Tikun firi muina Skjild, o ligva teâ. — 11. Salige ere I, naar man bespotter og forfølger Eder, og taler allehaande Ondt imod Eder for min Skyld, og lyver det.

12. Glæji o friji Tikun, thui Løon Tikara skeâl væra migjil ui Himlunun; thui sé heâva tei forfilgt Própheтarnar, sum vouru firi Tikun. — 12. Glæder og fryder Eder, thi Eders Løn skal være megen i Himlene; thi saa have de forfulgt Propheterne, som vare for Eder.

13. Tíd eru Jørina Salt; men qvisui Salti missur Dijina, vi qvørjun skeâl teâ saltast? Teâ biur tíl onkje Anna, enn á bleâgast ûd, o trakkast undur Folka Foudun. — 13. I ere Jordens Salt; men om Saltet mister sin Kraft, hvormed skal det saltes? Det duer til intet Andet, end at kastes ud, og nedtrædes af Mennesker.

14. Tíd eru Vérina Ljous; tan Steâur, ui liggur aa ainun Fjadli, kan ikkje fjeâlast. — 14. I ere Verdens Lys; den Stad, som ligger paa et Bjerg, kan ikke skjules.

15. Aisini tændra tei ikkje Ljous up; o seda teâ undur ait Kjerald, men — 15. Man tænder og ikke et Lys, og sætter det under en Skjeppe, men

ui ain Ljousasteâga; só skuinur teâ firi ødlun taimun, sum eru ui Huusinun.
16. Leâdi so Ljous Tikara skuina firi Menniskjunun, á tei sudja Tikara gouu Gjørningar, o vira Feâjir Tikara, sum ér ui Himlunun.
17. Atli ikkje, á Ee eri komin, á loisa up Lóvina o Próphetunar; Ee eri ikkje komin á loisa up, men á fuldgjilda.
18. Thui sannelia sije Ee Tikun: intíl á Himmalin o Jorin forgenga, skeâl enn ikkje tan mindsti Bougsteâvur, edla ain Prikkur forgenga âr Lóvine, intíl teâ skjer altseâmalt.
19. Thuitaa, quisui neâgar loisir ait eâv hesun mindstu Bovun, o solajis leârur Menniskjina, han skeâl kadlast tan mindste ui Himmerigjis Ruigji; men qvør ui tei heldur o leârur só, han skeâl kadlast stourur ui Himmerigjis Ruigji.
20. Thui sije Ee Tikun: utan teâ á Rattelihaid Tikara ér freâare, enn tair Skriftklógu o Pharisaiar-

paa en Lysestage; saa skinner det for alle dem, som ere i Huset.
16. Lader saa Eders Lys skinne for Menneskene, at de see Eders gode Gjerninger, og ære Eders Fader, som er i Himlene.
17. Mener ikke, at jeg er kommen, at opløse Loven eller Propheterne; jeg er ikke kommen at opløse, men at fuldkomme.
18. Thi sandelig siger jeg Eder: indtil Himmelen og Jorden forgaae, skal end ikke det mindste Bogstav eller en Toddel forgaae af Loven, indtil det skeer altsammen.
19. Derfor, hvo som løser eet af disse mindste Bud, og lærer Menneskene saaledes, han skal kaldes den Mindste i Himmeriges Rige; men hvo som dem gjør og lærer, han skal kaldes stor i Himmeriges Rige.
20. Thi jeg siger Eder: uden Eders Retfærdighed overgaaer de Skriftkloges og Pharisæers, komme I

nars, kóma Tíd ongan-
lunda inn ui Himmerigjis
Ruigji.

21. Tíd heâva hoirt, á
teâ ér sagt taim Fodnu: tû
skeâl ikkje slaa-a-ihél, men
qvør ui sleâr ihél, skeâl
væra segur firi Doumi.

22. Men Ee sije Tikun:
Qvør ui ér ilskur aa Brou-
ur suin utan Seâg, han
skeâl væra segur firi Dou-
minun; men qvør ui sijur
til Brouur suin: Raka!
skeâl væra segur firi Raa-
jenun; men qvør ui sijur:
tû Daari! skeâl væra skjil-
diur til Helvitis Eld.

23. O thui, um teâ á
tâ offrar Gaavu tuina aa
Altari, o teâr rennur heâr
ui Gruun, á Brouur tuin
hevur neâga ui Ogg vi
teâr,

24. so leâd Gaavu tuina
væra heâr firi Altarinun,
o gak asteâ, o kóm fist til
sams vi Brouur tuin; kóm
taa attur, o offra Gaavu
tuina.

25. Vær sjøt gousliur
moudi Moudstandara tui-
nun, meni tû ér vi honun
aa Vejinun, á Moudstan-
darin skeâl ikkje antvora
Doumarinun té, o Dou-

ingenlunde ind i Himme-
riges Rige.

21. I have hørt, at der
er sagt de Gamle: du skal
ikke ihjelslaae, men hvo
som ihjelslaaer, skal være
skyldig for Dommen.

22. Men jeg siger Eder,
at hver den, som er vred
paa sin Broder uden Aar-
sag, skal være skyldig for
Dommen; men hvo som
siger til sin Broder: Raka!
skal være skyldig for Raa-
det; men hvo som siger:
du Daare! skal være skyl-
dig til Helvedes Ild.

23. Derfor, naar du
offrer din Gave paa Al-
teret, og kommer der ihu,
at din Broder haver No-
get imod dig,

24. saa lad blive din
Gave der for Alteret, og
gak hen, forlig dig først
med din Broder, og kom
da, og offre din Gave.

25. Vær snart velvillig
mod din Modstander, me-
dens du er med ham paa
Veien, at Modstanderen
ikke skal overantvorde
Dommeren dig, og Dom-

marin skeâl antvora Svaininun té, o tû skeâl kastast ui Fongsil.

26. Sannelia sije Ee teâr: tû skeâl slat ikkje köma heâr ûd âr, firin tû rindar tan suista Qvartin.

27. Tíd heâva hoirt, á teâ ér sagt taim Fodnu: tû skeâl ikkje druiva Hoer.

28. Men Ee sije Tikun: Qvør ui higgur eâd Qvinnu til tes, á faa-a Hâ aa henni, hevur adlaraja drivi Hoer vi henni ui Hjarta suinun.

29. Men qvisui teâ høgra Eja tuit ertur té, so ruiv teâ ûd, o bleâga teâ fraa teâr; thui teâ ér teâr freâari, á ain eâv Limun tuinun forkjémst, so ikkje haila tuit Legume skeâl kastast ui Helviti.

30. O um høgra Haand tuin argar té, høgg heána eâv o flogg heâna fraa teâr; thui teâ ér teâr firi Gouun, á ain eâv Limun tuinun værur forkomin, o ikkje tuit haila Legume skeâl kastast ui Helviti.

31. Só ér sagt, á qvør ui skjiljur sé fraa Hustrue suinari, skeâl gjéva henni Skjilsmessu Breâv.

meren skal overantvorde Tjeneren dig, og du skal kastes i Fængsel.

26. Sandelig siger jeg dig: du skal slet ikke komme der ud fra, førend du betaler den sidste Hviid.

27. I have hørt, at der er sagt de Gamle: du skal ikke bedrive Hoer.

28. Men jeg siger Eder, at hver den, som seer paa en Qvinde for at begjere hende, haver allerede bedrevet Hoer med hende i sit Hjerte.

29. Men dersom dit høire Øie forarger dig, saa riv det ud, og kast det fra dig; thi det er dig gavnligt, at eet af dine Lemmer fordærves, og ikke dit ganske Legeme skal kastes i Helvede.

30. Og om din høire Haand forarger dig, hug den af, og kast den fra dig; thi det er dig gavnligt, at eet af dine Lemmer fordærves, og ikke dit ganske Legeme skal kastes i Helvede.

31. Det er sagt, at hvo som skiller sig fra sin Hustru, skal give hende et Skilsmisse-Brev.

32. Men Ee sije Tikun, á qvør ui skjiljir sé fraa Hustrue suinari útan firi Hoer Segt, gjér á hón druivur Hoer, o qvør ui tegur aina Eâdskjilda til Egta, han druivur Hoer.

33. Tíd heâva framdailis hoirt, á teâ ér sagt taim Fodnu: tû skeâl ikkje gjéra rangan Ai, men tû skeâl halda Harranun Ajir tuinar.

34. Men Ee sije Tikun, á Tíd skullu aldailis ikkje svørja; qvørkje vi Himmalin, thui han ér Stoulur Guds,

35. ai heldur vi Jørina, thui hón ér Fouda-Skammil hansara, ikkje heldur vi Jerusalem, thui teâ ér Steâur Kongjins hins stoura.

36. Tû skeâl ogso ikkje svørja vi Hovur tuit, thui tû kanst ikkje gjéra ait Haar qvuit edla svart.

37. Men Tikara Teâla skeâl væra: Jeâ, Jeâ, Nai, Nai; men qveâd ui ér ivur hesun, ér eâv tui Onda.

38. Tíd heâva hoirt, á teâ ér sagt: Eja firi Eja, Tonn firi Tonn.

32. Men jeg siger Eder, at hvo som skiller sig fra sin Hustru, uden for Hoers Sag, gjør, at hun bedriver Hoer, og hvo som tager en Adskilt til Ægte, bedriver Hoer.

33. I have fremdeles hørt, at der er sagt de Gamle: du skal ikke gjøre nogen falsk Eed, men du skal holde Herren dine Eder.

34. Men jeg siger Eder, at I skulle aldeles ikke sværge; hverken ved Himmelen, thi den er Guds Stoel,

35. ei heller ved Jorden, thi den er hans Fodskammel, ei heller ved Jerusalem, thi det er den store Konges Stad.

36. Du skal og ikke sværge ved dit Hoved, thi du kan ikke gjøre et Haar hvidt eller sort.

37. Men Eders Tale skal være: ja, ja, nei, nei; men hvad der er over dette, er af det Onde.

38. I have hørt, at der er sagt: Øie for Øie, og Tand for Tand.

39. Men Ee sije Tikun, á Tíd skullu ikkje halda imoudi tui Onda; men qvisui neãgar gjévur teãr ait Sleâ aa høgra Kjolka tuin, vend hin aisini til hansara.

40. O víl neãgar feâra tíl Thingar vi teãr, o teâga Kjoula tuin, leâd han heãva Kappan vi.

41. O um neâgar tvingar té á genga aina Muil, gak tveâr vi honun.

42. Gjév honun, ui bijur té, o vend té ikkje fraa honun, ui víl leãna fraa teâr.

43. Tíd heâva hoirt, á teã ér sagt: tû skeâl elska Nasta tuin, o heâda Fujinda tuin.

44. Men Ee sije Tikun: elskji Fujindar Tikara, valsigni tair, ui forbanna Tikun, gjéri taimun got, ui heâda Tikun, o biji firi taimun, ui gjéra Tikun Skeâa, o forfilgja Tikun;

45. Só á Tíd skullu væra Bødn Feãjirs Tikara, sum ér ui Himlunun; thui han ledur Soul suina genga up ivur Ond o Gou, o ledur regna ivur Ratteli o Ouratteli.

39. Men jeg siger Eder, at I skulle ikke sætte Eder imod det Onde; men dersom Nogen giver dig et Slag paa dit høire Kindbeen, vend ham det andet ogsaa til.

40. Og dersom Nogen vil gaae i Rette med dig, og tage din Kjortel, lad ham og beholde Kappen.

41. Og dersom Nogen tvinger dig til at gaae een Miil, gak to med ham.

42. Giv den, som beder dig, og vend dig ikke fra den, som vil laane af dig.

43. I have hørt, at der er sagt: du skal elske din Næste, og hade din Fjende.

44. Men jeg siger Eder: elsker Eders Fjender, velsigner dem, som Eder forbande, gjører dem Godt, som Eder hade, og beder for dem, som gjøre Eder Skade og forfølge Eder;

45. paa det I skulle vorde Eders Faders Børn, som er i Himlene; thi han lader sin Soel opgaae over Onde og Gode, og lader regne over Retfærdige og Uretfærdige.

46. Thui um Tíd elska tair, ui elska Tikan, qveâd firi Loon heâva Tíd taa? Gjéra ikkje Toldarir aisíni teâ seâma?

46. Thi dersom I elske dem, som Eder elske, hvad have I da for Løn? Gjøre ikke ogsaa Toldere det Samme?

47. O um Tíd hailsa beâra Badjun Tikara, qveâd freâari gjera Tíd taa? Gjéra ikkje Toldarir luigaso?

47. Og dersom I hilse Eders Brødre alene, hvad Stort gjøre I da? Gjøre ikke Toldere ligesaa?

48. Væri thui fudldigtijir, luigasum Feâjir Tikara ui Himlunun ér fudldigtijur.

48. Værer da fuldkomne, ligesom Eders Fader i Himlene er fuldkommen.

Teâ 6ta Capitule.

6. Capitel.

1. Veâri Tikun, á Tíd gjéva ikkje Olmussu Tikara firi Folkji, tíl á ansast eâv taim, ellars faa = a Tíd ikkje Loon kjaa Feâjiri Tikara, sum ér ui Himlunun.

1. Vogter Eder, at I ikke gjøre Eders Almisse for Menneskene, for at ansees af dem, ellers have I ikke Løn hos Eders Fader, som er i Himlene.

2. Thuitaa, neâri tû gjévur Olmussu, skeâl tû ikkje leâda blaasa ui Basânu firi teâr, sum Ejinskolkar gjéra ui Synagougunun o aa Geâdunun, tíl tes, á tair kunnu ærast eâv Menniskjenun; sannelia sije Ee Tikun: tair heâva Loon suina burtur.

2. Derfor, naar du gjør Almisse, skal du ikke lade blæse i Basune for dig, som Dienskalke gjøre i Synagoger og paa Gader, paa det de kunne æres af Mennesker; sandelig siger jeg Eder: de have deres Løn borte.

3. Men neâri tû gjévur Olmussu, leâd Haand

3. Men naar du gjør Almisse, lad din venstre

tuina vinstru ikkje vida, qveâd ui hogra tuin gjér;

4. só á Olmussa tuin kan væra ui Loindoum, o Feâjir tuin, sum seâr ui Loindoum, skeâl gjalda teâr attur obinbaarlia.

5. O taa=ui tâ gjér Boon, skeâl tâ ikkje væra sum Ejinskolkar; thui tair standa helst o bija ui Synagougun o aa Gailarhodnunun, til tes, á tair kunnu ansast eâv Menniskjenun; sannelia sije Ee Tikun: tair heâva Loon suina burtur.

6. Men neâri tû feer á bija, gak inn ui Keâmar tuit, o leâd Hurina attur, o bii til Feâjir tuin, sum ér ui Loindoum, o Feâjir tuin, sum seâr ui Loundoum, skeâl vaida teâr vitterlia.

7. Men taa=ui tâ bijur, skeâl tâ ikkje væra óramigjil, sum Haidninganir; thui tair maina, á tair væra bøønhoirdur, thui tair gjéra længt eâv.

8. Thuitaa skullu Tid ikkje væra taim luigjir; thui Feâjir Tikara vaid, qveâd ui Tid heâva nejit, aarin Tid bija han.

Haand ikke vide, hvad din hoire gior;

4. paa det din Almisse kan være i Løndom, og din Fader, som seer i Løndom, han skal betale dig aabenbare.

5. Og naar du beder, skal du ikke være som Dienskalke; thi de staae gjerne og bede i Synagoger og paa Hjørner af Gader, paa det de kunne ansees af Menneskene; sandelig siger jeg Eder: de have deres Løn borte.

6. Men du, naar du beder, gak ind i dit Kammer, og luk din Dør, og beed til din Fader, som er i Løndom, og din Fader, som seer i Løndom, skal betale dig aabenbare.

7. Men naar I bede, skulle I ikke bruge overflødige Ord, som Hedningerne; thi de mene, at de blive bønhørte for deres mange Ord.

8. Derfor skulle I ikke vorde dem lige; thi Eders Fader veed, hvad I have behov, førend I bede ham.

9. Heârfiri skullu Tíd solajiś bija: Feâjir vaar, tâ sum ér ui Himlunun! haillit væri Navn tuit!
10. Kómi Ruigji tuit! skjé tuin Villie, sum ui Himmalínun, so ogsó aa Jerini!
11. Gjév okkun ui Deâ okkara daglia Brei!
12. O forlaad okkun okkara Skjild, sum víd forlaada Skjildnarun okkara!
13. O lai okkun ikkje inn ui Fruistilse! Men fruja okkun fraa tui Onda! Thui Tuit ér Ruigje o Méje o Harlihaid ui Evihaid! Omin.
14. Thui forlaada Tíd Menniskjenun Maingjærar taira, só skeâl himmalskje Feâjir Tikara aisini forlaada Tikun;
15. men forlaada Tíd ikkje Menniskjenun taira Maingjærar, skeâl Feâjir Tikara ikkje heldur forlaada Tikara Maingjærar.
16. Taa-ui Tíd fasta, bæri Tikun taa ikkje sirgjeliane, sum Ejinskolkar; thui tair vanskeâba Anlídi suit, tíl tes, á Menniskjine kunna sudja, á tair fasta; sannelia sije Ee

9. Derfor skulle I saaledes bede: Vor Fader, du som er i Himlene! Helliget vorde dit Navn!
10. Komme dit Rige! Skee din Villie, som i Himmelen, saa og paa Jorden!
11. Giv os i Dag vort daglige Brød!
12. Og forlad os vor Skyld, som og vi forlade vore Skyldnere!
13. Og leed os ikke ind i Fristelse! Men frie os fra det Onde! Thi Dit er Riget og Kraften og Herligheden i Evighed! Amen.
14. Thi forlade I Menneskene deres Overtrædelser, skal Eders himmelske Fader og forlade Eder;
15. men forlade I ikke Menneskene deres Overtrædelser, skal Eders Fader ikke heller forlade Eders Overtrædelser.
16. Naar I faste, da seer ikke bedrøvede ud, som Dienskalke; thi de forvende deres Ansigt, paa det Menneskene kunne see dem faste; sandelig siger jeg

Tikun: tair heâva Løon suina burtur.

17. Men taa=ui tû fa=star, taa salva Hødd tuit, o vaska Anlíd tuit,

18. á ikkje Menniskje=ne skullu sudja té á fasta, men Feâjir tuin, sum ér ui Loindoum, o Feâjir tu=in, sum seâr ui Loin=doum, skeâl beteâla teâr obinbaarlia.

19. Samli Tikun ikkje Ogn aa Jørini, qveârui Mølur o Rustur fordær=var, o qveârui Tjouar brouda uigjøgnum o stjeâ=la.

20. Men samli Tikun Ogn ui Himmalinun, heâr=ui qvørkjin Mølur, eller Rustur fordærvar, o heâr=ui Tjouar ikkje brouda inn uigjøgnum, ikkje hel=dúr stjeâla.

21. Thui qveârui Ogn Tikara ér, heâr víl Hjar=ta Tikara aisíni væra.

22. Eja ér Legums Ljou=se; heârfiri, qvisui Eja tuit ér hailskeâba, só ér haila tuit Legume ljoust;

23. men ér Eja tuit ringt, so værur haila tuit Legume mirkt. Qvisui thui

Eder: de have deres Løn borte.

17. Men naar du faster, da salv dit Hoved, og toe dit Ansigt,

18. at ikke Menneskene skulle see dig faste, men din Fader, som er i Løndom, og din Fader, som seer i Løndom, skal betale dig aabenbare.

19. Samler Eder ikke Liggendefæ paa Jorden, hvor Møl og Rust fordærver, og hvor Tyve igjen=nembryde og stjele.

20. Men samler Eder Liggendefæ i Himmelen, hvor hverken Møl, ei hel=ler Rust fordærver, og hvor Tyve ikke igjennembryde, ei heller stjele.

21. Thi hvor Eders Lig=gendefæ er, der vil og E=ders Hjerte være.

22. Diet er Legemets Lys; derfor, dersom dit Die er sundt, bliver dit ganske Legeme lyst;

23. men dersom dit Die er ondt, bliver dit ganske Legeme morkt. Dersom

teâ Ljouse, sum ér ui teâr, ér Mirkur, qvussi stourt bluivur taa Mirkri!

24. Ongjin kan teâna tvaimun Harrun; thui han maae antin heâda tan aina o elska tan annan, ellar halda sé tíl tan aina o vanvira annan. Tíd kunnu ikkje teâna Gudi o Mammoni.

25. Thui sije Ee Tikun: væri ikkje outtafudlir firi Luivi Tikara, qveâdui Tíd skullu æda, ellar qveâd ui Tíd skullu drækka; ikkje heldur firi Legumi Tikara, qveâd ui Tid skullu faa-a á feâra ui. Eer ikkje Luivi Mairi inn Meâdurin, o Legume Mairi inn Kleâjine?

26. Higgji eâd Himmalins Fuglun; tair saa-a ikkje, o hesta ikkje, o bæra ikkje inn undur Lónir, o himmalskje Feâjir føjir tair: eru Tíd ikkje migje Mairi inn tair?

27. Men qvør eâv Tikun kan læggja aina Eâlin attur eâd Vextri suinun, houast han græmur sé um teâ?

28. O qvui græmja Tíd Tikun um Kleâjir? Gjévi Geâdur ettur Liljunun aa

derfor det Lys, der er i dig, er Mørke, hvor stort bliver da Mørket!

24. Ingen kan tjene to Herrer; thi han maa enten hade den ene og elske den anden, eller holde sig til den ene og foragte den anden. I kunne ikke tjene Gud og Mammon.

25. Derfor siger jeg Eder: bekymrer Eder ikke for Eders Liv, hvad I skulle æde, og hvad I skulle drikke; ikke heller for Eders Legeme, hvad I skulle iføres. Er ikke Livet Mere end Maden, og Legemet Mere end Klæderne?

26. Seer til Himmelens Fugle; de saae ikke, og høste ikke, og sanke ikke i Lader, og Eders himmelske Fader føder dem; ere I ikke meget Mere end de?

27. Men hvo iblandt Eder kan lægge en Alen til sin Vært, endog han bekymrer sig derfor?

28. Og hvi bekymre I Eder for Klæderne? Betragter Lilierne paa Mar-

Markjene, qvussi teâr vaxa; teâr arbaja ikkje, teâr spinna ikkje.

ken, hvorledes de voxe; de arbeide ikke, spinde ikke.

29. Men Ee sije Tikun, á enn ikkje Salomon ui adlari suinari Harlihaid veâr só kladdur, sum ain eâv taimun.

29. Men jeg siger Eder, at end ikke Salomon i al sin Herlighed var saa klædt, som een af dem.

30. Kleâjir taa Gud só Greâsi teâ aa Markjini, sum ér ui Deâ, o ui Morgjin kastast ui Ovnin, skjildi han ikkje migje maira kleâa Tikun, Tíd tortrigvnu!

30. Klæder da Gud saaledes det Græs paa Marken, som er i Dag, og i Morgen kastes i Ovnen, skulde han ikke meget mere klæde Eder, I lidet troende!

31. Thui skullu Tíd ikkje græmja Tikun, o sija: qveâð skullu víd æda? ellar: qveâd skullu víd drækka? ellar: vi qvørjun skullu víd kleâa okkun?

31. Derfor skulle I ikke bekymre Eder, og sige: hvad skulle vi æde? eller: hvad skulle vi drikke? eller: hvormed skulle vi klæde os?

32. Thui ettur ødlun Sóvornun søgja Haidninganur; thui himmalskje Feâjir Tikara vaid, á Tid heâva ødl hesi Ting nejit.

32. Efter alt saadant søge Hedningerne; thi Eders himmelske Fader veed, at I have alle disse Ting behov.

33. Men søgji fist Guds Ruigje o Ratvuishaid hansara, so skullu aisini ødl hesi Ting læggjast Tikun tíl.

33. Men søger først Guds Rige og hans Retfærdighed, saa skulle og alle disse Ting tillægges Eder.

34. Græmji Tíd thui ikkje Tikun firi ørun Modni, thui tan Deâvur ui Morgjin skeâl græmja sé um suit Egna. Qvør

34. Bekymrer Eder derfor ikke for den anden Morgen, thi den Dag i Morgen skal bekymre sig for sit Eget. Hver Dag haver

Deâvur hevur Negv vi suina Plaavu.

nok i sin Plage.

Teâ 7da Capitule.

1. Dømi ikkje, á Tíd skullu ikkje dømast; thui vi qveâ firi Doumi, ui Tíd døma, skullu Tíd dømast,

2. o vi qvørjun Maali Tíd maala, skeâl Tikun maalast attur.

3. Men qvui seâr tû Flindri, sum ér ui Ejanun aa Badja tuinun, men Bjolkan ui tuinun Eja værur tû ikkje veârur?

4. Ella qvusst sijur tû vi Brour tuin: leâd mé teâga Flindri âd ûr Eja tuinun; o sui, teâ ér ain Bjolkje ui tuinun Eja!

5. TâEjinskolkur! dreâ fist Bjolkan âd ûr Eja tuinun, o taa kan tû sudja tíl á faa-a Flindri ûr Ejanun aa Badja tuinun.

6. Gjévi ikkje Hundun teâ Hellia, o kasti ikkje Perlur Tikara firi Svuin, á tei skullu ikkje trakka teâr niur vi Foudun taira, o venda seâr, o skreâ-a Tikun sundur.

7. Biji, só skeâl gjévast Tikun; laidi, só skullu Tíd

7de Capitel.

1. Dømmer ikke, at I skulle ikke dømmes; thi med hvad Dom, I dømme, skulle I dømmes,

2. og med hvad Maal I maale, skal Eder igjen maales.

3. Men hvi seer du Skæven, som er i din Broders Øie, men Bjelken i dit Øie bliver du ikke vaer?

4. Eller hvorledes siger du til din Broder: lad mig drage Skæven ud af dit Øie; og see, der er en Bjelke i dit Øie!

5. Du Øienskalk! drag først Bjelken ud af dit Øie, og da kan du see til at uddrage Skæven af din Broders Øie.

6. Giver ikke Hunde det Hellige, kaster ikke heller Eders Perler for Sviin, at de ikke skulle nedtræde dem med deres Fødder, og vende sig, og sønderrive Eder.

7. Beder, saa skal Eder gives; søger, saa skulle

finna; bænkji, só skeâl leâdast Tikun up.	I finde; banker, saa skal Eder oplades.
8. Thui qvør ui bijur, han feâr, tan ui laidar ettur, han finnur, o tui, sum bænkar, honun skeâl leâdast up.	8. Thi hver den, som beder, han faaer, og den, som søger, han finder, og den, som banker, ham skal oplades.
9. Ellar qvør midlun Tikun ér só Meâvur, um Sónur hansara bijur han um Brei, á han man gjéva honun ain Stain?	9. Eller hvilket Menneske er iblandt Eder, dersom hans Søn beder ham om Brød, mon han give ham en Steen?
10. O um han bijur han um Fisk, man han gjéva honun ain Orm?	10. Og dersom han beder ham om en Fisk, mon han give ham en Slange?
11. Qvisui taa Tíd, sum eru ond, vida á gjéva Bødnun Tikara goua Gaavur, qvør migje maira skeâl Feâjir Tikara, sum ér ui Himlunun, gjéva taimun goua Gaavur, ui bija han!	11. Dersom da I, som ere onde, vide at give Eders Børn gode Gaver, hvor meget mere skal Eders Fader, som er i Himlene, give dem gode Gaver, som ham bede!
12. Thuitaa, Alt, qveâdui Tíd villja, á Mennisskjene skullu gjéra moudi Tikun, gjéri Tíd teâ aisini moudi taimun; thui sóvorin ér Lóvin o Próphetunar.	12. Derfor, Alt, hvad I ville, at Menneskene skulle gjøre imod Eder, det gjører I ogsaa mod dem; thi saadan er Loven og Propheterne.
13. Gengji inn um teâ mjaava Portri! thui vuit ér Portri, o brai ér Gødan, sum førur til Forkómilse, o Mong eru tei, sum genga inn uigjøgnum teâ;	13. Gaaer ind ad den snevre Port! thi den Port er viid, og den Vei er breed, som fører til Fordærvelsen, og de ere mange, som gaae ind igjennem den;

14. thui teâ Portri er mjaavt, o sneâvur er Gødan, sum førur til Luivi, o Faa eru tei, ui finna heâna.	14. thi den Port er snever, og den Vei er trang, som fører til Livet, og de ere faa, som finde den.
15. Men vogti Tikun firi følskun Próphetun, sum kóma til Tikun ui Seiabûnaje, men innantil eru tair ruivandi Uulvar.	15. Men vogter Eder for de falske Propheter, som komme til Eder i Faare-Klæder, men ere indvortes rivende Ulve.
16. Eâv taira Frugtun skullu Tíd kjenna tair! Kan neâgar henta Vuindrâur eâv Tornun, ellar Figun eâv Tidslun?	16. Af deres Frugter skulle I kjende dem! Kan man og sanke Viindruer af Torne, eller Figen af Tidsler?
17. Solajis bær qvørt godt Treâ gouar Frugtir, men ait ródi Treâ bær ringar Frugtir.	17. Saaledes bærer hvert godt Træ gode Frugter, men et raaddent Træ bærer onde Frugter.
18. Ait godt Treâ kan ikkje bæra ringar Frugtir, o ait ródi Treâ kan ikkje bæra gouar Frugtir.	18. Et godt Træ kan ikke bære onde Frugter, og et raaddent Træ kan ikke bære gode Frugter.
19. Qvørt Treâ, sum ikkje bær goua Frugt, skeâl høggast eâv o kastast ui Eldin.	19. Hvert Træ, som ikke bærer god Frugt, afhugges og kastes i Ilden.
20. Thui skullu Tíd kjenna tair eâv Frugtun taira.	20. Derfor skulle I kjende dem af deres Frugter.
21. Ikkje Ainqvør, ui siiur til muins: Harri! Harri! skeâl genga inn ui Himmerigjis Ruigje, men tan, ui gjér Villja Feâjir	21. Ikke Enhver, som siger til mig: Herre! Herre! skal indgaae i Himmeriges Rige, men den, som gjør min Faders Villie,

muins, sum ér ui Himlunun.	som er i Himlene.
22. Mèngjir skúllu sija vi mé á hinun Deâji: Harri! Harri! heâva víd ikkje próphetera vi Navni tuinun? o heâva víd ikkje drivi Devlar ûd vi Navni tuinun? o heâva víd ikke gjørt mengar menskar Gjørningar ui Navni tuinun?	22. Mange skulle sige til mig paa hiin Dag: Herre, Herre! have vi ikke propheteret ved dit Navn? og have vi ikke uddrevet Djævle ved dit Navn? og have vi ikke gjort mange kraftige Gjerninger ved dit Navn?
23. O taa vil Ee bekjenna firi taimun: Ee kunnajist aldria vi Tikun; vuigji burtur fraa meâr Tíd, sum strèva um, á feâra vi Ourat!	23. Og da vil jeg bekjende for dem: jeg kjendte Eder aldrig; viger bort fra mig I, som beflitte Eder paa Uret!
24. Thuitaa, qvør ui hoirur Oor muini, o gjér ettur taimun, han víl Ee luigna vi ain vídian Mann, sum bigdi Hûs suit aa aini Hedlu.	24. Derfor, hver den, som hører disse mine Ord, og gjør efter dem, den vil jeg ligne ved en forstandig Mand, som byggede sit Huus paa en Klippe.
25. O ait Stoiduregn fædl inn, o Vanloob kómu, o Qvirlur brûsavu, o fudlu aa teâ seâma Hûsi, ó teâ dat ikkje um, thui teâ veâr grunda aa aini Hedlu.	25. Og en Skylregn nedfaldt, og Vandløbene kom, og Veirene blæste, og faldt an paa samme Huus, og det faldt ikke, thi det var grundfæstet paa en Klippe.
26. O Qvørui hoirur hesi Oor muini, o gjér ikkje ettur taimun, skeâl luignast vi ain taablian Mann, sum bigdi Hûs suit aa Sandi.	26. Og Hver, som hører disse mine Ord, og gjør ikke efter dem, skal lignes ved en daarlig Mand, som byggede sit Huus paa Sand.

27. O ait Stoiburegn fædl aa, o Vanloob kómu, o Qvirlur brûsavu, o stoidte aa teâ seâma Hûst, o teâ dat um, o Fadli tes veâr stourt.
28. O teâ skjeddi, taaui Jesus heje fort hest Oor suini til Enda, á Folkje undrajiist stourlia aa Leârdoum hansara;
29. thui han lardi tei, sum tan, ui heje Spekt o Médi, o ikkje sum tair Skriftklougu.

27. Og en Skylregn nedfaldt, og Vandløbene kom, og Veirene blæste, og stødte an paa samme Huus, og det faldt, og dets Fald var stort.
28. Og det begav sig, der Jesus havde fuldendt disse Ord, forundrede Folket sig saare over hans Lærdom;
29. thi han lærte dem, som den, der havde Myndighed, og ikke som de Skriftkloge.

Teâ 8de Capitule.

1. Men taa-ui han gjæk niur eâv Bjorgjenun, fildi honun ettur Mongd eâv Folkje.
2. O sui, ain Spidalskur kóm, fædl niur firi honun, o seje: Harri! um tâ víl, sé kans tâ rainska mé.
3. O Jesus ratti Haandina âd, neâm vi han, og seje: Ee víl; vær rainur! o Spidalskhaid hansara blaiv rainska vi teâ Seâma.
4. O Jesus seje vi han: sui til, á tâ sijur Ongun teâ; men gak tuin Vé, o suin té firi Præstinun, o offra Gaavuna, sum Mou-

8de Capitel.

1. Men der han gik ned af Bjerget, fulgte ham meget Folk.
2. Og see, en Spedalsk kom, faldt ned for ham, og sagde: Herre! om du vil, saa kan du rense mig.
3. Og Jesus udrakte Haanden, rørte ved ham, og sagde: jeg vil; vorde reen! og hans Spedalskhed blev strax renset.
4. Og Jesus sagde til ham: see til, at du siger Ingen det; men gak hen, betee dig selv for Præsten, og offre den Gave, som

sis hevur paabóje, taimun til ait Vitniskje.

5. Men taa-ui Jesus gjæk inn ui Capernaum, traaddi ain Hovidsmeâvur til hansara, beâ han, o seje:

6. Harri, Smaadrongur muin liggur haima værkbródin, o puinist svaarlia.

7. O Jesus seje vi han: Ee vil kóma o gjéra han hailbrian.

8. O Hovidsmeâvurin sveâraje o seje: Harri, Ee eri ikkje værdur, á tû skeâl genga inn undur muina Teâgju; men sii beâra ait Oor, só værur Tjenari muin hailbriavur.

9. Thui Ee eri aisini ait Menniskja, ui stendur undur Ovrihaid, o heâvi Kruigsmenn undur meâr; o sije Ee vi henda: feâr! só feer han; o til hiin: kóm! só kjémur han; o vi Tjenara muin: gjér hettá! só gjér han teâ.

10. Men taa-ui Jesus hoirde teâ, undraje han sé, o seje vi tei, sum filgdist vi honun: sannelia sije Ee Tikun, enda ikkje ui Israel heâvi Ee funni sóvorna Trigv.

Moses haver befalet, dem til et Vidnesbyrd.

5. Men der Jesus gik ind i Capernaum, traadte en Hovedsmand til ham, bad ham, og sagde:

6. Herre, min Dreng ligger hjemme værkbruden, og pines svarligen.

7. Og Jesus sagde til ham: jeg vil komme og helbrede ham.

8. Og Hovedsmanden svarede og sagde: Herre! jeg er ikke værd, at du skal gaae ind under mit Tag; men siig ikkun et Ord, saa bliver min Tjener helbredet.

9. Thi jeg er og et Menneske, som staaer under Ovrighed, og haver Stridsmænd under mig; og siger jeg til denne: gak! saa gaaer han; og til den anden: kom! saa kommer han; og til min Tjener: gjør det! saa gjør han det.

10. Men der Jesus det hørte, forundrede han sig, og sagde til dem, som fulgte: sandelig siger jeg Eder, end ikke i Israel haver jeg fundet saadan Tro.

11. Men Ee sije Tikun, á Mengjir skullu kóma ûr Estri o Vestri, o sida tilbords vi Aabrahami o Isaakji o Jaagubi ui Himmerigjis Ruigje.

12. Men Bødnene ûr Ruigjinun skullu koirast ûd ui teâ uttasta Mirkri; heâr skeâl væra Graadur o Tannabiid.

13. O Jesus seje vi Høvidsmannun: feâr tuin Vé, só væri teâr, sum tû trûi! o Smaadrongur hansara blaiv hailbriavur ui tui seâma Tuima.

14. O Jesus kóm inn ui Hûs Pedursa, o saae, á Mamma Kónu hansara laae, o heje Febir.

15. O han rørdi vi Haand hennara, o Feberin latti henni, o hón stou up o teânaje taimun.

16. Men taa ui lai aa Qvøldi, førdi tei mong Besætt til hansara, o han braiv Aandunar ûd vi ainun Ori, o gjørdi Ødl tes hailbri, ui hoddu ilt;

17. á teâ skjildi fuldbirdast, sum ér teâla eâv Próphetanun Esaiasse, sum sijur: han toug okkara

11. Men jeg siger Eder, at Mange skulle komme fra Øster og Vester, og sidde tilbords med Abraham og Isaak og Jakob i Himmeriges Rige.

12. Men Rigets Børn skulle udkastes i det yderste Mørke; der skal være Graad og Tænders Gnidsel.

13. Og Jesus sagde til Hovedsmanden: gak bort, og dig skee, som du troede! og hans Dreng blev helbredet i den samme Time.

14. Og Jesus kom i Petri Huus, og saae, at hans Hustrues Moder laae, og havde Feber.

15. Og han rørte ved hendes Haand, og Feberen forlod hende, og hun stod op og tjente dem.

16. Men der det var blevet Aften, førte de mange Besatte til ham, og han uddrev Aanderne med et Ord, og helbredte dem alle, som vare syge;

17. at det skulde fuldkommes, som er talet ved Propheten Esaias, som siger: han tog vore Skrø-

Skroibelihaidur, o beâr
okkara Sjûgdoumar.
18. Men taa=ui Jesus
saae Houbar eâv Folkje um
sé, befalaje han á feâra
ivutum hini Minni.
19. O taa gjæk ain
Skriftklougur fram, o seje
vi han: Maistari! Ee víl
filgja teâr, qveâr ui tâ fért.
20. O Jesus seje vi han:
Rævar heâva Hólur, o Him=
maluns Fuglar Raiur;
men Menniskjans Sónur
hevur ikke teâ, ui han kan
hedla Hødd suit attureâd.
21. Men ain Annar eâv
Disciplun hansara seje vi
han: Harri! lova meâr, á
Ee maae feâra fist o begreâ=
va Feâjir muin.
22. Men Jesus seje vi
han: filg meâr, o leâd tair
Deiu begreâva taira Deiu.
23. O han four aa Skji=
bi, o Disciplar hansara
filgdu honun.
24. O sui, teâ blaiv
Oudnarvævur aa Sjou=
nun, sô á Skjibi fjaldist
eâv Bilgjunun; men han
sveâv.
25. O Disciplar hansa=
ra gungu tíl hans, vaktu
han up, o soddu: Hârri,
redda okkun! víd bluiva.

beligheder, og bar vore
Sygdomme.
18. Men der Jesus saae
meget Folk omkring sig,
befoel han at fare over til
hiin Side.
19. Og der gik en Skrift=
klog frem, og sagde til
ham: Mester! jeg vil følge
dig, hvor du gaaer hen.
20. Og Jesus sagde til
ham: Ræve have Huler, og
Himmelens Fugle Reder;
men Menneskens Søn ha=
ver ikke det, hvortil han
kan hælde sit Hoved.
21. Men en Anden af
hans Disciple sagde til
ham: Herre! tilsted mig,
at jeg først maa gaae hen
og begrave min Fader.
22. Men Jesus sagde til
ham: følg mig, og lad de
Døde begrave deres Døde.
23. Og han gik i Ski=
bet, og hans Disciple
fulgte ham.
24. Og see, der blev en
stor Storm paa Søen, saa
at Skibet skjultes af Bøl=
gerne; men han sov.
25. Og hans Disciple
gik til ham, vakte ham op,
og sagde: Herre, frels os!
vi forgaae.

26. O han seje vi tair: qvui eru Tíd so moudtleisir, Tíd ui luidi vira Trûna? O han stou up, o trûaje Oudnina o Sjegvanar, o teâ blaiv bligalogn.

27. Men Menneskjene undra-ust, o soddu: qvør man hesin tou væra, á baaje Oudnir o Sjegvanir eru honun luijuir?

28. O taa-ui han kém hini Minni tíl Gergesenara Landi, mødtu tvair Besættir honun, sum kómu ûd ûr Grevunun, o vouru egvalia oulaadajir, sé á Ongjin kundi færast tan Vé.

29. O sui, tair roubtu, o soddu: Jesus, tû Sónur Guds! qveâd heâva víd á gjéra vi té? Eer tû kémin hiar, á puina okkun firi Tujuna?

30. Men veâl længt fraa taimun veâr ait stourt Filgje eâv Svuinun, sum gingu heâr aa Bidi.

31. Men Devlanir bouu han, o soddu: darsum tû bruivur okkun ûd, taa lova okkun á feâra ui Svuinafilgje.

32. O han seje vi tair: feâri heâat! Men taa-ui tair vouru âddrivnir, fou-

26. Og han sagde til dem: hvi ere I frygtagtige, I lidet troende? Da stod han op, og truede Veirene og Søen, og det blev ganske blikstille.

27. Men Menneskene forundrede sig, og sagde: hvo er dog denne, at baade Veirene og Søen ere ham lydige?

28. Og der han kom paa hiin Side til de Gergeseners Land, mødte to Besatte ham, som kom ud fra Gravene, og vare saare vilde, saa at Ingen kunde vandre ad den Vei.

29. Og see, de raabte og sagde: Jesu, du Guds Søn! hvad have vi med dig at gjøre? Er du kommen hid, før Tiden at pine os?

30. Men der var langt fra dem en stor Hjord Sviin, som græssede.

31. Men Djævlene bade ham, og sagde: dersom du uddriver os, da tilsted os at fare i Svinehjorden.

32. Og han sagde til dem: farer hen! Men der de vare udfarne, fore de

ru tair ui Svuinafilgji; o sui, haila Svuinafilgji sturtaje sé âdeâv Bakkanun ui Sjegvin, o doje ui Vatninun.

33. Men Hiranir fluttu, o gingu ui Steâjin, o søddu fraa Odlun, o qvussi teâ veâr gungje tíl vi taim Besættu.

34. O sui, haili Steâurin gjæk ûd á møda Jesussi; o taa = ui tair souu han, bouu tair han, á han vildi flída fraa taira Grændun.

hen i Svinehjorden; og see, den ganske Svinehjord styrtede sig af Brinken i Søen, og døde i Vandet.

33. Men Hyrderne flyede, og gik hen i Staden, og kundgjorde det altsammen, og hvorledes det var gaaet til med de Besatte.

34. Og see, den ganske Stad gik ud at møde Jesum; og der de saae ham, bade de ham, at han vilde vige fra deres Grændser.

Teâ 9da Capitule.

1. O han stai ui Skjibi, o four ivurum, o køm tíl suin egna Steâ.

2. O sui, tair førdu ain Værkbrotnan tíl hansara, sum laae aa aini Song; o taa = ui Jesus saae Trigv taira, seje han vi tan Værkbrotna: Sónur muin! vær fruimoudiur, Sindir tuinar eru teâr forlaadnar.

3. O sui, Neâgrir eâv taim Skriftklougu søddu firi sé sjolvan: Hesin spottar Gud.

4. O taa = ui Jesus saae Tænkar taira, seje han:

9de Capitel.

1. Og han traadte ind i Skibet, og foer over, og kom til sin egen Stad.

2. Og see, de førte en Værkbruden til ham, som laae paa en Seng; og der Jesus saae deres Tro, sagde han til den Værkbrudne: Søn! vær frimodig, dine Synder ere dig forladte.

3. Og see, Nogle af de Skriftkloge sagde ved sig selv: denne bespotter Gud.

4. Og der Jesus saae deres Tanker, sagde han:

qvui hugsa Tíd so ilt ui
Hjørtun Tikara?
5. Thui qveâd ér lat=
tari? á sija: Sindir tui=
nar eru teâr forlaadnar?
ellat â sija: stat up, o feâr
á genga.
6. Men á Tíd skullu
vida, á Menniskjans Só=
nur hevur Raa aa tui, á
forlaada Sindinar hér aa
Jørini, táa sijur han vi
tan Værkbrotna: stat up,
o teâg Song tuina, o gak
tíl tuit Hûs.
7. O han stou up, o
four asteâ tíl suit Hûs.
8. Men taa ui Folkje
heita saae, undravu tei
sé, o lóvavu Gudi, sum
heje gjivi Menniskjenun
sódaana Magt.
9. O sum Jesus gjæk
burtur heâne, saae han ait
Menniskja sida ui Told=
bûine: han eâd Matthæus;
o han sijur vi han: filg
meâr! o han stou up, o
filgdi honun.
10. O teâ skjeddi, sum
han seâd tíl Bords ui Hû=
sinun, sui, taa kómu aisini
méngjir Toldarir o Sinda=
rir, o soudu tíl Bords vi Je=
sussi o Disciplun hansara.
11. O taa=ui Pharisai=

hvi tænke I saa ondt i
Eders Hjerter?
5. Thi hvilket er let=
tere? at sige: dine Syn=
der ere dig forladte? eller
at sige: staae op, og
vandre?
6. Men at I skulle
vide, at Menneskens Søn
haver Magt paa Jorden
at forlade Synder, da si=
ger han til den Værkbrud=
ne: staae op, og tag din
Seng op, og gak til dit
Huus.
7. Og han stod op,
og gik bort til sit Huus.
8. Men der Folket det
saae, forundrede de sig, og
prisede Gud, som havde
givet Menneskene saadan
Magt.
9. Og der Jesus gik
bort derfra, saae han et
Menneske sidde i Toldbo=
den: han hedde Matthæus;
og han siger til ham: følg
mig! og han stod op og
fulgte ham.
10. Og det skede, der
han sad til Bords i Hu=
set, see, da kom og man=
ge Toldere og Syndere,
og sadde til Bords med
Jesu og hans Disciple.
11. Og der Pharisæer=

arnir souu hetta, søddu tair vi Disciplar hansara: qvui ædur Maistari Tikara seâman vi Toldarun o Sindarun?

12. Men taa-ui Jesus hoirdi teâ, seje han vi tair: tei Fruisku heâva ikkje Læqjara nejit; men tei, sum luja ilt.

13. Men gengji burtur, o leâri, qveâdui teâ ér: Ee víl Miskunhaid o ikkje Offur; thui Ee eri ikkje kómin á kadla Ratteliar, men Sindarar tíl Umvendilse.

14. Taa kómu Disciplar-Jouhannissa tíl hansara, o søddu: qvui fasta víd o Pharisaiarnir migje, men Disciplar tuinir fasta ikkje?

15. O Jesus seje vi tair: kunnu Bridlupsgjæstanir sirgja, sólangje á Brûgommin ér kjaa taimun? Men tair Deâar skullu kóma, taa-ui Brûgommurin skeâl teâgast burtur fraa taimun, o taa skullu tair fasta.

16. Men Ongjin sædur aina Boud eâv nuidjun Kleâji up under ain gamlan Kladning, thui Bou-

ne saae det, sagde de til hans Disciple: hvi æder Eders Mester med Toldere og Syndere?

12. Men der Jesus det hørte, sagde han til dem: de Karske have ikke Lægen behov, men de, som lide ilde.

13. Men gaae hen, og lærer, hvad det er: jeg vil Miskundhed og ikke Offer; thi jeg er ikke kommen at kalde Retfærdige, men Syndere til Omvendelse.

14. Da kom Johannis Disciple til ham, og sagde: hvi faste vi og Pharisæerne meget, men dine Disciple faste ikke?

15. Og Jesus sagde til dem: kunne Bryllups-Folkene sørge, saalænge Brudgommen er hos dem? Men de Dage skulle komme, naar Brudgommen skal borttages fra dem, og da skulle de faste.

16. Men Ingen sætter en Klud af nyt Klæde paa et gammelt Klædebon, thi Kluden river Noget fra

din skreâjirMeâga eâvKladningjinun attureâd seâr, o Hóli værur værri.

17. Ikkje værur nuit Vuin leâdi up ui gamlar Levurfløskur, ellars bræsta Levurfløskunar, o Vuini spidlist, o Levurfløskunar forkómast; men nuit Vuin værur leâdi ui nuidjar Levurfløskur, so væra baaji oubræga.

18. Sum han teâlaje hetta til taira, sui, taa kóm ain Dvarsti, o fædl niur firi honun, o seje: Dottur muin ér rat nû dei; men kóm, o lægg Haand tuina aa heâna, só værur hón livandi.

19. O Jesus stou up, o filgdi honun, vi Disciplun suinun.

20. O sui, ain Kóna, sum heje ui tolv Aar havt Blouflouina, halt sé atreâd honun attantil, o neâm vi Seimin aa Kappa hansara;

21. thui hón seje firi sé sjolvan: faaje Ee beâra nómi vi Kappa hansara, só væri Ee hailbri.

22. Men Jesus vendi seâr um, o taa-ui han saae heâna, seje han: Dottur muin! vær fruimoui, Trigv

Klædebonnet, og Hullet bliver værre.

17. Man lader og ikke ny Viin i gamle Læder-Flasker, ellers briste Læder-Flaskerne, og Vinen spildes, og Læder-Flaskerne fordærves; men man lader ny Viin i nye Læder-Flasker, saa blive de begge bevarede.

18. Der han dette talede til dem, see, da kom en Overste, og faldt ned for ham, og sagde: min Datter er just nu død; men kom, og læg din Haand paa hende, saa bliver hun levende.

19. Og Jesus stod op, og fulgte ham, med sine Disciple.

20. Og see, en Qvinde, som havde tolv Aar havt Blodflod, traadte til bagfra, og rørte ved Sømmen af hans Klædebon;

21. thi hun sagde ved sig selv: dersom jeg ikkun rører ved hans Klædebon, da bliver jeg helbredet.

22. Men Jesus vendte sig om, og da han saae hende, sagde han: Datter! vær frimodig, din Tro ha-

tuin hevur frelst té. O Kó-
nan blaiv hailbrí fraa somu
Stundini.
23. O taa-ui Jesus kóm
ui Hûsi kjaa Ovarstanun,
o saae Speâlimenninar, o
Folkje, sum buldraje, se-
je han vi tei:
24. Vuigji burtur hia-
ni, thui Gjentan ér ikkje
dei, men hón svevur. O
tei grinu han ûd.
25. Men taa-ui Folkje
veâr ûdkoirt, gjæk han inn,
o toug heâna um Hondina;
taa stou Gjentan up.
26. O hetta Rigti spur-
dist ivur haila Landi.
27. O sum Jesus gjæk
heâni, æltu tvair Blindir
han, sum roubtu o sødou:
tû Sónur Daava, for-
barma té ivur okkun.
28. Men taa-ui han kóm
ui Hûsi, gingu tair Blin-
du til hansara; o Jesus
sijur vi tair: trigva Tíd,
á Ee kan gjéra hetta? Tair
sija vi han: Jeâ Harri!
29. Taa rørde han vi
Ejin taira, o seje: só væri
Tikun, sum Tíd trigva tíl.
30. O taira Ejin blivu
øbnaje. O Jesus bei tai-
mun strængt, o seje: sud-

ver frelst dig. Og Qvin-
den blev helbredet fra den
samme Stund.
23. Og der Jesus kom
i den Øverstes Huus, og
saae Piberne, og Folket,
som buldrede, sagde han
til dem:
24. Viger bort, thi Pi-
gen er ikke død, men hun
sover. Og de beloe ham.
25. Men der Folket var
uddrevet, gik han ind, og
tog hende fat ved Haan-
den; da stod Pigen op.
26. Og dette Rygte
kom ud i det ganske Land.
27. Og der Jesus gik
frem derfra, fulgte ham
to Blinde, som raabte og
sagde: du Davids Søn,
forbarme dig over os.
28. Men der han kom
i Huset, gik de Blinde
til ham; og Jesus siger
til dem: troe I, at jeg
kan gjøre dette? De sige
til ham: ja Herre!
29. Da rørte han ved
deres Øine, og sagde:
Eder skee efter Eders
Tro.
30. Og deres Øine ble-
ve aabnede. Og Jesus
bød dem strængeligen, og

ja til, á Ongjin fraâr á fratta traâ.

31. Men taa-ui tair gingu ûd, ſpraidu tair Dorarigti hanſara um haila Landi.

32. Men taa-ui heſir vouru farnir ûd, ſui, taa fordu tei ait dumt Menniſkja til hans, ſum veâr beſætt.

33. O taa-ui Develin veâr drivin ûd, ſnakkaje tan Dummi. O Folkje undraje ſé, o ſeje: aldria ér Sóvori ſat ui Iſrael.

34. Men Phariſaiatnir ſeddu: han druivur Devlar ûd vi Ovarſta Devlununs.

35. O Jeſus four um ui odlun Steâun o Builingun, lardi ui Synagougun taira, o prêdikaje Evangelium-um Ruigje, o lægti adlar Sjâgur o adla Skroibelihaid midlun Folkje.

36. Men taa-ui han ſaae Folkje, inkajiſt han innarlia ivur tei, thui tei vouru magtaleis o eâdſpraid, ſum Seiur, ui Ongjin hyglar.

37. Taa ſeje han vi Diſciplar ſuinar: Heſtvin-

ſagde: ſeer til, at Ingen faaer det at vide.

31. Men da de gik ud, udſpredte de hans Rygte i det ganſke Land.

32. Men der diſſe vare udgangne, ſee da førte de et ſtumt Menneſke til ham, ſom var beſat.

33. Og der Djævelen var uddreven, talede den Stumme. Og Folket forundrede ſig, og ſagde: aldrig er Saadant ſeet i Iſrael.

34. Men Phariſæerne ſagde: han uddriver Djævle ved Djævlenes Overſte.

35. Og Jeſus gik omkring i alle Stæder og Byer, lærte i deres Synagoger, og prædikede Rigets Evangelium, og helbredte al Sygdom og al Skrøbelighed iblandt Folket.

36. Men der han ſaae Folket, ynkedes han inderligen over dem, thi de vare forſmægtede og adſpredte, ſom Faar, der ikke have Hyrde.

37. Da ſagde han til ſine Diſciple: Høſten er

ningjin ér veâl stour, men
faat ér Bønafolkje;
38. Biji thui Vinnings
Ognarmannin, á han feâr
feâr Bønamenn ui Vin-
ning suin.

Teâ 10da Capitule.

1. O han kadlaje sui-
nar tolv Disciplar tíl suins,
o geâv taim Vold ivur ou-
rainun Aandun, á drui-
va teár ûd, o hailbria ad-
la Sjûgu o adla Skroibe-
lihaid.
2. Men hesi eru Nøv-
nene aa taim tolv Apost-
lunun: tan fisti Suimin,
sum kadlast Petrus, o An-
drâs Badje hansara; Jaa-
gub Zebedæi Sónur, o Jou-
hannis Badje hansara;
3. Philippus o Bartal;
Thummas o Matthæus
Todlarin; Jaagub Alphæi
Sønur, o Lebbæus vi Til-
navni Thaddæus;

4. Suimin Cananita-
rin, o Jûdas Ischarioth,
sum aisini forraadde han.
5. Hesar tolv sendi Je-
sus ûd, bei taimun, o seje:
gengji ikkje ûd aa Haid-
ninga Vé, o gengji ikkje

vel stor, men Arbeiderne
faa;
38. beder derfor Høstens
Herre, at han udsender
Arbeidere i sin Høst.

10. Capitel.

1. Og han kaldte sine
tolv Disciple til sig, og
gav dem Magt over de
urene Aander, at uddri-
ve dem, og at helbrede
al Sygdom og al Skrø-
belighed.
2. Men disse ere de tolv
Apostlers Navne: den før-
ste, Simon, som kaldes
Petrus, og Andreas hans
Broder; Jakobus Zebedæi
Søn, og Johannes hans
Broder;
3. Philippus og Bar-
tholomæus; Thomas og
Matthæus den Tolder;
Jakobus Alphæi Søn, og
Lebbæus med Tilnavn
Thaddæus;
4. Simon Cananiten,
og Judas Ischarioth, som
og forraadte ham.
5. Disse tolv udsendte
Jesus, bød dem, og sag-
de: gaaer ikke hen paa
Hedningernes Vei, og

inn ui Sámaritanars Steã.	gaaer ikke ind i de Samaritaners Stad.
6. Men gengji heldur eãd taim forkomnu Faarinun ãr Hûsi Israels.	6. Men gaaer heller hen til de fortabte Faar af Israels Huus.
7. O taa=ui Tid feãra, só preãdikji o siji, á Himmerigjis Ruigje ér kómi neãr.	7. Og naar I gaae ud, da prædiker, og siger, at Himmeriges Rige er kommet nær.
8. Gjéri tei Sjûgu hailbrí, rainsi tei Spidalsku, vægji tei Deju up, o druivi Devlar ûd. Tíd heãva annaama teã firi Onkje, gjévi teã firi Onkje.	8. Helbreder de Syge, renser de Spedalske, opvækker de Døde, uddriver Djævle. I have annammet det for Intet, giver det for Intet.
9. Tíd skullu ikkje heãva Gudl, ikkje Silvur, ikkje Kóbar ui Tikara Beltun;	9. I skulle ikke have Guld, ei Sølv, ei Kobber i Eders Belter;
10. ikkje Kleãdsæk á færast vi, ikkje heldur Tvint eãv Kleãvun, ai heldur Skegvar, ai heldur Steãv; thui ain Arbajare ér Føje suina værdur.	10. ei Taske til at reise med, ei heller to Kjortler, ei heller Skoe, ei heller Stav; thi en Arbeider er sin Føde værd.
11. Men qvøn Steã ellar Builing Tíd kóma inn ui, fregnist um, qvør ui ér ui honun, ui ér teã værdiur, o væri heãr, til Tíd feãra fraa attur.	11. Men hvilken Stad eller Bye I komme ind udi, udspørger, hvem der er i den, som er det værd, og bliver der, indtil I drage bort.
12. Men taa=ui Tíd genga inn ui ait Hûs, taa hailsi tui;	12. Men naar I gaae ind i et Huus, da hilser det;
13. o um seãma Hûsi ér teã værdt, taa kómi Friur	13. og dersom samme Huus er det værd, da

Tikara ivur teâ; men qvisui teâ ikkje ér teâ værdt, taa venda Friur Tikara attur til Tikun.

14. O um Neâgar ikkje vil teâga uimoudi Tikun, o ikkje luja aa Tikara Teâlur, gengji âd ür tui seâma Hûsi ellar tui Steâji, o risti Støvi undan Foudun Tikara.

15. Sannelia sije Ee Tikun, teâ skeâl genga Sódomita o Gómorita Landi tóluliari aa Doumadeâji, enn hesun Steâji.

16. Sui, Ee sendi Tikun sum Faar midlun Uulvar, væri thui snigvnir sum Slangur, o ainfoldijir sum Digvur.

17. Men veâri Tikun firi Menniskjenun, thui tei skullu føra Tikun fram firi Raaje, o hûsletta Tikun ui taira Synagougun.

18. Men Tíd skullu aisini førast firi Fyrstar o Kongar, firi muina Skjild, taimun o Haidningunun til ait Vitnisbuur.

19. Men taa-ui tair antvora Tikun til tes, taa outtist ikkje firi, qvussi ellar qveâd ui Tíd skullu teâla, thui teâ skeâl gjévast

komme Eders Fred over det; men dersom det ikke er det værd, da vende Eders Fred til Eder igjen.

14. Og dersom Nogen ikke vil annamme Eder, og ei høre Eders Taler, gaaer ud af det Huus eller den Stad, og afryster Støvet af Eders Fødder.

15. Sandelig siger jeg Eder, det skal gaae de Sodomiters og Gomoriters Land lideligere paa Dommens Dag, end denne Stad.

16. See, jeg sender Eder som Faar midt iblandt Ulve, vorder derfor snilde som Slanger, og eenfoldige som Duer.

17. Vogter Eder for Menneskene, thi de skulle overantvorde Eder til Raadet, og hudstryge Eder i deres Synagoger.

18. I skulle og føres for Fyrster og Konger for min Skyld, dem og Hedningerne til et Vidnesbyrd.

19. Men naar de overantvorde Eder, da bekymrer Eder ikke for, hvorledes eller hvad I skulle tale, thi det skal gives

Tikun ui tan seâma Tuima, qveâd ui Tíd skullu teâla.

Eder i den samme Time, hvad I skulle tale.

20. Thui teâ ér ikkje Tíd, ui teâla, men teâ ér Aand Feâjirs Tikara, ui teâlar ui Tikun.

20. Thi I ere ikke de, som tale, men det er Eders Faders Aand, som taler i Eder.

21. Men ain Brouur skeâl forraa-a annan til Deja, o ain Feâjir Badn suit, o Bødn skullu sæda sé up uimoudi Forældrunun, á eâvluiva tei.

21. Men en Broder skal forraade den anden til Døden, og en Fader sit Barn, og Børn skulle sætte sig op mod Forældre, og aflive dem.

22. O Tíd skullu forfjounast eâv Odlun firi muit Navns Skjild; men tan, ui værur trûfastur til Endan, han skeâl bluiva saaliur.

22. Og I skulle hades af Alle for mit Navns Skyld; men den, som bliver bestandig indtil Enden, han skal blive salig.

23. Men taa-ui tair forfilgja Tikun ui hesun Steâjenun, taa flídi til ain annan; thui sannelia sije Ee Tikun: Tíd skullu ikkje kóma til Enda vi Israels Steâun, firin Menniskjans Sónur kjémur.

23. Men naar de forfolge Eder i een Stad, da flyer til en anden; thi sandelig siger jeg Eder: I skulle ikke komme til Ende med Israels Stæder, forend Menneskens Søn kommer.

24. Discipulin ér ikkje ivur Maistarinun, ikkje heldur Tjenarin ivur Herra suinun.

24. Disciplen er ikke over Mesteren, ei heller Tjeneren over sin Herre.

25. Teâ ér Negvmigje firi Discipulin, á han bluivur sum Maistari hansara, o Tjenarin sum Harri hansara; heâva tair kadla Hûs-

25. Det er Disciplen nok, at han bliver som hans Mester, og Tjeneren som hans Herre; have de kaldet Huusbonden Beelze-

bondan Beelzebul, qvør mi- gje maira Hǻsfolk hansara?
26. Reǻjist ikkje firi tai- mun; thui Onkje ér fjalt, sum jǻ skeâl obinbaaraft, o Onkje ér loinlit, sum jǻ skeǻl faa-aft á vidaft.
27. Qveâdui Ee sije Ti- kun ui Mirkri, teǻ teǻli uiLjousun; o qveâdui luit- tas Tikun ui Oira, preǻ- dikji teǻ aa Teâgjunun.
28. O reǻjist ikkje firi taim, ui slaa-a Legume ihél, men kunnu ikkje slaa-a Sjélina ihél; men reǻjist heldur firi tan, sum kan forðærva baaje Sjél o Legumi ui Helviti.
29. Væra ikkje tvair Snjoufuglar sælgdir firi ain Qvart? o ikkje ain eǻv taimun fædlur aa Jørina utan Tikara Feǻjirs Villia.
30. Jeǻ ennogso ødl Haarini aa Hoddi Tikara eru tald.
31. Outtist thui ikkje; Tíð eru freǻari enn men- gjir Snjoufuglar.
32. Thuitaa, qvorui vél bekjenna mé firi Menni- skjenun, han vél Ee aisini bekjenna firi Feǻjiri mui- nun, sum ér ui Himlunun.
33. Men qvorui vél

bul, hvor meget mere hans Huusfolk?
26. Frygter derfor ikke for dem; thi Intet er skjult, som jo skal aabenbares, og Intet er lønligt, som man jo skal faae at vide.
27. Hvad jeg siger Eder i Mørket, det taler i Lyset; og hvad der siges Eder i Øret, det prædiker paa Tagene.
28. Og frygter ikke for dem, som slaae Legemet ihjel, men kunne ikke slaae Sjelen ihjel; men frygter heller for den, som kan for- dærve baade Sjel og Lege- me i Helvede.
29. Sælges ikke to Spur- ve for een Penning? og ikke een af dem falder paa Jor- den uden Eders Faders Villie.
30. Ja endog alle Eders Hovedhaar ere talte.
31. Frygter derfor ikke; I ere bedre end mange Spurve.
32. Derfor, hvo som vil bekjende mig for Men- neskene, den vil jeg og be- kjende for min Fader, som er i Himlene.
33. Men hvosomhelst

nogta mé firi Menniskje-
nun, tan vil Ee aisini nog-
ta firi Feâjiri muinun,
sum ér ui Himlunun.
34. Tíd skullu ikkje mai-
na, á Ee eri kómin á føra
vi meâr Frí til Vérina; Ee
eri ikkje kómin á føra vi
meâr Frí, men Svøør.
35. Thui Ee eri kómin,
á erta Sónin up moudi
Feâjirnun, o Dotturna
moudi Mouirni, o Sónar-
kónuna moudi Vermou-
irni.
36. O ain Mans Hûs-
folk skullu væra hansara
Fuijindar.
37. Qvør ui elskar Feâ-
jir ellar Mouir mairi enn
mé, ér mé ikkje værdur; o
qvør ui elskar Són ellar
Dottur mairi enn mé, ér
mé ikkje værdur;
38. o qvør ui ikkje te-
gur Kros suit, o filgjir ettur
meâr, ér mé ikkje værdur.
39. Qvør, sum finnir
Luiv suit, skeâl missa teâ;
o qvør, sum missur Luiv
suit firi muin Skjild, skeâl
finna teâ.
40. Qvør, sum fagnar
Tikun, fagnar mé; o qvør,
sum fagnar mé, fagnar
han, sum hevur sendt mé ûd.

vil nægte mig for Menne-
skene, den vil jeg og nægte
for min Fader, som er i
Himlene.
34. I skulle ikke mene,
at jeg er kommen at bringe
Fred paa Jorden; jeg er
ikke kommen at bringe Fred,
men Sværd.
35. Thi jeg er kommen
at tvistiggjøre et Menneske
imod sin Fader, og Datte-
ren imod sin Moder, og
Sonnens Hustru imod hen-
des Mands Moder.
36. Og en Mands Huus-
folk skulle være hans Fjen-
der.
37. Hvo som elsker Fa-
der eller Moder mere end
mig, er mig ikke værd; og
hvo som elsker Søn eller
Datter mere end mig, er
mig ikke værd;
38. og hvo som ikke ta-
ger sit Kors, og følger ef-
ter mig, er mig ikke værd.
39. Hvo som finder sit
Liv, skal miste det; og
hvo som mister sit Liv for
min Skyld, skal finde det.
40. Hvo som annam-
mer Eder, annammer mig;
og hvo mig annammer,
annammer den, som ha-
ver udsendt mig.

41. Qvørui fagnar ainun Própheta, thui-at han ér ain Própheti; skeál faa-a aina Própheta Løøn; o qvør, sum fagnar ainun Ratfærdiun, thui-at han ér Ratfærdiur, skeâl faa-a ain Ratfærdians Løøn.

42. O qvør ui gjévur ainun eâv hesun Ringù beâra ait Kjér eâv koldun Vatni á drækka, thui-at han ér ain Discipul, sannelia sije Ee Tikun, han skeâl onganlunda missa Løøn suina.

41. Hvo' som annammer en Prophet, fordi han er en Prophet, skal faae en Prophets Løn; og hvo som annammer en Retfærdig, fordi han er en Retfærdig, skal faae en Retfærdigs Løn.

42. Og hvo som giver en af disse Ringe ikkun et Bæger koldt Vand at drikke, fordi han er en Discipel, sandelig siger jeg Eder, han skal ingenlunde miste sin Løn.

Teâ 11ta Capitule.

1. O teâ skjedde, taa Jesus heje enda hesa Befalningjina til suina tolv Disciplar, four han heâani vujari fram, á leâra o preâdika ui Builingun taira.

2. Men taa-ui Jouhannis fratti ui Fongslinun fraa Brøgdun Christussa, sendi han tvair eâv Disciplun suinun til hansara, o leâd sija vi han:

3. Eer tâ tan, ui kóma skjildi, ellar skullu víd vanta ain Annan?

4. O Jesus sveâraje o seje vi tair; feâri, o grai-

11. Capitel.

1. Og det skede, der Jesus havde fuldendt denne Befaling til sine tolv Disciple, gik han frem derfra, at lære og prædike i deres Stæder.

2. Men der Johannes hørte i Fængselet Christi Gjerninger, sendte han to af sine Disciple, og lod ham sige:

3. Er du den, som kommer, eller skulle vi vente en Anden?

4. Og Jesus svarede og sagde til dem: gaaer

ni Jouhannissi fraa taim
Lâdun, ui Tíd hoira o
sudja:
5. Blind sudja o Hølt
genga, Spidalsk rainskas
o Deiv hoira, Dei standa
up, o Evangelium preâ=
dikast firi Faatakun;
6. o saaliur ér han,
ui ikkje forargast aa mé.
7. Men taa=ui hesir
fouru heâani, begjinte Je=
sus á røa um Jouhannis
vi Folkje: qveâd eru Tíd
gingnir ûd ui Ojina á sud=
ja? ait Røør, ui svadjar
hiar o heâar eâv Véuri?
8. Edlar qveâd eru
Tíd farnir ûd á sudja? ait
Menniskja uileâdi ui mi=
ugli Kleâjir? Sui, tei, ui
bæra bleidan Bûnan, eru
ui Konga=Hûsun.
9. Edlar qveâd eru Tíd
farnir ûd á sudja? aina
Própheta? Jeâ, Ee sije
Tikun, endou længt Mai=
ra enn ain Própheta.
10. Thui han ér tan,
ui só ér skriva um: sui,
Ee sendi Ajngjil muin un=
dan Anlídi tuinun, sum
skeâl rudda Véjin firi teâr.
11. Sannelia sije Ee
Tikun: Eâv taim, ui fød=
dir eru eâv Qvinnun, ér

hen, og forkynder Johan=
nes de Ting, som I hø=
re og see:
5. Blinde see og Hal=
te gaae, Spedalske renses
og Døve høre, Døde staae
op, og Evangelium præ=
dikes for Fattige;
6. og salig er den,
som ikke forarges paa mig.
7. Men der disse gik
bort, begyndte Jesus at
sige til Folket om Johan=
nes: hvad ere I udgang=
ne i Ørken at skue? et
Rør, som bevæges hid og
did af Veiret?
8. Eller hvad ere I
udgangne at see? et Men=
neske iført bløde Klæder?
See, de, som bære blø=
de Klæder, ere i Kon=
gers Huse.
9. Eller hvad ere I
udgangne at see? en Pro=
phet? Ja, jeg siger Eder,
endog langt Mere end en
Prophet.
10. Thi han er den,
om hvem der er skrevet,
see, jeg sender min Engel
for dit Ansigt, som skal
berede din Vei for dig.
11. Sandelig siger jeg
Eder: iblandt dem, som
ere fødte af Qvinder, er

ongjin Størri uprunnun
enn Doibarin Jouhannis;
men tan Mindsti ui Him-
merigjis Ruigji ér størri
inn hann.
12. Men fraa Doum
Jouhannis Doibarins tíl
nâ værur trongt vi Vold
inn ui Himmerigjis Rui-
gje, o tei, ui trongja sé
inn, ruiva teâ tíl suins.
13. Thui adlir Próphe-
tar o Lóvin spaa = avu inn-
tíl Jouhannis.
14. O qvisui Tíd villja
trigva teâ: han ér Elias,
ui kóma skeâl.
15. Qvør ui Oirir he-
vur á hoira vi, han hoiri!
16. Men qvøn skeâl Ee
luikna Sleâje hetta vi?
Teâ ér luigt Smaabødnun,
ui sída ui Tâninun, o rou-
ba tíl Makkarar taira, o
sija:
17. Víd fløitavu firi
Tikun, o Tíd vildu ikkje
dansa; víd sungu firgjelia
firi Tikun, o Tíd vildu
ikkje graada.
18. Thui Jouhannis
kóm, sum qvørkje aad edla
drak, o tei sija: han he-
vur Develin.
19. Mennisskjans Só-
nur ér kómin, sum ædur

ingen Større opstanden
end Johannes den Døber;
men den Mindste i Him-
meriges Rige er større end
han.
12. Men fra Johan-
nes den Døbers Dage ind-
til nu trænger man med
Vold ind i Himmeriges
Rige, og de, som træn-
ge ind, rive det til sig.
13. Thi alle Propheter
og Loven spaaede indtil
Johannes.
14. Og dersom I ville
troe det: han er Elias,
som skal komme.
15. Hvo som haver Ø-
ren at høre med, han høre!
16. Men hvem skal jeg
ligne denne Slægt ved?
Den er liig de smaa Børn,
som sidde paa Torvene,
og raabe til deres Stald-
brødre, og sige:
17. Vi fløitede for E-
der, og I vilde ikke dand-
se; vi sang klagelig for
Eder, og I vilde ikke
græde.
18. Thi Johannes kom,
som hverken aad eller drak,
og de sige: han haver
Djævelen.
19. Menneskens Søn
kom, som æder og drik-

o drækkur, o tei sia: sui, ain Fraadsari o Vuindran-kari, Todlara o Sindara Vénur! Dou, Vuisdou-murin ér fruihalga-ur eâv Bødnun suinun.

20. Taa begjinte han á skamma tair Steâjinar âd, ui teâr flestu kraftiu Gjørningar hansara vouru gjer-dur ui, thui-at tei høddu ikkje umvendt sé.

21. Vee vóri teâr, Cho-razin! vee vóri teâr, Beth-saida! thui høddu teâr kraftiu Gjørningar væri gjørdur ui Tyrussi o Si-doni, sum eru gjørdar ui Tikun, taa høddu tei lon-gu sujani umvendt sé ui Bjaalva o Øsku.

22. Men Ee sije Tikun: teâ skeâl genga Tyrussi o Sidoni tøluliari aa Dou-medeâji, inn Tikun.

23. O tâ, Capernaum, sum ér uphøja tíl Him-mals, tâ skeâl stoidast niur tíl Helvitis; thui qvissi teâr kraftiu Gjørningar høddu væri gjørdar ui Sou-doma, sum eru gjørdar ui teâr, heje hón væri tíl aa hesun Deâji.

24. Men Ee sije Tikun: teâ skeâl genga Soudoma

ker, og de sige: see, en Fraadser og en Viindran-ker, Tolderes og Synde-res Ven! Dog, Viisdom-men er retfærdiggjort af sine Børn.

20. Da begyndte han at skamme de Stæder ud, i hvilke hans fleste kraf-tige Gjerninger vare gjor-te, fordi de ikke havde omvendt sig.

21. Vee dig, Chorazin! vee dig, Bethsaida! thi havde de kraftige Gjer-ninger været gjorte i Ty-rus og Sidon, som ere gjorte i Eder, da havde de længe siden omvendt sig i Sæk og Aske.

22. Men jeg siger Eder: det skal gaae Tyrus og Sidon libeligere paa Dom-mens Dag, end Eder.

23. Og du, Caperna-um, som er ophøiet ind-til Himmelen, du skal nedstødes indtil Helvede; thi dersom de kraftige Gjerninger havde været gjorte i Sodoma, som ere gjorte i dig, var den ble-ven indtil denne Dag.

24. Men jeg siger E-der: det skal gaae Sodo-

Landi tóluliari aa Doumadeâji inn teâr.

25. Um teâ sómu Tui breid Jesus ûd, o seje: Ee pruisi teâr, Feâjir, Himmalins o Jørina Harri! á tû hevur fjalt hetta firi taim Vuisu o Vídiu, o obinbaara teâ firi taim Dumindiu.

26. Jeâ, Feâjir! thui só fandtist teâr um teâ.

27. Adlir Lûdir eru meâr sluiddir eâv Feâjiri muinun; o Ongjin kjennur Sónin, utan Feâjirin, o Ongjin kjennur Feâjirin, utan Sónurin, o tan, ui Sónurin víl obinbaara teâ.

28. Kómi hiar tíl muins, ødl Tíd, ui arbaja o eru âdmodd! o Ee víl unna Tikun Qvuilu.

29. Gjevi Tikun undur Døg muit, o leâri eâv meâr, thui Ee eri spagførur o luidilaadin ui Hjartanun: só skullu Tíd finna Qvulu firi Sjélir Tikara.

30. Thui Døg muit ér gagnlit, o Bira muin ér løt.

mæ Land libeligere paa Dommens Dag, end dig.

25. Paa den samme Tid udbred Jesus og sagde: jeg priser dig, Fader, Himmelens og Jordens Herre! at du haver skjult dette for de Vise og Forstandige, og aabenbaret det for de Umyndige.

26. Ja, Fader! thi det var saaledes behageligt for dig.

27. Alle Ting ere mig overgivne af min Fader; og Ingen kjender Sønnen, uden Faderen, og Ingen kjender Faderen, uden Sønnen, og den, som Sønnen vil det aabenbare.

28. Kommer hid til mig Alle, som arbeide og ere besværede! og jeg vil give Eder Hvile.

29. Tager mit Aag paa Eder, og lærer af mig, thi jeg er sagtmodig og ydmyg af Hjertet: saa skulle I finde Hvile for Eders Sjele.

30. Thi mit Aag er gavnligt, og min Byrde er let.

Teâ 12ta Capitule.

1. Um teâ ſeâma Víli gjæk Jeſus tvørturum Eâgurin um Sabbatin; men Diſciplar hanſara vouru ſvængjir, o begjintu á ſluida Ox eâv, o á æda.

2. Men taa=ui Phariſaiarnir teâ ſouu, ſoddu tair vi han: ſui, Diſciplar tuinir gjéra teâ, ui ikkje ér lova á gjéra um Sabbatin.

3. Men han ſeje vi tair: heâva Tíd ikkje liſi, qveâdui Daavur gjordi, taa=ui han veâr ſvængur, o tair, ui vi honun vouru?

4. Qvuſſi han gjæk inn ui Guds Hûs, o aad Skuebrejine, ſum ikkje veâr honun ſaamulit á æda, ai heldur taim, ui vi honun vouru, men Præſtunun ainſumaldun?

5. Edla heâva Tíd ikkje liſi ui Lóvini, á Præſtanir brouda Sabbatshælgjina ui Templinun um Sabbatanar, o eru tou ſeâgaleiſir?

6. Men Ee ſije Tikun, á han ér hér, ui er ſtørri inn Templi.

7. Men qviſſi Tíd hoddu vída, qveâdui teâ ér:

12. Capitel.

1. Paa den ſamme Tiid gik Jeſus igjennem Sæden paa Sabbaten; men hans Diſciple hungrede, og begyndte at plukke Ax, og at æde.

2. Men der Phariſæerne ſaae det, ſagde de til ham: ſee, dine Diſciple gjøre det, ſom ikke er tilladt at gjøre paa Sabbaten.

3. Men han ſagde til dem: have I ikke læſt, hvad David gjorde, der han hungrede, og de, ſom vare med ham?

4. Hvorledes han gik ind i Guds Huus, og aad Skuebrødene, hvilke det ikke var ham tilladt at æde, ei heller dem, ſom vare med ham, men alene Præſterne?

5. Eller have I ikke læſt i Loven, at Præſterne vanhellige Sabbaten i Templet paa Sabbaterne, og ere uſkyldige?

6. Men jeg ſiger Eder, at den er her, ſom er ſtørre end Templet.

7. Men derſom I havde vidſt, hvad det er: jeg

Ee heâvi Hû til Miskunhaid, o ikkje til Offur, taa høddu Tíd ikkje fordømt tair Seâgleisu.

8. Thui Menniskjans Sónur ér Harri, aisini ivur Sabbatin.

9. O han gjæk fram heâani, o kóm ui Synogougu taira.

10. O sui, heâr veâr ait Menniskja, sum heje aina visnaja Hond; o tair gjerdu Spursmaal til hansara o soddu: ér teâ tíllaadt á hailbria um Sabbatin? á tair kundu kleâ-a han an.

11. Men han seje vi tair: qvør eâv Tikun man teâ væra, ui ajur aina Eâr, o ikkje, qvissi hón dættur ui Grøov aa Sabbatinun, tégur ui heâna, o drívur heâna up?

12. Qvussi migje freâari ér ikkje ait Menniskja enn ain Eâr? Alsó ér teâ tíllaadt á gjéra veâl aa Sabbatinun.

13. Taa seje han vi Mannin: stræk Haand tuina ûd! o han strakti heâna ûd, o hón blaiv fruisk attur sum hiin onnur Hondin.

14. Men Pharisaiarnir gingu ûd, o hildu Raa mou-

haver Villie til Miskundhed, og ikke til Offer, da havde I ikke fordømt de Uskyldige.

8. Thi Menneskens Søn er Herre, ogsaa over Sabbaten.

9. Og han gik frem derfra, og kom i deres Synagoge.

10. Og see, der var et Menneske, som havde en vissen Haand; og de spurgte ham ad og sagde: er det tilladt at helbrede paa Sabbaten? at de kunde anklage ham.

11. Men han sagde til dem: hvilket Menneske er blandt Eder, som haver eet Faar, og ikke, dersom det falder i en Grav paa Sabbaten, tager fat paa det, og løfter det op?

12. Hvor meget bedre er nu et Menneske end et Faar? Altsaa er det tilladt at gjøre vel paa Sabbaten.

13. Da sagde han til Mennesket: udræk din Haand! og han rakte den ud, og den blev igjen sund som den anden.

14. Men Pharisæerne gik ud, og holdt Raad mod

di honun, qvussi tair kun-
du faa-a forkómi honun.

15. Men taa-ui Jesus
geâv tui Geâdur, flutti
han heâani; o Mongd eâv
Folkje filgdi honun, o han
gjerdi tei Odl hailbrí.

16. O han forbei tai-
mun hardlia, á tei skjildu
ikkje obinbaara han;

17. á teâ skjildi genga
ûd, sum ér teâla eâv Pró-
phetanun Esaiasse, sum
sijur:

18. Sui, Tjenari muin,
sum Ee kjousaje meâr, hiin
Elskjelije muin, han ui
Sjél muin hevur Hâ tíl;
Ee víl gjéva Aand muina
ui han, o han skeâl for-
kjinna Haidningunun Rat.

19. Han skeâl ikkje treâ-
ba, o ikkje rouba, o teâ
skeâl ikkje Neâgar hoira
Maal hansara aa Gailun.

20. Han skeâl ikkje brou-
ba teâ sorlaja Reri sun-
dur, o ikkje slokkja ûd Tan-
dri, ui ruigur, intíl han
ferir Rattina ûd tíl Sijir.

21. O Haidninganir
skullu haaba aa Navn han-
sara.

22. Taa blaiv ain Be-
sættur fordur tíl hansara,

ham, hvorledes de kunde
omkomme ham.

15. Men der Jesus mær-
kede det, veeg han bort
derfra; og meget Folk
fulgte ham, og han hel-
bredte dem alle.

16. Og han bød dem
strængeligen, at de ikke
maatte aabenbare ham;

17. at det skulde fuld-
kommes, som er talet ved
Propheten Esaias, som
siger:

18. See, min Tjener,
som jeg haver udvalgt,
min Elskelige, til hvil-
ken min Sjel haver Be-
hagelighed; jeg vil give
min Aand i ham, og han
skal forkynde Hedninger-
ne Ret.

19. Han skal ikke trætte,
og ei raabe, og der skal
ikke nogen høre hans Røst
paa Gaderne.

20. Han skal ikke søn-
derbryde det knusede Rør,
og ei udslukke den rygen-
de Taande, indtil han
udfører Retten til Seier.

21. Og Hedningerne
skulle haabe paa hans
Navn.

22. Da blev en Besat
ført til ham, som var

sum veâr blindur o dummur; o han gjørdi han hailbrian, só á tan Blinde o Dumme baaje teâlaje o hugde.

23. O alt Folkje forfærdajist, o seje: man hesin ikkje væra tan Daava Sónur?

24. Men taa-ui Pharisaiarnir hoirdu teâ, søddu tair: hesin druivur ikkje Devlar ûd, utan vi Beelzebul, Devla Ovarstan.

25. Men sum Jesus nû vidsti Tænkar taira, seje han vi tair: qvørt ait Ruigje, ui ér ou-ainit vi sé sjolvt, værur oije; o qvør ain Steâur edla qvørt ait Hûs, ui hevur Dusemju vi sé sjolvt, kan ikkje bestanda.

26. Qvissi nû Satan druivur Satan ûd, só femjist han ikkje vi sé sjolvan; qvussi kan Ruigje hansara taa bestanda?

27. O um Ee druivi Devlar ûd vi Beelzebul, vi qvørjun druiva taa Bødn Tikara tair ûd? Thui skullu tei væra Doumarir Tikara.

28. Men qvissi Ee druivi Devlar ûd vi Guds Aand,

blind og stum; og han helbredede ham, saa at den Blinde og Stumme baade talede og saae.

23. Og alt Folket forfærdedes, og sagde: mon denne ikke er den Davids Søn?

24. Men der Pharisæerne det hørte, sagde de: denne uddriver ikke Djævle, uden ved Beelzebul, Djævlenes Øverste.

25. Men saasom Jesus vidste deres Tanker, sagde han til dem: hvert Rige, som er splidagtigt med sig selv, bliver øde; og hver Stad eller Huus, som er splidagtigt med sig selv, kan ikke bestaae.

26. Hvis da Satan uddriver Satan, saa er han splidagtig med sig selv; hvorledes kan da hans Rige bestaae?

27. Og om jeg uddriver Djævle ved Beelzebul, ved hvem uddrive da Eders Børn dem? Derfor skulle de være Eders Dommere.

28. Men dersom jeg uddriver Djævle ved Guds

só ér jû Guds Ruigje kómi til Tikara.

29. Edla qvussi kan Neâgar genga inn ui ait Roismennis Hûs, o rova Wokn hansara fraa honun, utan á han bindur fist Roismenni? Taa kan han plindra Hûs hansara.

30. Qvør ui ikkje ér vi meâr, ér uimoudi meâr; o qvør ui ikkje sænkar seâman vi meâr, han sprajur sundur.

31. Thui sije Ee Tikun: ødl Sind o Spottan skeâl forlaadast Menniskjenun, men Spottan moudi Aandini skeâl ikkje forlaadast Menniskjenun.

32. O qvørjun ui teâlar Neâga uimoudi Menniskjans Sóni, teâ skeâl forlaadast honun; men qvørjun ui teâlar uimoudi tui helliu Aandini, honun skeâl teâ ikkje forlaadast, qvørkje ui hesari Wérini, ikkje heldur ui tui tílkómandu.

33. Leâdi antin Treâji væra godt, o Frugtir tes gouar; edla leâdi Treâji væraródi, o Frugtir tes rótnar; thui Treâje kjennist eâv Frugtunun.

Aand, er jo Guds Rige kommet til Eder.

29. Eller hvorledes kan Nogen gaae ind i den Stærkes Huus, og røve ham hans Redskaber fra, uden han først binder den Stærke? Da kan han plyndre hans Huus.

30. Hvo som ikke er med mig, er imod mig; og hvo som ikke samler med mig, adspreder.

31. Derfor siger jeg Eder: al Synd og Bespottelse skal forlades Menneskene, men Bespottelse imod Aanden skal ikke forlades Menneskene.

32. Og hvo som taler Noget imod Menneskens Søn, det skal forlades ham; men hvo som taler imod den Hellig Aand, ham skal det ikke forlades, hverken i denne Verden, ei heller i den tilkommende.

33. Lader enten Træet være godt, og dets Frugt god; eller lader Træet være raaddent, og dets Frugt raadden; thi Træet kjendes paa Frugten.

34. Tíð Ogla-ungar! qvussi kunnu Tíð teâla teâ Goua, Tíð ui eru ondir? thui eâv Jvurflouine ui Hjartanun teâlar Muurin.

34. J Ogle-Unger! hvorledes kunne J tale godt, J som ere onde? thi af Hjertets Overflødighed taler Munden.

35. Ait godt Menniskja førur fram gouar Lâdir ûr tui Goua, ui han hevur ui Forraa ui Hjartanun; o ait ringt Menniskja førur fram ringa Lûdi ûr tui ringa Forraaje.

35. Et godt Menneske fremfører gode Ting af Hjertets gode Forraad; og et ondt Menneske fremfører onde Ting af det onde Forraad.

36. Men Ee sije Tikun, á Menniskjene skullu aa Doumadeâji gjéra Graije firi qvørt ait ousaamulit Oor, ui tei heâva teâla.

36. Men jeg siger Eder, at Menneskene skulle gjøre Regnskab paa Dommens Dag for hvert utilbørligt Ord, som de have talet.

37. Thui eâv Oorun tuinun skeâl tû kjennast ratteliur, o eâv Oorun tuinun skeâl tû fordømast.

37. Thi af dine Ord skal du kjendes retfærdig, og af dine Ord skal du fordømmes.

38. Taa sveâravu Neâgrir eâv taim Skriftklougir o Pharisaiarnun, o sødu: Maistari; víð vanta okkun á sudja ait Tégjin fraa teâr.

38. Da svarede nogle af de Skriftkloge og Pharisæer, og sagde: Mester, vi ville see et Tegn af dig.

39. Men han sveâraje o seje vi tair: hetta onda o vanartia Sleâje krævur Tégjin, men onkje Tégjin skeâl unnast tui, utan Tégjin Jounassa Próphetans.

39. Men han svarede og sagde til dem: den onde og vanartige Slægt begjerer Tegn, men den skal intet Tegn gives, uden Jonas Prophetens Tegn.

40. Thui luigasum Jounas veâr trudjar Deâar o

40. Thi ligesom Jonas var tre Dage og tre

trudjar Neâtur úi Qveâla-Bâgjinun, ſó ſkeâl Menniſkjans Sónur væra trudjar Deâar o trudjar Neâtur goimdur undur Foldun.

Nætter i Hvalfiſkens Bug, ſaaledes ſkal Menneſkens Søn være tre Dage og tre Nætter i Jordens Skjød.

41. Ninivu Menn ſkullu ſtanda up uimoudi heſun Sleâjinun aa Douminun, o fordøma teâ; thui tei umvendu ſé eâv Preâdiku Jounaſſa; o ſui, hér ér Mairi inn Jounas.

41. De Mænd i Ninive ſkulle opſtaae ved Dommen imod denne Slægt, og fordømme den; thi de omvendte ſig ved Jonas Prædiken; og ſee, her er mere end Jonas.

42. Drotningjin ûr Sunnan ſkeâl ſtanda up aa Douminun moudi heſun Sleâjinun, o fordøma teâ; thui hón kóm ûr idſta Uudnæſi aa Jørini, á hoira Vuisdoum Salomons; o ſui, hér ér Mædari inn Salomon.

42. Dronningen fra Sønden ſkal opſtaae ved Dommen imod denne Slægt, og fordømme den; thi hun kom fra Jordens Grændſer, at høre Salomons Viisdom; og ſee, her er mere end Salomon.

43. Men taa-ui tan ourainа Aandin ér feârin ûd ûr Menniſkjanun, taa færaſt han uigjøgnum turrar Steâjir, søgjir Qvuilu, o finnir heâna ikkje.

43. Men naar den urene Aand er udfaren af Menneſket, vandrer han igjennem tørre Steder, ſøger Hvile, og finder den ikke.

44. Taa ſíjur han: Ee víl venda attur tíl Hûs muit, ſum Ee four ûd ûr; o taa-ui han kjémur, finnur han teâ oije, faia o pruija.

44. Da ſiger han: jeg vil vende om til mit Huus, ſom jeg gik ud af; og naar han kommer, finder han det ledigt, feiet og prydet.

45. Só feer han aſteâ o tégur ſjei eârar Aandir attur vi ſeâr, ſum eru værri

45. Saa gaaer han hen og tager ſyv andre Aander tillige med ſig, ſom ere

enn han ſjolvur, o taa=ui
teâr kóma heâr inn, bigva
teâr heâr; o teâ Suiſta
værur værri vi tui ſeâma
Menniſkja enn teâ Fiſta;
ſo ſkeâl teâ aiſini genga
heſun onda Sleâji.
46. Men mian han en=
nâ teâlaje tíl Folkje, ſui,
taa ſtouu Mouur hanſara
o Brøir hánſara utanfiri,
o bouu um á faa=a han
u Teâl.
47. Taa ſejeAin vi han;
ſui, Mouur tuin o Brøir
tuinir ſtanda utanfiri, o bia
um á finna té tíl Maals.
48. Men han ſveâraje
o ſeje vi tan, ui heje ſagt
teâ vi han: qvør ér Mouur
muin? o qvørjir eru Brøir
muinir?
49. O han ratti Haand
ſuina ûd ivur Diſciplar
ſuinar o ſeje: ſui, Mouur
muin o Badjar muinir!
50. Thui qvør, ſum
gjér Villja Feâjir muins,
ſum ér ui Himlunun, han
ér muin Brouur o Siſtir
o Mouur.

Teâ 13da Capitule.

1. Seâma Deâjin gjæk
Jeſus ûd ár Hûſinun, o
ſætti ſé vi Sjegvin.

værre end han ſelv, og
naar de ere komne derind,
boe de der; og det Sidſte
bliver værre med dette
Menneſke end det førſte;
ſaaledes ſkal det og gaae
denne onde Slægt.
46. Men der han end=
nu talede til Folket, ſee,
da ſtode hans Moder og
hans Brødre udenfor, og
begjerede at tale med ham.
47. Da ſagde En til
ham: ſee, din Moder og
dine Brødre ſtaae udenfor,
og begjere at tale med dig.
48. Men han ſvarede
og ſagde til den, ſom ſag=
de ham det: hvo er min
Moder? og hvilke ere mine
Brødre?
49. Og han rakte ſin
Haand ud over ſine Diſcip=
le og ſagde: ſee, min Mo=
der og mine Brødre!
50. Thi hvo ſom gjør
min Faders Villie, ſom er
i Himlene, den er min
Broder og Søſter og Mo=
der.

13. Capitel.

1. Paa den ſamme Dag
gik Jeſus ud af Huſet,
og ſatte ſig ved Søen.

2. O Mongd eâv Folkje sænkajist um han, sö á han stai ui Skjibi, o sætti sí; o alt Folkje stou ui Sjouarmaalanun.

3. O han teãlaje Mengt tíl taira ùiLuiknilsun, o seje: sui, ainSaameãvur four âd á saa-a.

4. O sum han saa-aje, fædl Neãga ui Gøduna; o Fuglar kömu, o oudu teã up.

5. O Neãga fædl aa Hedlu, qveâr ui ikkje veâr migjilJøør aa; o teâ neãlsdi siøt, thui-at teâ heje ikkje djâba Jøør.

6. Men taa-ui Souslin ran up, skortnaje teã burtur, o thuiat teâ heje ikkje Roud, folnaje teã.

7. Men Neãga fædl midlun Tornar; o Tornanir vuxu up, o qvaldu teã.

8. Men Neãga fædl ui gouaJøør, o heje gouan Aavøxtur; Neãga gavst hundra Fodl, men Neãga truisinstjâvu Fodl, men Neâga tredivu Fodl.

9. Qvør ui Oirir hevur á hoira vi, han heiri!

10. O Disciplanir gingu tíl hansara, o søddu vi

2. Og meget Folk forsamledes til ham, saa han steeg i Skibet, og satte sig; og alt Folket stod paa Strandbredden.

3. Og han talede Meget til dem ved Lignelser, og sagde: see, en Sædemand gik ud at saae.

4. Og i det han saaede, faldt Noget ved Veien; og Fuglene kom, og aade det op.

5. Men Noget faldt paa Steengrund, hvor det ikke havde megen Jord; og det voxte snart op, fordi det ikke havde dyb Jord.

6. Men der Solen gik op, blev det forbrændt, og fordi det ikke havde Rod, visnede det.

7. Men Noget faldt iblandt Torne; og Tornene voxte op, og qvalte det.

8. Men noget faldt i god Jord, og bar Frugt; Noget hundrede Fold, men Noget tredsindstyve Fold, men Noget tredive Fold.

9. Hvo som haver Oren at høre med, han høre!

10. Og Disciplene gik til ham, og sagde til ham:

han: qvui teâlar tû t́l tai-
ra ui Luiknilsun?
11. O han sveâraje o
seje vi tair: Tikun ér teâ
gjivi á forstanda Himme-
rigjis Ruigjis Haimelihai-
dir; men taimun ér teâ ik-
kje gjivi.
12. Thui qvørjun ui he-
vur, honun skeâl gjévast,
o han skeâl heâva t́l Ivur-
flou; men qvørjun ui ik-
kje hevur, honun skeâl
endou teâgast teâ fraa, ui
han hevur.
13. Firi tes Skjild teâ-
li Ee t́l taira ui Luiknil-
sun, fordui á tei, houast
tei eru veâl sjigd, tou ik-
kje sudja, o veâl hoirandi,
tou ikkje hoira, o forstan-
da ikkje heldur.
14. O ui taimun gen-
gur ûd Spaadoumur Esai-
assa, sum sijur: vi Oirun
Tikara skullu T́d hoira, o
ikkje forstanda, o sudja vi
Ejun Tikara, o ikkje faa-a
Skjil aa.
15. Thui hetta Folkjis
Hjarta ér blivi forhæra, o
tei hoira tunglia vi Oiru-
nun, o taira Ejun heâva
tei leâdi seâman, thui tei
skullu ikkje faa-a hugt vi
Ejunun, o hoirt vi Oiru-

hvi taler du til dem ved
Lignelser?
11. Men han svarede og
sagde til dem: Eder er
det givet at forstaae Him-
meriges Riges Hemme-
ligheder; men dem er
det ikke givet.
12. Thi hvo som haver,
ham skal gives, og han
skal have til Overflod;
men hvo som ikke haver,
ham skal endog fratages
det, han haver.
13. Derfor taler jeg til
dem ved Lignelser, fordi de,
skjøndt seende, dog ikke see,
og hørende dog ikke høre,
og forstaae ikke heller.
14. Og i dem fuldkom-
mes Esaias Spaadom, som
siger: med Eders Øren
skulle I høre, og ikke
forstaae, og see med Eders
Øine, og ikke fatte.
15. Thi dette Folks
Hjerte er blevet forhærdet,
og med Ørene høre de
tungt, og deres Øine ha-
ve de tillukt, paa det de
ikke skulle komme til at
see med Øinene, og høre

nun, o forsteâje vi Hjartanun, o umvenda sé, á Ee heje fingje lægt tei.	med Ørene, og forstaae med Hjertet, og omvende sig, at jeg maatte helbrede dem.
16. Men saali eru Ejir Tikara, á Tíd sudja, o Oirir Tikara, á tei hoira.	16. Men salige ere Eders Øine, at de see, og Eders Øren, at de høre.
17. Thui sannelia sije Ee Tikun: mengjir Próphetar o Ratteliur longsavu ettur á sudja teâ, ui Tíd sudja, o souvu teâ ikkje; o á hoira teâ, ui Tíd hoira, o hoirdu teâ ikkje.	17. Thi sandelig siger jeg Eder: mange Propheter og Retfærdige begjerede at see det, I see, og saae det ikke; og at høre det, I høre, og hørte det ikke.
18. Só hoiru nû Tíd Luiknilse hetta um Saaingamannin.	18. Saa hører I nu den Lignelse om Sædemanden.
19. Neâri Neâgar hoirir Oori um Ruigji, o forstændur teâ ikkje, taa kjémur tan Ondi, o tuivur teâ burtur, ui ér saa-a ui Hjarta hansara; hésin ér teâ, ui saa-a ér ui Gøduna.	19. Naar Nogen hører Rigets-Ord, og forstaaer det ikke, da kommer den Onde, og river det bort, som er saaet i hans Hjerte; denne er det, som er saaet ved Veien.
20. Men teâ, ui saa-a ér aa Hedlini, ér tan, sum hoirir Oori, o nænnur teâ strax vi Gleâji.	20. Men det, som er saaet paa Steengrund, er den, som hører Ordet, og annammer det strax med Glæde.
21. Men han hevur ikkje Roud ui seâr, o hældur beâra vi tíl aina Tui; men taa-ui Trongsil o Forfílgjilse kjémur firi hetta Oors Skjild, forargast han strax.	21. Men han haver ikke Rod i sig, og bliver kun ved til en Tid; men naar Trængsel eller Forfølgelse kommer for Ordets Skyld, forarges han strax.

22. Men teâ, ui saa-a ér midlun Tornar, ér tan, ui hoirir Dori; o Græmjan um Vérina o Lokkan eâv Ruigdoúmi qveâlur Dori, o teâ værur ain Oufrugt.

23. Men teâ, ui saa-a ér ui goua Joør, ér tan, ui hoirir Dori, o forstændur teâ, só Frugt værur eâv tui kjaa honun; Ainun hundra Fodl, Orun truisinstjâvu Fodl, o ainun Orun tredivu Fodl.

24. Ait anna Luiknilse reâg han fram firi tair, o seje: Himmerigjis Ruigje luiknast vi ait Menniskja, sum saa-aje godt Freâkodn ui Eâgur suin.

25. Men taa-ui Folkje veâr lagst á sova, kóm Fujinde hansara, o saa-aje Klintu midlun Qvaidina, o four suin Kous.

26. Men taa-ui Grouvurin neâldi, o Ogn saast, taa leâd Klintan sé aisini tílsjouna.

27. Men Hûsbondans Tjenarir kómu fram, o soddu vi han: Harri, saa-aje tâ ikkje godt Freâkodn ui Eâgur tuina? qveâni hevur hón taa Klintuna?

22. Men det, som er saaet iblandt Torne, er den, som hører Ordet; og denne Verdens Bekymring og Rigdoms Forførelse qvæler Ordet, og det bliver uden Frugt.

23. Men det, som er saaet i god Jord, er den, som hører Ordet, og forstaaer det, som ogsaa bærer Frugt, Een hundrede Fold, en Anden tresindstyve Fold, en Anden tredive Fold.

24. Han fremsatte en anden Lignelse for dem, og sagde: Himmeriges Rige lignes ved et Menneske, som saaede god Sæd i sin Agér.

25. Men der Folkene sov, kom hans Fjende, og saaede Klinte iblandt Hveden, og gik bort.

26. Men der Grøden voxte, og bar Frugt, da lod ogsaa Klinten sig tilsyne.

27. Men Huusbondens Tjenere kom frem, og sagde til ham: Herre, saaede du ikke god Sæd i din Ager? hvorfra haver den da Klinten?

28. Han seje vi tair:
teâ hevur ait Ilmenni
gjørt. Taa søddu Tjenar-
nir vi han: víl tû, á víd
skullu feâra, o lâga heâna
burtur âr.
29. Men han seje: nai,
thuiat Tíd skullu ikkje rik-
kja Qvaidina up vi, taa-
ui Tíd lâga Klintuna bur-
tur âr.
30. Leâdi baa-ar vaxa
seâman intíl Hestâr; o ui
Eâgurskurinun víl Ee sija
vi Folkje: henti fist Klin-
tuna seâman, o bindi heâ-
na ui Tissir, á brœnna
heâna; men samli Qvai-
dina ui Kodnhâs muit.
31. Taa sætti han ait
anna Luiknilse fram firi
tair, o seje: Himmerigjis
Ruigje luiknar ainun Si-
nopskodni, sum ait Men-
niskja toug, o saa-aje ui
Eâgur suina.
32. Hetta ér veâl min-
ni inn ødl onnur Freâ;
men taa-ui teâ vexur up,
værur teâ ødlun Grøsun
ivurvaxi, o bluivur tíl ait
Treâ, só á Himmalins Fug-
lar kóma, o gjéra Rajur
ui Grainunun aa tui.
33. Han seje taimun ait
anna Luiknilse: Himme-

28. Han sagde til dem:
det haver et fjendsk Men-
neske gjort. Da sagde Tje-
nerne til ham: vil du da,
at vi skulle gaae hen, og
luge den af.
29. Men han sagde:
nei, paa det I ikke skulle
tillige med den rykke Hve-
den op, naar I luge Klin-
ten af.
30. Lader dem begge
voxe tilsammen indtil Hø-
sten; og i Høstens Tid vil
jeg sige til Høstfolkene:
sanker først Klinten tilsam-
men, og binder den i Knip-
per, at opbrænde den; men
samler Hveden i min Lade.
31. Han fremsatte en
anden Lignelse for dem, og
sagde: Himmeriges Rige
ligner et Senepskorn, som
et Menneske tog og saaede
i sin Ager.
32. Dette er vel mindre
end alt andet Frø; men
naar det voxer op, er det
større end Urterne, og bli-
ver et Træ, saa at Himme-
lens Fugle komme, og byg-
ge Rede i dets Grene.
33. Han sagde dem en
anden Lignelse: Himmeri-

rigjis Ruigje luiknar Sûr=
dadgji, sum ain Qvinna
toug, o leje ui trui Maal
eâv Mjøli, intíl á teâ sûr=
naje altseâmalt.
34. Alt hetta teâlaje Je=
sus tíl Folkje ui Luiknil=
sun, o utan Luiknilse teâ=
laje han Onkje tíl taira;
35. á teâ skjildi genga
ûd, sum teâla ér eâv Pró=
phetanun, ui sijur: Ee víl
leâda Munn muin up ui
Luiknilsun; Ee víl grai=
na fraa tui, ui fjalt hevur
væri, fraatui á Grund veâr
løgd tíl Vérina.
36. Taa leâd Jesus Fol=
kje feâra, o kóm tíl Hûs
suit; o Disciplar hansara
gungu stri han, o søddu:
ûdtuja okkun hetta Luik=
nilse um Klintuna ui Eâ=
grinun.
37. Men han sveâraje,
o seje vi tair: tan, sum
saa=ar teâ goua Freâkod=
ni, ér Menniskjans Sónur.
38. Men Eâgurin ér
Vérin; o teâ goua Freâ=
kodni ér Bødnini ui Rui=
gjinun; o Klintan ér Bødn
hín Onda;
39. o Ilmenni, ui saa=
aje, ér Develin; o Eâgur=
skururin ér Versins Endi;

ges Rige ligner en Suur=
dei, hvilken en Qvinde tog,
og nedlagde i tre Maader
Meel, indtil det blev sy=
ret altsammen.
34. Alt dette talede Je=
sus til Folket ved Lignel=
ser, og uden Lignelse ta=
lede han Intet til dem;
35. at det skulde fuld=
kommes, som talet er ved
Propheten, som siger: jeg
vil oplade min Mund i Lig=
nelser; jeg vil udsige det,
som haver været skjult, fra
Verdens Grundvold blev
lagt.
36. Da lod Jesus Fol=
ket fare, og kom til sit
Huus; og hans Disciple
gik til ham, og sagde:
forklar os den Lignelse om
Klinten paa Ageren.
37. Men han svarede,
og sagde til dem: den,
som saaer den gode Sæd,
er Menneskens Søn.
38. Men Ageren er
Verden; og den gode Sæd
er Rigets Børn; og Klin=
ten er den Ondes Børn;
39. og Fienden, som
den saaede, er Djævelen;
og Høsten er Verdens En=

o Eâgurfolkjene eru Onglanir.

40. Thuitaa, luigasum Klintan værur henta up, o brænd up vi Eldi, só skeâl teâ aisini væra, taaui Ende værur aa hesari Vérini.

41. Mennisk jans Sónur skeâl senda ûd Onglar suinar, o tair skullu henta burtur ûr Ruigji hansara odl Argjilsi, o tair, ui gjéra Urat.

42. O tair skullu kasta tair ui Eld-Ovnin; heâr skeâl væra Graadur o Tannabiid.

43. Taa skullu tei Ratteliu skuina sum Soulin ui Ruigji Feâjir taira. Qvør ui Oirir hevur á hoira vi, han hoiri!

44. Up-attur luiknast Himmerigjis Ruigje vi ain Skat, krøgvajan ui ainun Eâgri, sum ait Menniskja fann, o fjaldi, o eâv Gleâji ivur teâ, four o seldi Alt teâ, han aatti, o kjebti Eâgurin.

45. Up-attur luiknast Himmerigjis Ruigje vi ain Kjebmann, sum søgte um á faa-a gouar Perlur,

46. o, taa-ui han fek

de; og Høstfolkene ere Englene.

40. Derfor, ligesom Klinten sankes, og opbrændes med Ild, saa skal det og skee ved denne Verdens Ende.

41. Menneskens Søn skal udsende sine Engle, og de skulle sanke af hans Rige alle Forargelser, og dem, som gjøre Uret.

42. Og de skulle kaste dem i Ild-Ovnen; der skal være Graad og Tænders Gnidsel.

43. Da skulle de Retfærdige skinne som Solen i deres Faders Rige. Hvo som haver Øren at høre med, han høre!

44. Atter lignes Himmeriges Rige ved et Liggendefæ, skjult i en Ager, hvilket et Menneske fandt, og skjulte, og gik hen af Glæde derover, og solgte alt det, han havde, og kjøbte den Ager.

45. Atter lignes Himmeriges Rige ved en Kjøbmand, som søgte efter gode Perler,

46. hvilken, der han

á víða eâv aini migje duirabeârari Perlu, four han, o seldi Alt teâ, han aatti, o kjebti teâ sómu.

47. Up=attur ér Himmerigjis Ruigje luikna vi aina Noud, sum værur sæt âð ui Heâvi, o samlar seâman Fisk eâv ødlun Sloun.

48. Men taa=ui hón ér fudt, dreâa tei heâna up ui Fjøruna, o síða o henta tair góuu up ui Bittur, men tair ringu bleâga tair âð attur.

49. Solajis skeâl teâ genga til vi Versíns Enda. Onglanir skulu genga âð o skjilja tei Ondu fraa taim Ratteliu,

50. o kasta tei ui Eld=Ovnin; heâr skeâl væra Graadur o Tannabiið.

51. Jesus sijur vi tair: forstouu Tíð hetta altseâmalt? Tair søddu vi han: jeâ, Harri!

52. Men han seje vi tair: solajis ér qvør ain Skiftklougur, sum ér lardur up til Himmerigjis Ruigje, luigasum ain Hûsbondi, sum bær fram eâv tui, ui han ajur á teâga til, Nuit o Geâmalt.

53. O teâ beâr só til,

fandt en meget kostelig Perle, gik hen, og solgte alt det, han havde, og kjøbte samme.

47. Atter er Himmeriges Rige liigt en Vod, som kastes i Havet, og som samler af alle Slags Fisk.

48. Naar den er fuld, drage de den op paa Strandbredden, og sidde og sanke de gode tilsammen i Kar; men de raadne kaste de ud.

49. Saaledes skal det gaae til ved Verdens Ende. Englene skulle udgaae, og skille de Onde ud fra de Retfærdige,

50. og kaste dem i Ild=Ovnen; der skal være Graad og Tænders Gnidsel.

51. Jesus siger til dem: forstode I dette altsammen? De sige til ham: ja, Herre.

52. Men han sagde til dem: saaledes er hver Skriftklog, som er oplært til Himmeriges Rige, ligesom en Huusbonde, der bringer frem af sit Forraad Nyt og Gammelt.

53. Og det begav sig,

taa=ui Jesus heje enda hesar Luiknilsir, á han drou burtur heâani.

54. O han kóm ui Føuplofs suit, o lardi tei ui Synagougun taira, o tei undra=ust stourlia o søddu: Qveâni hevur hesin sóvornan Vuisdoum o hesa mædu Gjørningar?

55. Eer hesin ikkje Sónur Timburmannins? Aidur ikkje Mamma hansara Maria? o Badjar hansara Jaagub o Jouses o Suimin o Jûdas?

56. O eru ikkje allar Sistrar hansara kjaa okkun? Qveâni hevur hesin taa hetta alt?

57. O tei forargavust aa han. Men Jesus seje vi tei: ongjin Própheti værur vanvirdur utan ui Føuplossi suinun o ui Hûsi suinun.

58. O firi Vantrigv taira Skjild gjørdi han ikkje heâr mengar mædar Gjørningar.

Teâ 14da Capitule.

1. Um teâ sómu Tújina fratti Heroudis, Fjourings-fyrstin, fraa Rigti Jesussa.

der Jesus havde fuldendt disse Lignelser, drog han bort derfra.

54. Og han kom til sit Fædreneland, og lærte dem i deres Synagoge, saa at de forundrede sig saare, og sagde: Hveden haver denne saadan Viisdom og de kraftige Gjerninger?

55. Er denne ikke den Tømmermands Søn? Hedder ikke hans Moder Maria? og hans Brødre Jakob og Joses og Simon og Judas?

56. Og ere ikke alle hans Søstre hos os? Hveden haver denne da alt dette?

57. Og de forargedes paa ham. Men Jesus sagde til dem: en Prophet er ikke foragtet uden i sit Fædreneland og i sit Huus.

58. Og han gjorde der ikke mange kraftige Gjerninger formedelst deres Vantro.

14. Capitel.

1. Paa den samme Tiid hørte Herodes, den Fjerdingsfyrste, Rygtet om Jesus.

2. O han seje vi Tje-
narar suinar: hetta man
væra Doibarin Jouhannis;
han ér steâjin up fraa Deja,
thui leâda hina mœdu
Gjørninganar sé finnast
kjaa honun.
3. Thui Heroudis heje
gribi Jouhannis, o bundu
han, o kasta han ui Fong-
sil, firi Heroudiassa, Kó-
nu Brouur suins Philippi,
Skjild.
4. Thui Jouhannis he-
je rødt um teâ vi han: teâ
kan ikkje lovast teâr á aja
heâna.
5. O han heje gjarna
sliji han ihél, men han
outtajiist firi Folkjinun, thui
tei hildu han firi ain Pró-
pheta.
6. Men taa-ui Herou-
dis gjørdi Vaislu aa Fød-
sulsdeâji suinun, dansaje
Dottur Heroudiassa firi
taimun; o Heroudis heje
Fragd ui henni.
7. O thui lovaje han
vi Ai, á gjéva henni, qveád-
ui hón haiti aa.
8. Dettursum hón firi
teâ veâr ûdlard eâv Mouur
suini, seje hón: gjév meâr
hiar Hovur Jouhannis
Doibarins aa ainun Feâdi.

2. Og han sagde til
sine Tjenere: denne er Jo-
hannes den Døber; han er
opreist fra de Døde, derfor
tee sig og de kraftige Gjer-
ninger i ham.
3. Thi Herodes havde
grebet Johannes, og bun-
det ham, og kastet ham i
Fængsel, for Herodias,
sin Broders Philippi Hu-
strues, Skyld.
4. Thi Johannes sag-
de til ham: det er dig ikke
tilladt at have hende.
5. Og han havde gjer-
ne slaget ham ihjel, men
frygtede for Folket, thi de
holdt ham for en Prophet.
6. Men der Herodes
holdt sin Fødselsdag, dand-
sede Herodias Datter for
dem; og hun behagede He-
rodes.
7. Derfor lovede han
med en Eed, at give hen-
de, hvad hun begjerede.
8. Men da hun var
tilforn underviist af sin Mo-
der, sagde hun: giv mig
hid Johannes den Døbers
Hoved paa et Fad.

9. O Kongurin blaiv bedrøvavur; men firi tair Ajirs o firi Gjestana Skjild, befalaje han, á teâ skjildi faa=ast henni.

10. O han sendi heâr, o leâd holshogga Jouhannis ui Fongslinun.

11. O Høvur hansara blaiv béri aa ainun Feâdi, o fingje Gjentene; o hán beâr teâ til Mammu suina.

12. Taa kómu Disciplar hansara, o tougu Legume, o jeâravu teâ; o tair kómu, o søddu Jesussi fraa tui.

13. O taa=ui Jesus hoirdi teâ, snâist han heâani burtur ui ainun Skjibi til ait oji Ploss eâvsujis; o taa=ui Folkje teâ hoirdi, filgdi tei honun vi Foud âr Steâ=unun.

14. O sum Jesus færajist, saae han teâ migla Folk, o han onkajist innarlia ivur tei, o lækti taira Sjûgu.

15. Men taa=ui teâ veâr kómi eâd Qvøldi, gingu Disciplar hansara firi han, o søddu: Plossi ér oji, o Tujin ér longu forlíbin; leâd Folkje feâra, á tei kun=

9. Og Kongen blev bedrøvet; men for de Eeders og for Gjesternes Skyld, befoel han det at gives hende.

10. Og han sendte hen, og lod Johannes halshugge i Fængslet.

11. Og hans Hoved blev baaret paa et Fad, og givet Pigen; og hun bar det til sin Moder.

12. Da kom hans Disciple, og toge Legemet, og jordede det; og de kom, og forkyndte Jesu det.

13. Og der Jesus det hørte, veeg han bort derfra udi et Skib til et øde Sted afsides, og der Folket det hørte, fulgte de ham tillands fra Stæderne.

14. Og der Jesus gik frem, saae han meget Folk, og han ynkedes inderligen over dem, og helbredte deres Syge.

15. Men der det var blevet Aften, gik hans Disciple til ham, og sagde: Stedet er øde, og Tiden er allerede forløben; lad Folket fare, at de kunne gaae

nu kóma til Bigdir, o kjei-
ba seâr Meâd.
16. Men Jesus seje vi-
tair: tei heâva ikkje nejit
á feâra heâani; gjévi Tíd
taimun á æda.
17. Men tair søddu vi
han: víd heâva Onkji hér
utan fim Brei o tvair Fi-
skar.
18. Men han seje: hain-
ti meâr tair hiar.
19. O han bei Folkje sæ-
da sé niur aa Bødlin, o
toug tei fim Brejine o tair
tvair Fiskanar, saae up til
Himmals, o valsignaje tei;
o han breid tei sundur, o
fluiddi Disciplun suinun
Breipettine, men Discip-
lanir gouvu Folkjenun tair.
20. O tei oudu Ødl, o
fingu Mættu suina; o tei
hæntavu up eâv laivdun
Pettun, tolv Kurvir fudlar.
21. Men tei, sum oudu,
vouru um fim tâsind Menn,
umframt Qvinnur o Bødn.
22. O strax noidde Je-
sus Disciplar suinar á gen-
ga til Skjibs, o feâra un-
dan ivur hini Minni, til
á han fek leâda Folkji feâra:
23. O tao-ui han heje
leâda Folkji feâra, gjæk
han eâvsujis up aa ait

hen i Byerne, og kjøbe sig
Mad.
16. Men Jesus sagde
til dem: de have ikke behov
at gaae bort; giver I dem
at æde.
17. Men de sagde til
ham: vi have her ikke uden
fem Brød og to Fiske.
18. Men han sagde:
henter mig dem hid.
19. Og han bød Fol-
ket sætte sig ned paa Græs-
set, og tog de fem Brød
og de to Fiske, saae op til
Himmelen, og velsignede
dem; og han brød dem,
og gav sine Disciple Brø-
dene, men Disciplene ga-
ve Folket dem.
20. Og de aade alle, og
bleve mætte; og de opsam-
lede de overblevne Styk-
ker, tolv Kurve fulde.
21. Men de, som aade,
vare ved fem tusinde Mænd,
foruden Qvinder og Børn.
22. Og strax nødte Je-
sus sine Disciple til at gaae
i Skibet, og forveien sæt-
te over til hiin Side, ind-
til han fik ladet Folket fare.
23. Og der han havde
ladet Folket fare, gik han
paa et Bjerg affides for

Bjerg til á gjera Bøon. Men taa-ui lai ûd aa Ovøldi, veâr han ainsimaldur heâr.

24. Men Skjibi veâr longu aa miun Sjounun, o idla stadt eâv Bilgjunun, thui Ilvegri veâr frammanmoudi.

25. Men ui fjouru Nottavagtini kóm Jesus til taira, vandrandi ettur Sjounun.

26. O taa-ui Disciplanir souvu han vandra aa Sjounun, tougu tair til á reâast, o søddu: hetta ér ait Spøgjilsi; o tair roubtu eâv Rædslu.

27. Men Jesus teâlaje strax til taira, o seje: væri fruimouijir; hetta ér Ee, reâjist ikkje.

28. Men Pedur sveâraje honun, o seje: Harri, qvissi teâ ér tû, só bui meâr á kóma til tuins aa Vatni.

29. Men han seje: kóm! O Pedur stai niur eâv Skjibinun, o vandraje aa Vatninun, á naa-a til Jesussa.

30. Men taa-ui han saae ain stærkan Viil, outtajist han; o taa-ui han

at bede. Men der det var blevet Aften, var han alene der.

24. Men Skibet var allerede midt paa Søen, og leed Nød af Bølgerne, thi Veiret var dem imod.

25. Men i den fjerde Nattevagt kom Jesus til dem, vandrende paa Søen.

26. Og der Disciplene saae ham vandre paa Søen, bleve de forskrækkede, og sagde: det er et Spøgelse; og de skrege af Frygt.

27. Men Jesus talede strax til dem, og sagde: værer frimodige; det er mig, frygter ikke.

28. Men Peder svarede ham, og sagde: Herre, dersom det er dig, da byd mig komme til dig paa Vandet.

29. Men han sagde: kom! Og Peder traadte ned af Skibet, og vandrede paa Vandet, for at komme til Jesum.

30. Men der han saae det stærke Veir, frygtede han; og da han begyndte

begjinte á søkka, roubte
han, o seje: Harri, redda
mé!
31. O Jesus ratti strax
Haandina, o fek Feãdir aa
honun, o seje vi han: tû
tortrigvne, qvui tvuivlaje
tû?
32. O taa=ui tair sti=
ju up ui Skjibi, stidlajist
Ilvegri.
33. Men tair, sum vou=
ru ui Skjibinun, kómu,
o fudlu niur firi honun,
o soddu: tâ ér sannelia
Guds Sónur.
34. O taa=ui tair vou=
ru farnir ivurum, kómu
tair til Genezaretha Landi.
35. O taa=ui Folkji ui
tui seãma Plossinun kjen=
de han, sendu tei Bó ivur
haila Landi, rundt um, o
tei førdu ødl tei Sjûgu til
hansara.
36. O tei bouu han, á
tei maattu beãra néma vi
Seimin aa Kladningje
hansara; o ødl tei, ui nu=
mu heãrvi, taimun batnaje.

Teâ 15da Capitule.

1. Taa kómu Skrift=
klougjir o Pharisaiarir fraa

at synke, raabte han, og
sagde: Herre, frels mig!

31. Og Jesus udrakte
strax Haanden, og tog
fat paa ham, og sagde
til ham: du lidet troen=
de, hvi tvivlede du?
32. Og der de stege ind
i Skibet, stilledes Veiret.

33. Men de, som vare i
Skibet, kom, og faldt
ned for ham, og sagde:
du er sandelig Guds Søn.

34. Og da de vare farne
over, kom de til Geneza=
reths Land.
35. Og der Folket paa
samme Sted kjendte ham,
sendte de ud i det ganske
Land, trindt omkring, og
førte alle de Syge til
ham.
36. Og de bade ham,
at de maatte ikkun røre
ved Sømmen paa hans
Klædebon; og alle de, som
rørte derved, bleve hel=
bredede.

15. Capitel.

1. Da kom Skriftklo=
ge og Pharisæer af Jeru=

Jerusalem til Jesussa, o soddu:

2. Qvui rongja Disciplar tuinir fodna Sijin? thui tair tvaa-a ikkje Hændir suinar, toui tair æda Brei.

3. Men han sveâraje, o seje vi tair: qvui rongja Tíd aisini Guds Bó firi Sijir Tikara Skjild?

4. Thui Gud hevur bóje, siande so: æra Feâjir o Mouur; o qvør ui bannar Feâjir o Mouur, skeâl endelia dodja.

5. Men Tíd sija: qvør ui sijur til Feâjir edlar Mouur: teâ, ui Ee kundi havt á hjolpt teâr vi, heâvi Ee gjivi ui Sjélagaavu, han hevur ikkje neiit á æra Feâjir suin edla Mouur suina.

6. O só heâva Tíd gjørt Guds Bó til Onkje firi Sija Tikara Skjild.

7. Tíd Ejinskolkar! Essaias spaa-aje teâ, ui sat veâr, um Tikun, taa han seje:

8. Hetta Folkje narkar sé atreâd meâr vi Munni suinun, o ærar mé vi Lippunun; men Hjarta taira ér længt fraa meâr.

salem til Jesum, og sagde:

2. Hvi overtræde dine Disciple de Gamles Vedtægt? thi de toe ikke deres Hænder, i det de æde Brød.

3. Men han svarede, og sagde til dem: hvi overtræde og I Guds Bud for Eders VedtægtsSkyld?

4. Thi Gud haver budet, sigende: ær Fader og Moder; og hvo som bander Fader eller Moder, skal visselig døe.

5. Men I sige: hvo som siger til Fader eller Moder: det, hvormed jeg kunde hjulpet dig, er en Gave, han behøver ikke at ære sin Fader eller sin Moder.

6. Saaledes have I tilintetgjort Guds Bud for Eders Vedtægts Skyld.

7. I Dienskalke! Essaias spaaede retteligen om Eder, da han sagde:

8. Dette Folk holder sig nær til mig med sin Mund, og ærer mig med Læberne; men deres Hjerte er langt fra mig.

9. Men tei dirkja mé
tíl Onkjis, ui teâ á tei leá=
ra tuiluigar Lardoumar,
ui eru Menniſkja Bó.
10. O han kadlaje Fol=
kje tíl ſuins, o ſeje vi tei:
lurti ettur, o faaje Skjil aa!
11. Ikkje teâ, ui kjémur
inn ui Munnin, gjér Men=
niſkja ouraint, men teâ,
ſum kjémur ûd ûr Munni=
nun, teâ gjér Menniſkja
ouraint.
12. Taa gingu Diſcip=
lar hanſara fram, o ſøddu
vi han: vaidſtû eâv, á Pha=
riſaiarnir heâva forarga
ſé, taa = ui tair hoirdu teâ
Teâluna?
13. Men han ſveâraje,
o ſeje: qvør ain Planting,
ui himnialſkje Feâjir muin
ikkje hevur planta, ſkeâl
ruivaſt up vi Roudine.
14. Læggji ikkje Leâ ui
tair, Blindir eru tair o
villia dou vuiſa Blindun
aa Lai; men qviſſi ain
Blindur feer ń laja ain
annan Blindan, taa dæt=
ta tair baajir ui Grøøv.
15. Men Pedur ſveâ=
raje, o ſeje vi han: ûdtuja
okkun hetta Luiknilſe.
16. Men Jeſus ſeje:
eru Tíd enn Ouvidar?

9. Men de dyrke mig
forgjæves, i det de lære
ſaadanne Lærdomme, ſom
ere Menneſkers Bud.
10. Og han kaldte Fol=
ket til ſig, og ſagde til dem:
hører til, og forſtaaer!
11. Ikke det, ſom ind=
kommer i Munden, gjør
Menneſket ureent, men
det, ſom udgaaer af Mun=
den, dette gjør Menne=
ſket ureent.
12. Da gik hans Di=
ſciple frem, og ſagde til
ham: veed du, at Pha=
riſæerne have forarget ſig,
der de hørte den Tale?
13. Men han ſvarede,
og ſagde: hver Plantning,
ſom min himmelſke Fader
ikke haver plantet, ſkal
med Rod oprykkes.
14. Lader dem fare,
Blinde ere Blindes Vei=
ledere; men naar en Blind
leder en Blind, da falde
de begge i Graven.
15. Men Peder ſvarede,
og ſagde til ham: Forklar
os denne Lignelſe.
16. Men Jeſus ſagde:
ere og I endnu uforſtan=
dige?

17. Forstanda Tíd ikkje teâ enn, á alt teâ, ui kjémur inn ui Munnin, feer ui Bûgjin, o værurført ûd attur uigjognum tan nátûrlia Vé.

18. Men teâ, sum feer ud eâv Munninun, kjémur ûd fraa Hjartanun, o teâ gjér Mennisfkja ouraint.

19. Thui eâv Hjartanun kóma ûd ondar Tænkar, Moor, Hórarui, Skjøguleâdi, Tjouarujir, mainsvórin Vitni, Spottan.

20. Tuiluigjir Lûdir eru teâ, ui gjéra Mennisfkja ouraint; men á æda vi ouvaskáun Hondun, gjér ikkje Mennisfkja ouraint.

21. O Jesus four asteâ heâani, o færajist fram vi Tyrus o Sidona Haium.

22. O sui, áin canaanitta Kóna kóm ûd ûr taim sómu Grændun, roubti o seje vi han: Harri, Daava Sónur, onkast ivur mé! Dottur muin pleâast idla eâv Dèvlinun.

23. Men han ønti henni ikkje attur. Taa traaddu Disciplar hansara fram firi han, bønavu han, o søddu: gjér heâna fraa teâr, thui hón roubar ettur okkun.

17. Forstaae I ikke endnu, at alt det, som indkommer i Munden, gaaer i Bugen, og udføres ad den naturlige Gang.

18. Men det, som udgaaer af Munden, kommer ud af Hjertet, og det gjør Mennesket ureent.

19. Thi af Hjertet udkomme onde Tanker, Mord, Hoer, Skjørlevnet, Tyverier, falske Vidnesbyrd, Bespottelser.

20. Disse ere de Ting, som gjør Mennesket ureent; men at æde med utoede Hænder, gjør ikke Mennesket ureent.

21. Og Jesus gik bort derfra, og drog til Tyri og Sidons Egne.

22. Og see, en cananæisk Qvinde kom fra de samme Grændser, raabte og sagde til ham: Herre, Davids Søn, forbarm dig over mig! min Datter plages ilde af Djævelen.

23. Men han svarede hende ikke et Ord. Da traadte hans Disciple til ham, bade ham, og sagde: skil dig af med hende; thi hun raaber efter os.

24. Men han sveâraje, o seje: Ee eri ikkje ûdsendur utan til tei vidlini Faarini eâv Israels Hûsi.

25. Men hón kóm, o gjørdi Kneâfadl firi honun, o seje: Harri, hjolp meâr!

26. Men han sveâraje, o seje: teâ ér ikkje luiglit, á teâga Breji fraa Bødnunun, o bleâga teâ firi Qvølpar.

27. Men hón seje: jû, Harri! Qvølpar æda dou vi eâv taim Mólun, sum dætta niur eâv taira Harra Borun.

28. Taa sveâraje Jesus, o seje vi heâna: o Kóna, migjil ér Trigv tuin, só væri teâr, sum tû vilt! O Dottur hennara blaiv fruisk fraa tui seâma Tuima.

29. O Jesus gjæk fram heâani, o kóm til tan galilajiska Sjegvin; o han gjæk up aa ait Bjørg, o sætti sé heâr.

30. O Mongd eâv Folkje kóm til hansara, o høddu vi seâr Haltar, Blindar, Dummar, Kriblingar o mongOnnur; o tei løddu tei firi FødurJesussa, o han geâv taimun Hailsuboud;

24. Men han svarede, og sagde: jeg er ikke udsendt uden til de fortabte Faar af Israels Huus.

25. Men hun kom, og faldt ned for ham, og sagde: Herre, hjælp mig!

26. Men han svarede, og sagde: det er ikke smukt, at tage Børnenes Brød, og kaste det for smaa Hunde.

27. Men hun sagde: jo, Herre! Hunde æde dog og af de Smuler, som falde af deres Herrers Bord.

28. Da svarede Jesus og sagde til hende: o Qvinde, din Tro er stor, dig skee, som du vil! Og hen des Datter blev karsk fra den samme Time.

29. Og Jesus gik frem derfra, og kom til den galilæiske Sø; og han gik op paa et Bjerg, og satte sig der.

30. Og meget Folk kom til ham, og havde med sig Halte, Blinde, Stumme, Krøblinger og mange andre; og de lagde dem for Jesu Fødder, og han helbredte dem;

31. só á Folkje undraje sé, taa-ui tei souvu, á tei Dummu teâlavu, Kriblingar blaivu hailskeâbajir, Holt gingu, o Blind souvu; o tei pruisavu Israels Gudi.

32. Men Jesus kadlaje Disciplar suinar tíl suins, o seje: meâr onkast innarlia ivur Folkje, thui tei heâva nû dvølst kjaa meâr ui trudjar Deâàr, o heâva Onkje á æda; o leâda tei feâra fastandi víl Ee ikkje, á tei skullu ikkje faa-a Magtaleisi aa Vénun.

33. O Disciplar hansara søddu vi han: qveâni skullu víd faa-a só mong Brei hér ui Ojine, á sódaana Mongd eâv Folkje kan faa-a Mættu suina?

34. O Jesus seje vi tair: qvussi mong Brei heâva Tíd? Men tair søddu: sjei, o faa-ar Smaafiskar.

35. O han beâ Folkje sæda sé niur aa Jorina.

36. O han toug tei sjei Brejini o Fiskanar, takkaje, breid tei, o geâv Disciplun suinun tei, men Disciplanir Folkjenun.

37. O tei oudu ødl, o vouru veâl sætti; o tei hæn-

31. saa at Folket forundrede sig, der de saae, at de Stumme talede, Krøblinger vare helbredede, Halte gik, og Blinde saae; og de prisede Israels Gud.

32. Men Jesus kaldte sine Disciple til sig, og sagde: mig ynkes inderligen over Folket, thi de have nu tøvet hos mig tre Dage, og have Intet at æde; og lade dem fastende fare vil jeg ikke, paa det de skulle ikke forsmægte paa Veien.

33. Og hans Disciple sagde til ham: hveden skulle vi faae saa mange Brød i Ørken, at vi kunne mætte saa meget Folk.

34. Og Jesus sagde til dem: hvor mange Brød have I? Men de sagde: syv, og faa smaa Fiske.

35. Og han bød Folket sætte sig ned paa Jorden.

36. Og han tog de syv Brød og Fiskene, takkede, brød dem, og gav sine Disciple dem, men Disciplene Folket.

37. Og de aade alle, og bleve mættede; og de sam-

tavu tei laivdu Pettini up, sjei Kurvir fudlar.
38. Men tei, ui oudu, vouru fuira tûsind Menn, umframt Kónur o Bødn.
39. O taa=ui han heje leâdi Folkje feâri, four han aa ait Skjib, o kóm tíl Magdala Grænd.

lede de overblevne Stykker, syv Kurve fulde.
38. Men de, som aade, vare fire tusinde Mænd, foruden Qvinder og Børn.
39. Og der han havde ladet Folket fare, gik han i et Skib, og kom til Magdalæ Grændser.

Teâ 16da Capitule.

1. O Pharisaiarnir o Sadduſaiarnir gungu fram, fruistavu han, o bouu han, á han vildi vuisa taimun ait Tégjin fraa Himmalinun.
2. Men han sveâraje, o seje vi tair: um Qvoldi sija Tíd: teâ værur ain Gouvevursdeâvur; thui Himmalin ér rejur;
3. O um Morgunin: teâ værur Ouvevur ui Deâ, thui Himmalin er rejur o dimmur. Tíd Ejinskolkar! um Himmalins Skjikjilsi vida Tíd á døma, men um Tégjin Tujunars kunna Tíd ikkje.
4. Hetta ringa o oudailda Sleâji stundar ettur Tégjin, o tui skeâl onkje Tégjin gjévast, utan Tégjin Jounassa Prophetuna. O

16. Capitel.

1. Og Pharisæerne og Sadducæerne gik frem, fristede ham, og begjerede, at han vilde vise dem et Tegn af Himmelen.
2. Men han svarede, og sagde til dem: om Aftenen sige I: det bliver en skjøn Dag, thi Himmelen er rød;
3. og om Morgenen: det bliver Storm i Dag, thi Himmelen er rød og mørk. I Dienskalke! om Himmelens Skikkelse vide I at dømme, men om Tidernes Tegn kunne I ikke.
4. Denne onde og vanartige Slægt begjerer Tegn, og den skal intet Tegn gives, uden Jonas Prophetens Tegn. Og han for=

han vendi fraa taim, o gjæk
burt.
5. O taa ui Disciplar
hansara fouru ivur um hi=
nu Minni, høddu tair ik=
kje minst tíl á teâga Brei
vi seâr.
6. O Jesus seje vi tair:
sudji tíl, o teâgji Tikun
veâra firi Sûrdadgji Pha=
risaiarna o Saddusaiarna.
7. Taa hugsavu tair
vi seâr sjolvun, o søddu:
hetta man væra tui, á víd
tougu ikkje Brei vi okkun.
8. Men sum Jesus
grunaje hetta, seje han vi
tair: Tíd Mistrûnu! qvui
hugsa Tíd firi Tikun sjol=
vun um teâ, á Tíd høddu
lagt Breje ettur?
9. Gruna Tíd ikkje enn?
minnast Tíd ikkje heldur
tíl tei fim Brejine midlun
tair fim Tûsind, o qvussi
mengar Kørvir, ui Tíd hæn=
tavu taa up?
10. ikkje heldur tei sjei
Brejine midlun tair fuira
Tûsind, qvussi mengar Kør=
vir Tíd hæntavu taa up?
11. Qvussi gruna Tíd
taa ikkje, á teâ veâr ikkje
um Brei Ee seje vi Tikun.
á Tíd skuldu teâga Tikun

lod dem, og gik bort.
5. Og der hans Discip=
le fore over til hiin Side,
havde de glemt at tage
Brød med.
6. Og Jesus sagde til
dem: seer til, og tager E=
der vare for Pharisæernes
og Sadducæernes Suur=
dei.
7. Da tænkte de ved
sig selv, og sagde: det er
fordi vi ikke toge Brød med.
8. Men som Jesus det
vidste, sagde han til dem:
I lidet troende! hvi tænke
I ved Eder selv derpaa,
at I ikke toge Brød med?
9. Forstaae I ikke end=
nu? komme I ikke heller
ihu de fem Brød iblandt
de fem Tusinde, og hvor
mange Kurve I da toge
op?
10. ikke heller de syv
Brød iblandt de fire tusin=
de, hvor mange Kurve I
da toge op?
11. Hvorledes forstaae
I da ikke, at det ei var om
Brød jeg sagde til Eder,
at I skulle tage Eder vare

veâra firi Sûrdadgji Pharisaiarna o Saddusaiarna?
12. Taa forstouu tair, á han heje ikkje sagt, á tair skjildu varnast firi Sûrdadgji ui Breji, men firi LardoumiPharisaiarna ó Saddusaiarna.
13. Men taa=ui Jesus veâr kómin ui Grànnaleâji eâv Cæsarea Philippi, spurdi han Disciplar suinar eâd, o seje: qvøn sija Menniskjene mé, MenniskjansSón, á væra?
14. Men tair søddu: Nokur sija, á tû ér Jouhannis Doibarin; menOnnur, Elias; men Onnur, Jeremuias, edla Ajn eâv Próphetarnun.
15. Han sijur vi tair: men Tíd, qvøn sija Tíd mé á væra?
16. Taa sveâraje Suimin Petrus, o seje: tû ér Christus, tan livanda Guds Sónur.
17. O Jesus sveâraje, o seje vi han: saaliur ér tû, Suimin Jounassa Sónur, thui Kjøød o Blou hevur ikkje obinbaara teâr hetta, men Feâjir muin, sum ér ui Himlunun,

for Pharisæernes og Sadducæernes Suurdei?
12. Da forstode de, at han havde ikke sagt, at de skulde tage sig vare for Brødets Suurdei, men for Pharisæernes og Sadducæernes Lærdom.
13. Men der Jesus var kommen i Egnen af Cæsarea Philippi, spurgde han sine Disciple ad, og sagde: hvem sige Menneskene mig, Menneskens Søn, at være?
14. Men de sagde: Nogle sige, at du er Johannes den Døber; men Andre, Elias; men Andre, Jeremias, eller En af Propheterne.
15. Han siger til dem: men I, hvem sige I mig at være?
16. Da svarede Simon Petrus, og sagde: du er Christus, den levende Guds Søn.
17. Og Jesus svarede, og sagde til ham: salig er du, Simon Jonas Søn, thi Kjød og Blod haver ikke aabenbaret Dig det, men min Fader, som er i Himlene.

18. Men Ee sije teâr aisini, á tû ér Petrus; o aa henda Jeârklettin vil Ee biggja Mainihaid muina, o Helvitis Portrar skullu ikkje faa-a Vinning ivur heâna.

19. O Ee vil giéva teâr Himmerigjis Ruigjis Liklar, o qveâdui tû bindur aa Jørini, skeâl væra bundi ui Himlunun, o qveâd tû loisir aa Jørini, skeâl væra loist ui Himlunun.

20. Taa beâ han Disciplar suinar, á tair skjildu Ongun sija, á han veár Christus.

21. Fraa tan Tui begjinti Jesus á graina Disciplun suinun fraa, á honun veâr teâ vílagt á feâra tíl Jerusalem, o luja Migji eâv taim Rodnu o Ypparstu-Præstun o Skriftflougu, o slaa-ast ihél, o standa up aa tria Deâji.

22. O Pedur fek han tílsujis, begjinti á rattla han; o seje: Harri, luiv teâr sjolvun; aldria væri teâr teâ firi!

23. Men han vendi seâr, o seje vi Pedur: vuig atturum mé, Satan! tû ér meâr ain Forargjilse; thui

18. Men jeg siger dig ogsaa, at du er Petrus; og paa denne Klippe vil jeg bygge min Menighed, og Helvedes Porte skulle ikke faae Overhaand over den.

19. Og jeg vil give dig Himmeriges Riges Nøgler, og hvad du binder paa Jorden, det skal være bundet i Himlene, og hvad du løser paa Jorden, det skal være løst i Himlene.

20. Da bød han sine Disciple, at de skulde Ingen sige, at han var Christus.

21. Fra den Tid begyndte Jesus at give sine Disciple tilkjende, at ham burde at gaae til Jerusalem, og lide Meget af de Ældste og Ypperste-Præster og Skriftkloge, og ihjelslaaes, og opstaae tredie Dag.

22. Og Peder tog ham tilside, begyndte at straffe ham, og sagde: Herre, spar dig selv; det skee dig ingenlunde!

23. Men han vendte sig, og sagde til Peder: viig bag mig, Satan! du er mig en Forargelse; thi du

tâ sandsar ikkje um, qveâdui Guds ér, men qveâdui Menniskjans ér.

24. Taa seje Jesus vi Disciplar suinar: víl Neâgar naa-a attan aa mé, han nøgti seâr teâ ui honun luigar, o teâgji Korsi suit, o filgji meâr ettur.

25. Thui qvør ui víl redda Luiv suit, skeâl missa teâ; o qvør ui missur Luiv suit firi muina Skjild, skeâl finna teâ.

26. Thui qveâd gagnar teâ ainun Menniskja, um han vinnir haila Vérina, men toug Skeâa aa Sjélina? Edla qveâd kan ait Menniskja gjéva tíl Vijirleâ firi Sjél suina.

27. Thui Menniskjans Sónur skeâl kóma ui Feâjir suins Harlihaid vi Onglun suinun; o taa skeâl han leâda Qvøn gjalda ettur suinun Verkji.

28. Sannelia sije Ee Tikun: teâ eru Neâgrir, sum standa hér, ui onganslunda skullu smakka Dejan, firin tair sudja Menniskjans Són kóma ui Ruigje suit.

sandser ikke, hvad Guds er, men hvad Menneskens er.

24. Da sagde Jesus til sine Disciple: vil Nogen komme efter mig, han fornægte sig selv, og tage sit Kors, og følge mig.

25. Thi hvo som vil frelse sit Liv, skal miste det; og hvo som mister sit Liv for min Skyld, skal finde det.

26. Thi hvad gavner det Mennesket, om han vinder den ganske Verden, men tager Skade paa sin Sjel? Eller hvad kan et Menneske give til Vederlag for sin Sjel?

27. Thi Menneskens Søn skal komme i sin Faders Herlighed med sine Engle; og da skal han betale Hver efter sin Gjerning.

28. Sandelig siger jeg Eder: der ere Nogle, som her staae, som ingenlunde skulle smage Døden, forend de see Menneskens Søn komme i sit Rige.

Teã 17da Capitule.

1. O sex Deãar ettur teã, toug Jesus Pedur o Jaagub o Badja hansara Jouhannis til suins, o heje tair vi seâr ainsaris aa ait høgt Fjadl.

2. O han blaiv forvanlavur firi taimun, o Anlíd hansara skain sum Soulin, men Kleâjir hansara fingu qvuidan Liid, sum Ljousi.

3. O sui, Mousis o Elias suindu sé firi taimun, o teãlavu vi han.

4. Taa sveâraje Pedur, o seje vi Jesus: Harri! hér ér godt á væra; víl tã, só villja víd gjéra trudjar Bûir hér; teâr aina, e Mousussi aina, o Eliassi aina.

5. Mian han enn heje hetta aa Maali, sui, taa skuggaje ain klaarur Skuiur um tair; o sui, ain Røst kóm ãr Skuidjinun, sum mælti: hesín ér Sónur muin, hín elskjelije, sum Ee heãvi godt Taidi ui; hoiri han.

6. O taa=ui Discip-lanir hoirdu teã, duttu tair fram ettur Grigvu, o raddust idla.

17. Capitel.

1. Og sex Dage derefter tog Jesus Petrus og Jakobus og Johannes hans Broder til sig, og førte dem afsides op paa et høit Bjerg.

2. Og han blev forvandlet for dem, og hans Ansigt skinnede som Solen, men hans Klæder bleve hvide, som Lyset.

3. Og see, Moses og Elias viste sig for dem, og talede med ham.

4. Da svarede Peder, og sagde til Jesum: Herre! her er godt at være; vil du, da ville vi gjøre tre Boliger her; dig een, og Moses een, og Elias een.

5. Der han endnu talede, see, da overskyggede dem en klar Skye; og see, en Røst kom fra Skyen, som sagde: denne er min Søn, den elskelige, i hvilken jeg haver Behagelighed; hører ham.

6. Og der Disciplene hørte det, faldt de paa deres Ansigt, og frygtede saare.

7. O Jesus stai fram,
neâm vi tair, o seje: stan=
di up, o reâjist ikkje.
8. Men taa=ui tair
hugdu up attur, souvu tair
Ongan utan Jesus ainsu=
maldan.
9. O taa=ui tair gun=
gu niur eâv Fjadlinun, beâ
Jesus tair, o seje: Tid
skullu Ongan leâda fratta
fraa hesari Sjoun, firinn
Menniskjans Sónur ér
steâjin up fraa Deja.
10. O Disciplar han=
sara spurdu han, o søddu:
til qvøs ér teâ taa, á tair
Skriftklougu sija, á Elias
ajur á kóma undan?
11. Men Jesus sveâra=
je, o seje til tair: Elias
kjémur veâl undan, o skeâl
baina Alt ui Leâ.
12. Men Ee sije Tikun,
Elias ér kómin, o tair kjen=
dust ikkje vi han, men gjør=
du moudi honun, qveâd
tair vildu; tuiluigt skeâl
aisini Menniskjans Sónur
luja eâv taimun.
13. Taa grunavu Di=
sciplanir, á han heje rødt
vi tair um Jouhannis Doi=
barin.
14. O taa=ui tair kó=

7. Og Jesus traadte
frem, rørte ved dem, og
sagde: staaer op, og fryg=
ter ikke.
8. Men der de opløfte=
de deres Øine, saae de In=
gen uden Jesum alene.
9. Og der de gik ned
af Bjerget, bød Jesus dem,
og sagde: I skulle Ingen
sige dette Syn, førend
Menneskens Søn er op=
standen fra de Døde.
10. Og hans Disciple
spurgte ham, og sagde:
hvad er det da, de Skrift=
kloge sige, at Elias bør
først komme?
11. Men Jesus svare=
de, og sagde til dem: Eli=
as kommer vel først, og
skal skikke Alting tilrette.
12. Men jeg siger Eder,
at Elias er alt kommen,
og de erkjendte ham ikke,
men gjorde mod ham, hvad
de vilde; saa skal ogsaa
Menneskens Søn lide af
dem.
13. Da forstode Discip=
lene, at han havde talet
til dem om Johannes den
Døber.
14. Og der de kom til

mu attur til Folkje, traadi ain Meãvur til hansara, o fædl ui Kneã firi honun, o seje:

15. Harri, forbarma té ivur Són muin, thui han ér maanasjûgur, o hevur teã egvelia strængt; thui han dættur ofta ui Eld, o ofta ui Vatn;

16. o Ee laiddi han til Disciplar tuinar, o tair vouru ikkje mæntir á gjéva honun Hailsuboud.

17. Men Jesus sveãraje, o seje: ó datta vantrigvna o forvenda Sleã! qvussi langji man Ee væra kjaa Tikun? qvussi langji man Ee tóla Tikun? Laji meãr han hiar.

18. O Jesus daildi han idla, o Develin four ûd ûr honun; o Drongurin blaiv dâeliur fraa tairi sómu Stundini.

19. Taa gungu Disciplanir eãvsujis til Jesussa, o søddu: qvui kundu víd ikkje druiva han ûd?

20. Men Jesus seje vi tair: firi Vantrûna Tikara Skjild; thui sannelia sije Ee Tikun: qvisui Tíd heãva Trigv sum ait Sinopskodn, so mouu Tíd

Folket, gik et Menneske til ham, og faldt paa Knæ for ham, og sagde:

15. Herre, forbarme dig over min Søn, thi han er maanesyg, og lider meget Ondt; thi han falder ofte i Ild, og ofte i Vand;

16. og jeg ledte ham til dine Disciple, og de kunde ikke helbrede ham.

17. Men Jesus svarede, og sagde: o du vantroe og forvendte Slægt! hvor længe skal jeg være hos Eder? hvor længe skal jeg taale Eder? Leder mig ham hid.

18. Og Jesus tiltalede ham haardeligen, og Djævelen foer ud af ham; og Drengen blev karsk fra den samme Stund.

19. Da gik Disciplene til Jesum afsides, og sagde: hvi kunde vi ikke uddrive ham?

20. Men Jesus sagde til dem: for Eders Vantroes Skyld; thi sandelig siger jeg Eder: dersom I have Tro som et Senepskorn, da kunne I sige

vcâl sija til hetta Fjadli: flitt té heñani heãar, só skeâl teã flitta sé; o Tikun skeâl Onkje væra ouført.

21. Men hetta Sleâji feer ikkje ûd utan vi Bøøn o Fastu.

22. Meni tair fouru um ui Galilaja, seje Jesus vi tair: Menniskjans Sónur skeâl antvorast ui Menniskja Hœndur;

23. o tei skullu slaa-a han ihél, ó han skeâl raisast up aa tria Deâji. O tair fudlu rattelia ui Faat.

24. Men taa-ui tair kómu til Capernaum, gungu tair, ui tougu moubi Skatta-Péningunun, til Pedur, o seddu: giévur Maistari Tikara òngan Skatta-Péning?

25. Han jaattaje. O taa-ui tair kómu inn ui Stovuna, beâr Jesus sjolvur fist up aa Maali vi han, o seje: qveãd tikjist teâr, Suimin? fraa qvørjun teâga Konganir aa Jeârarvigji Todl edla Skat? eãv taira egnu Bødnun, edla eãv Vidliframmandun?

26. Pedur sijur vi han:

til dette Bjerg: flyt dig herfra derhen, saa skal det flytte sig; og Eder skal Intet være umuligt.

21. Men dette Slags farer ikke ud uden ved Bøn og Faste.

22. Der de vandrede i Galilæa, sagde Jesus til dem: Menneskens Søn skal overantvordes i Menneskens Hænder;

23. og de skulle slaae ham ihjel, og han skal opreises paa den tredie Dag. Og de bleve saare bedrøvede.

24. Men der de kom til Capernaum, gik de, som oppebar Skattens Penninge, til Peder, og sagde; betaler Eders Mester ikke Skattens Penninge?

25. Han sagde: jo. Og der han kom ind i Huset, forekom Jesus ham, og sagde: hvad tykkes dig, Simon? af hvem tage Konger paa Jorden Told eller Skat? af deres egne Børn, eller af Fremmede?

26. Peder siger til ham:

eâv Biblikrammandun. Jesus seje vi han: só eru jû Bodnini frui.	af Fremmede. Jesus sagde til ham: saa ere jo Børnene frie.
27. Men á víd skullu ikkje erta tair up firi tes Skjild, só feâr omanaa Sjouarklettin, o haldt ain Ongul âd, o teâg fista Fisk, ui tû fiftir; o taa=ui tâ lédur Gaagjin up aa honun, skeâl tû finna ain Stater; teâg tan, o gjév taimun han firi mé o té.	27. Men paa det vi skulle ikke forarge dem, gak hen til Havet, kast en Krog, og tag den første Fisk, som kommer op; og naar du aabner dens Mund, skal du finde en Stater; tag denne, og giv dem den for dig og for mig.
Teâ 18da Capitule.	**18. Capitel.**
1. Vi teâ Seâma gingu Disciplanir til Jesussa, o søddu: qvør man feâra á være Hagstur ui Himmerigjis Ruigji.	1. I den samme Stund gik Disciplene til Jesum, og sagde: hvo er den Største i Himmeriges Rige.
2. O Jesus kadlaje ait Smaabadn til suins, o sætti teâ midt uimidlun taira,	2. Og Jesus kaldte et Barn til sig, og stillede det midt iblandt dem,
3. o seje: sannelia sije Ee Tikun: utan á Tíd umvenda Tikun, o væra sum Smaabodn, kóma Tíd onganlunda inn ui Himmerigjis Ruigje.	3. og sagde: sandelig siger jeg Eder: uden I omvende Eder, og blive som Børn, komme I ingenlunde ind i Himmeriges Rige.
4. Thuiat, qvør ui heldur luidi um sé sjolvan, sum hetta Smaabadni, han ér tan Hagsti ui Himmerigjis Ruigje.	4. Derfor, hvo sig selv fornedrer, som dette Barn, han er den Største i Himmeriges Rige.

5. O qvør ui tégur seâr eâv ainun sóvornun Badni ui muit Navn, han tégur sé eâv meâr.

6. Men qvør, sum forargar ait eâv hesun Smaavu, ui trigva aa mé, honun veâr teâ bédri, á ain Qvødnastainur veâr hongdur um Holsin aa honun, o han veâr søktur niur ui djûba Heâvi.

7. Vee Vérini firi Forargjilsun! Veâl ér teâ neiit, á Forargjilsir skulla kóma; men vee tui Menniskja, ui Forargjilse kjémur fraa!

8. O qvisui Haand tuin edla Foudur tuin forargar té, taa hogg tei eâv, o bleâga tei fraa teâr. Teâ ér teâr bédri, á genga haltur edla ain Kriblingur inn tíl Luivi, enn á heâva tveâr Hændur o tvair Fødur, o kastast ui tan evija Eld.

9. O qvisui Eja tuit forargar té, taa ruiv teâ ûd, o kasta teâ fraa teâr. Teâ ér teâr bédri, á genga ainøgdur inn tíl Luivi, enn á heâva tvei Ejir, o kastast ui Helvitis Eld.

10. Sudji tíl, á Tíd

5. Og hvo som annammer et saadant Barn i mit Navn, annammer mig.

6. Men hvo, som forarger Een af disse Smaa, som troe paa mig, ham var det bedre, at der var hængt en Mølleſteen om hans Hals, og han var sænket i Havets Dybhed.

7. Vee Verden for Forargelser! Vel er det fornødent, at Forargelser skulle komme; dog vee det Menneske, ved hvilket Forargelse kommer!

8. Men dersom din Haand eller din Fod forarger dig, da hug dem af, og kast dem fra dig. Det er dig bedre, at gaae halt eller en Krøbling ind til Livet, end at have to Hænder og to Fødder, og kastes i den evige Ild.

9. Og dersom dit Øie forarger dig, da riv det ud, og kast det fra dig. Det er dig bedre, at gaae eenøiet ind til Livet, end at have to Øine, og kastes i Helvedes Ild.

10. Seer til, at I ikke

ikkje vanvira ain eãv hesun Luitlu; thui Ee sije Tikun: Ainglar taira ui Himlunun sudja altui Anlíd Feãjir muins, sum ér ui Himlunun.

11. Thui Menniskjans Sónur ér kómin á redda teã, ui veãr forteâba.

12. Qveãd halda Tíd? Um ain Meãvur heje hundra Sejir, o ain eãv taimun four hagvidlur, man han ikkje gjéva sé fraa taim nuidgju o holvfimsinstjûvu, o feãra tíl Fjadls, o laida ettur tui, ui four hagvildt?

13. O bér teã só tíl, á han finnur teâ, sannelia sije Ee Tikun, han friar sé mairi ivur teã, enn ivur tei nuidgju o holvfimsinstjûvu, sum vouru hagføst.

14. Só ér teâ ikkje Villja himmalska Feãjirs Tikara, á ain eãv hesun Smaavu skeãl forteãbast.

15. Men qvisui Brouur tuin sindar moudi teãr, feãr tíl hansara, o straffa han midlun té o han ainsumaldan; hoirir han té, taa hevur tû vunni Brouûr tuin.

16. Men hoirir han té

foragte Een af disse Smaa; thi jeg siger Eder: deres Engle i Himlene see altid min Faders Ansigt, som er i Himlene.

11. Thi Menneskens Søn er kommen at frelse det, som var fortabt.

12. Hvad tykkes Eder? Om et Menneske havde hundrede Faar, og eet af dem foer vild, forlader han ikke de ni og halvfemsindstyve, og gaaer paa Bjergene, og leder efter det, som var faret vild?

13. Og hænder det sig, at han finder det, sandelig siger jeg Eder, at han glæder sig mere over det, end over de ni og halvfemsindstyve, som ikke fore vild.

14. Saaledes er det ikke Eders himmelske Faders Villie, at een af disse Smaa skal fortabes.

15. Men om din Broder synder imod dig, gak hen, og straf ham imellem dig og ham alene; hører han dig, da haver du vundet din Broder.

16. Men hører han dig

ikkje, taa teâg ennû Ain ed=
la Tvair vi teâr, ſó á Sæk=
tin værur viſs ettur tvei
edla trui Vitnis Munni.

17. Men hoirir han ik=
kje tair, taa heâv teâ aa
Ori firi Mainihaidine;
men hoirir han ikkje Mai=
nihaidina, taa ſkeâl han
væra teâr ſum ain Haid=
ningur o Toldari.
18. Sannelia ſije Ee
Tikun: qveâdhelſt ui Tíd
binda aa Jorini, ſkeâl væ=
ra bundi ui Himmalinun;
o qveâdhelſt ui Tíd loiſa
aa Jørini, ſkeâl væra loiſt
ui Himmalinun.
19. O enn ſije Ee Ti=
kun, qviſui Tvair eâv Ti=
kun eru ſamſintir hér aa
Jeâraruigje, á villja bia,
um qveâ Lûd enn teâ ér,
tan ſkullu tair njouda eâv
Feâjiri muinun, ſum ér
ui Himlunun.
20. Thui qveâr ui Tvair
edla Trudgjir eru ſamlajir
ui muit Navn, heâr eri
Ee midt uimidlun tair.
21. Taa gjæk Pedur
fram firi han, o ſeje: Har=
ri, qvuſſi ofta ſkeâl Ee for=
laada Brouuri muinun,

ikke, da tag endnu Een
eller To med dig, paa det
at Sagen maa blive faſt
efter to eller tre Vidners
Mund.
17. Men hører han dem
ikke, da ſiig Menigheden
det; men hører han ikke
Menigheden, da ſkal han
være for dig ligeſom en
Hedning og Tolder.
18. Sandelig jeg ſiger
Eder: hvadſomhelſt I bin=
de paa Jorden, ſkal være
bundet i Himmelen; og
hvadſomhelſt I løſe paa
Jorden, ſkal være løſt i
Himmelen.
19. Atter ſiger jeg Eder,
at derſom To af Eder bli=
ve enige paa Jorden, om
hvad for en Sag det er,
at de ville bede, det ſkal
vederfares dem af min Fa=
der, ſom er i Himlene.
20. Thi hvor To eller
Tre ere forſamlede i mit
Navn, der er jeg midt
iblandt dem.
21. Da gik Peder frem
til ham, og ſagde: Herre,
hvor ofte ſkal jeg forlade
min Broder, ſom ſynder

ui sindar moudi meâr? um sjei Férir?

22. Jesus seje vi han: Ee sije teâr, ikkje um sjei Férir, men um holvsjersinstjâvu Férinar sjei Férir.

23. Heârfiri ér Himmerigjis Ruigje luikna vi ain Konga, sum vildi halda Rajinskeâb vi Tjenara suinar.

24. O taa ui han toug t{l á gjéra Rokning, blaiv Ain fordur fram firi han, sum veâr tuidju tâsind Talentir skjildiur.

25. Men thuiat han heje ikkje t{l á rinda Skjildina vi, bei Harri hansara, á han skjildi seljast, o Vuiv hansara o Bodnine, o Alt, ui han heje, o Skjildin á rindast.

26. Taa fædl Tjenarin niur firi Fødur hansara, o seje: Harri, vær tøliur vi mé, o Ee v{l rinda teâ Altseâmalt.

27. Taa onkajist Harri seâma Tjenarins innarlia ivur han, o geâv han leisan, o geâv honun adla Skjildina ettur.

28. Men tan seâmi Tjenarin four heâani, o fann

imod mig? indtil syv Gange?

22. Jesus sagde til ham: jeg siger dig, ikke indtil syv Gange, men indtil halvfjerdesindstyve Gange syv Gange.

23. Derfor er Himmeriges Rige lignet ved en Konge, som vilde holde Regnskab med sine Tjenere.

24. Men der han begyndte at holde Regnskab, blev Een ført frem for ham, som var ti tusinde Talenter skyldig.

25. Men der han Intet havde at betale med, bød hans Herre ham at sælges, og hans Hustru og Børn, og alt det, han havde, og Gjelden at betales.

26. Da faldt Tjeneren ned for hans Fødder, og sagde: Herre, vær langmodig med mig, og jeg vil betale det altsammen.

27. Da ynkedes samme Tjeners Herre inderligen over ham, og gav ham løs, og forlod ham Gjelden.

28. Men den samme Tjener gik ud, og fandt

ain eâv Medtjenarun sui-
nun, sum veâr honun hun-
dra Péningar skjildiur; o
han toug Feâdur aa honun,
o vildi kjirkja han, o se-
je: rinda meâr teâ, tû
ér meâr skjildiur.

29. Taa fœdl Medtje-
nari hansara niur firi Fø-
dur hansara, o bønaje han,
o seje: vær tóliur vi mé,
o Ee vil gjalda teâr Alt
attur.

30. Men han vildi ik-
kje, men four asteâ, o ka-
staje han ui Fongsil, til
á han rindaje teâ, ui han
veâr skjildiur.

31. Men taa-ui Med-
tjenarir hansara souvu teâ,
ui skjedt veâr, tiktist tai-
mun Negv eâd, o tair kó-
mu, o obinbaaravu firi
Harra taira Alt teâ, ui
til heje bórist.

32. Taa kadlaje Harri
hansara han firi sé, o se-
je vi han: tû ilskje Tjena-
ri, adla teâ Skjildina geâv
Ee teâr ettur, fordui á tû
bønaje mé.

33. Burdi teâr ikkje ai-
sini á forbarma té ivur
Medtjenara tuin, luiga-
sum Ee aisini heâvi for-
barma mé ivur té?

en af sine Medtjenere, som
var ham hundrede Pennin-
ge skyldig; og han greb fat
paa ham, og vilde qvæle
ham, og sagde: betal mig
det, du er skyldig.

29. Da faldt hans Med-
tjener ned for hans Fød-
der, og bad ham, og sag-
de: vær langmodig med
mig, og jeg vil betale dig
det altsammen.

30. Men han vilde ikke,
men gik hen, og kastede
ham i Fængsel, indtil han
betalte det, han var skyl-
dig.

31. Men der hans Med-
tjenere saae det, som skeet
var, bleve de saare bedrø-
vede, og kom, og aaben-
barede for deres Herre alt
det, som skeet var.

32. Da kaldte hans
Herre ham for sig, og sag-
de til ham: du onde Tje-
ner, al den Gjeld forlod
jeg dig, fordi du bad mig.

33. Burde dig ikke og
at forbarme dig over din
Medtjener, ligesom jeg og
haver forbarmet mig over
dig?

34. O Harri hansara blaiv vrajur, o leâd føra han á puina eâv Bodlunun, intíl á han betalti alt teâ, ui han véâr skjíldiur.

35. Só skeâl aisini himmalskje Feâjir muin gjéra moudi Tikun, um Tíd ikkje forlaada eâv Tikara Hjarta, Qvør suinun Brouuri Fail hansara.

34. Og hans Herre blev vred, og overantvordede ham til Bødlerne, indtil han betalte alt det, han var ham skyldig.

35. Saa skal og min himmelske Fader gjøre mod Eder, om I ikke forlade af Eders Hjerter, Hver sin Broder hans Brøst.

Teâ 19da Capitule.

1. O teâ beâr só tíl, á taa: ui Jesus heje enda hesi Oor, drou han burtur fraa Galilaia, o kóm moudi Grændini eâv Judæa hini Minni Jordanin.

2. O Mongd eâv Folkje fílgdi ettur honun, o han gjørdi tei hailbrí heâr.

3. O Pharisaiarnir kómu firi han, fruistavu han, o søddu vi han: lovást teâ ainun Manni á skjilja sé fraa Kónu suini firi qveâ Sækt enn teâ ér?

4. Men han sveâraje, o seje vi tair: heâvi Tíd ikkje lisi, á tan, ui skabti tei ui Findini, skabti tei Mann o Kónu?

19de Capitel.

1. Og det skede, der Jesus havde endt disse Ord, drog han bort af Galilæa, og kom til Judææ Grændser paa hiin Side Jordan.

2. Og meget Folk fulgte ham, og han helbredte dem der.

3. Og Pharisæerne traadte til ham, fristede ham, og sagde til ham: er det en Mand tilladt at skille sig fra sin Hustru for hvilkensomhelst Sag?

4. Men han svarede, og sagde til dem: have I ikke læst, at den, som gjorde dem af Begyndelsen, gjorde dem Mand og Qvinde?

5. o seje: thui skeâl Meâvurin vuigja fraa Feâjiri o Mouur o væra trâfastlia kjaa Kónu suini; o tei Tvei skullu væra til ait Kjoød.

6. Só á tei eru ikkje longur tvei, men ait Kjeød. Thuitaa, qveâdui Gud hevur baina seâman, skeâl Mennifkjan ikkje skjilja eâđ.

7. Tair søddu vi han: qvui paabei taa Mousis á gjéva Skjilsmessu-Breâv, o skjilja sé fraa henni?

8. Han seje vi tair: Mousis jaattaje Tikun, á skjiljast fraa Kónun Tikara, firi tan Skjild, á Tid aattu só hardvunnin Hjørtir; men aavur ui Findini hevur teâ ikkje væri só.

9. Men Ee sije Tikun, á qvør ui skjiljir sé fraa Kónu suini, utan firi Hóraruis Skjild, o tégur aina Eâra tilægta, han druivur Hoer; o qvør ui tégur aina Fraaskjilda tilægta, han druivur Hoer.

10. Disciplar hansara søddu vi han: ér Manninun só vilagt vi Kónuni, taa ér ikkje godt á gjifta sé.

5. og sagde: derfor skal et Menneske forlade Fader og Moder, og blive fast hos sin Hustru; og de To skulle være til eet Kjød.

6. Saa at de ere ikke længere to, men eet Kjød. Derfor, hvad Gud har tilsammenføiet, skal Mennesket ikke adskille.

7. De sagde til ham: hvorfor bod da Moses at give et Skilsmisse-Brev, og skille sig fra hende?

8. Han sagde til dem: Moses tilstedte Eder, at skille Eder fra Eders Hustruer, for Eders Hjerters Haardheds Skyld; men af Begyndelsen haver det ikke saaledes været.

9. Men jeg siger Eder, at hvo som skiller sig fra sin Hustru, uden for Hoers Skyld, og tager en Anden tilægte, han bedriver Hoer; og hvo som tager en Fraskilt tilægte, han bedriver Hoer.

10. Hans Disciple sagde til ham: staaer Mandens Sag saaledes med Hustruen, da er det ikke godt at gifte sig.

11. Men han seje vi tair: hetta Ori feâda ikkje Odl, men tei, ui teâ ér unna.

12. Thui teâ eru Gjeldingar, ui só eru føddir âr Mouurs Luivi; o teâ eru Gjeldingar, sum eru gjeldir eâv Mennifkjun; o teâ eru Gjeldingar, sum heâva gjeldt sé sjolvan firi Himmerigjis Ruigjis Skjild. Qvør ui kan gruna hetta, han gruni teâ!

13. Taa vouru Smaabødn førd tíl hansara, á han skjildi læggja Hændirnar oman aa tei, o bija; men Disciplanir hartavu tei.

14. Taa seje Jesus: leâdi Smaabødnini vi Frii, o haldi tei ikkje fraa á kóma tíl muins, thui Himmerigjis Ruigje hoirir Sóvornun tíl.

15. O han leje Hændurnar oman aa tei, o four heâani.

16. O sui, Ain kém fram, o seje vi han: goui Maistari, qveâ Godt skeâl Ee gjéra, á Ee man faa-a teâ evjia Luivi?

17. Men han seje vi han: qvui nevnur tâ mé

11. Men han sagde til dem: dette Ord begribe ikke Alle, men de, som det er givet.

12. Thi der ere Gildinger, som ere fødte saaledes af Moders Liv; og der ere Gildinger, som ere gildede af Menneskene; og der ere Gildinger, som have gildet sig selv for Himmeriges Riges Skyld. Hvo det kan begribe, han begribe det!

13. Da bleve smaa Børn førte til ham, at han skulde lægge Hænderne paa dem, og bede; men Disciplene truede dem.

14. Da sagde Jesus: lader de smaa Børn med Fred, og formener dem ikke at komme til mig, thi Himmeriges Rige hører Saadanne til.

15. Og han lagde Hænderne paa dem, og drog derfra.

16. Og see, En traadte frem, og sagde til ham: gode Mester, hvad Godt skal jeg gjøre, at jeg maa have det evige Liv?

17. Men han sagde til ham: hvi kalder du mig

gouan? Ongjin ér gouur utan Ain, sum ér Gud. Men vil tû genga inn til Luivi, taa hald Bûorini.
18. Han seje vi han: qvørji? Men Jesus seje: hesi: tû skeâl ikkje slaa=a ihél; tû skeâl ikkje druiva Hoer; tû skeâl ikkje stjeâ=la; tû skeâl ikkje bæra ran=gan Vitnisbuur;
19. eâr Feâjir tuin o Mouur tuina; o: tû skeâl elska Nasta tuin, sum sjol=van té.
20. Taa seje tan ungji Meâvurin vi han: hetta heâvi Ee Altseâmalt hildi fraa Upværtrinun; qveâd vantar meâr enn?
21. Jesus seje vi han: vil tû væra fullgjildiur, só feâr, o seilg Alt teâ, ui tû ájur, o gjév Faatakun teâ, o tû skeâl heâva Liggjande=fæ ui Himmerigji; o kóm, filg meâr.
22. Men taa=ui tan ungji Meâvurin hoirde het=ta Ori, four han faaliur heâani; thui han heje neg=va Ogn.
23. Taa seje Jesus vi Disciplar suinar: sanne=lia sije Ee Tikun, á ain Ruigur kjémur knaplia jan

god? Ingen er god, uden Een, som er Gud. Men vil du indgaae til Livet, da hold Budene.
18. Han sagde til ham: hvilke? Men Jesus sagde: dette: du skal ikke ihjel=slaae; du skal ikke bedrive Hoer; du skal ikke stjele; du skal ikke bære falsk Vid=nesbyrd;
19. ær din Fader og din Moder; og: du skal elske din Næste, som dig selv.
20. Da siger den unge Karl til ham: det haver jeg holdet altsammen fra min Ungdom; hvad fattes mig endnu?
21. Jesus sagde til ham: vil du være fuldkommen, da gak hen, sælg, hvad du haver, og giv Fattige det, og du skal have et Liggendefæ i Himmelen; og kom, følg mig.
22. Men der den unge Karl hørte det Ord, gik han bedrøvet bort; thi han havde meget Gods.
23. Da sagde Jesus til sine Disciple; sandelig si=ger jeg Eder, at en Riig kommer vanskelig ind i

ui Himmerigjis Ruigji.
24. Up=attur ſije Ee Tikun: teâ ér lattari, á ain Kameel gongur gjøgnum ait Naalar=Eja, enn á ain Ruigur kjémur inn ui Guds Ruigji.
25. Men taa=ui Diſciplanir hoirdu hetta, bliu tair migji outtafudlir, o ſøddu: qvor kan taa bluiva ſaaliur?
26. Taa hugdi Jeſus eâd taimun, o ſeje: firi Menniſkjun ér teâ oumâulit, men firi Gudi eru odl Ting mâ=uli.
27. Taa ſveâraje Pedur, o ſeje vi han: ſui, víd heâva ruimt fraa Ødlun, o filgt teâr; qveâd ſkullu víd faa=a?
28. Men Jeſus ſeje til tair: ſannelia ſije Ee Tikun: á Tíd, ſum heâva filgt meâr ettur, ui Uigjenføjilſini, taa=ui Menniſkjans Sónur ſkeâl ſída aa ſuinâ Harlihaids Throunu, ſkullu Tíd aiſini ſída aa tolv Throunun, o døma teâr tolv Stammur Iſraels.
29. O Qvør, ſum heâvur gungji fraa Hûſi edla Brøørun, edla Siſtrun, edla Feâjir, edla Mouir,

Himmeriges Rige.
24. Atter ſiger jeg Eder: det er lettere, at en Kameel gaaer igjennem et Naale=Øie, end en Riig kommer ind i Guds Rige.
25. Men der hans Diſciple hørte det, bleve de ſaare forfærdede, og ſagde: hvo kan da blive ſalig?
26. Da ſaae Jeſus paa dem, og ſagde: for Menneſker er dette umueligt, men for Gud ere alle Ting muelige.
27. Da ſvarede Peder, og ſagde til ham: ſee, vi have forladt alle Ting, og fulgt dig; hvad ſkulle da vi have?
28. Men Jeſus ſagde til dem: ſandelig ſiger jeg Eder, at I, ſom have efterfulgt mig, udi Igjenfødelſen, naar Menneſkens Søn ſkal ſidde paa ſin Herligheds Throne, ſkulle I og ſidde paa tolv Throner, og dømme de tolv Iſraels Stammer.
29. Og Hver, ſom haver forladt Huus, eller Brødre, eller Søſtre, eller Fader, eller Moder,

edla Kónu, edla Bødnun, edla Ogrun firi Navns muits Skjild, skeâl faa-a hundrada Fodlattur, o ar-va teâ evjia Luiv.

30. Men Mong, ui eru tei Fistu, skullu bluiva tei Suistu, o tei Suistu tei Fistu.

eller Hustru, ell r Børr, ellér Agre for mit Navns Skyld, skal faaé hundrede Fold igjen, og arve det evige Liv.

30. Men Mange, som ere de Første, skulle blive de Sidste, og de Sidste de Første.

Teâ 20da Capitule.

1. Thui Himmerigjis Ruigje luignast vi ain Hûs-bonda, sum four ûd snimma aa Modni, á bia Bønamenn ui Vuingeârin.

2. O taa-ui han heje gjørt eâv vi tair um ain Péning firi Deâjin, sendi han tair ui Vuingeâr suin.

3. O um Landsuur four han ûd, o saae Eârar standa firi Onkje ui Tâninun;

4. o han seje vi tair: feâra Tíd vi ui Vuingeârin, o Ee víl gjéva Tikun, qveâdui builit ér. O tair fouru.

5. Attur four han ûd um Middeâ o um Noun, o gjørdi Seâma sum firr.

6. Men taa-ui teâ veâr fuldt holga Vestur, four han ud, o fann enn

20. Capitel.

1. Thi Himmeriges Rige lignes ved en Huusbonde, som udgik tidlig om Morgenen, at leie Arbeidere til sin Viingaard.

2. Men der han blev eens med Arbeiderne om en Penning om Dagen, sendte han dem i sin Viingaard.

3. Og han gik ud ved den tredie Time og saae Andre staae ledige paa Torvet;

4. og han sagde til dem: gaaer I og hen i Viingaarden, og jeg vil give Eder, hvad som ret er. Men de gik hen.

5. Han gik atter ud ved den sjette og niende Time, og gjorde ligesaa.

6. Men ved den ellevte Time gik han ud, og fandt Andre staae ledige,

Eârar á standa firi Onkje, o seje vi tair: qvui standa Tid hér adlan Deâjin firi Onkje?

7. O tair søddu vi han: thui=at Ongjin beâ okkun. Han seje vi tair: feâri Tíd aisini ui Vuingeârin, o qveâdui ratt ér, skullu Tíd faa=a.

8. Men taa=ui kómi veâr eâd Qvøldi, seje Vuingeâra Harrin tíl Fûda suin: rouba meâr Vonamenninar, o gjév taim Lønina, o begjin fraa taim Sainastu tíl tair Fistu.

9. O tair kómu, sum vouru bidnir um holga Vestur, o fingu Qvør ain Péning.

10. Men taa=ui tair Fistu kómu, hildu tair sé faa=a Mairi; o Qvør taira fek aisini ain Péning.

11. Men taa=ui tair fingu han, knurravu tair moudi Hâsbondanun, o søddu:

12. Hesir Sainastu heâva ikkje arbaidt ivur holva Okt, o tû hevur gjørt tair luiga vi okkun, víd sum heâva bóri Deâjins Viri o Hida.

13. Men han sveâraje,

og sagde til dem: hvi staae I her den ganske Dag ledige?

7. De sagde til ham: fordi Ingen leiede os. Han sagde til dem: gaaer I ogsaa hen i Viingaarden, og hvad som ret er, skulle I faae.

8. Men der det blev Aften, siger Viingaardens Herre til sin Foged: kald Arbeiderne, og giv dem Lønnen, og begynd fra de Sidste til de Første.

9. Og de kom, som vare leiede ved den ellevte Time, og fik Hver en Penning.

10. Men der de Første kom, meente de, at de skulde faae Mere; og de fik og Hver en Penning.

11. Men der de fik den, knurrede de imod Huusbonden, og sagde:

12. Disse Sidste have ikkun arbeidet een Time, og du haver gjort dem lige med os, som have baaret Dagens Byrde og Hede.

13. Men han svarede,

o seje vi Ain eâv taim:
Vinur muin! Ee gjéri
teâr ongan Duratt; hevur
tû ikkje gjørt eâv vi mé um
ain Péning?
14. Teâg Tuit, o gak
tuin Vé. Men Ee vil gjé-
va hesun Sainasta luiga
vi té.
15. Ellar heâvi Ee ikkje
Raa á gjéra vi Muit, qveâd-
ui Ee vil? Ellar ér tû id-
lur ui Ogn vi mé, thui-at
Ee eri gouur?
16. Só skullu tair Sai-
nastu bluiva tair Fistu, o
tair Fistu tair Sainastu;
thui Mengjir eru kadlajir,
men Faajir eru ûdvaldir.
17. O Jesus four á fæ-
rast til Jerusalem, o han
toug tair tolv Disciplanar
ainsaris aa Vénun, o seje
vi tair:
18. Sui, víd færast up
til Jerusalem, o Menni-
skjans Sónur skeâl antvo-
rast til Ipparstu-Præsta-
nar o tair Skriftklougu;
o tair skullu fordøma han
til Deja,
19. o gjéva han Haid-
ningun ui Vold á spotta
o hûsletta o krosfæsta; o
aa tria Deâji skeâl han up-
standa.

og sagde til Een af dem:
Ven! jeg gjør dig ikke
Uret; er du ikke bleven
eens med mig om en Pen-
ning?
14. Tag Dit, og gak
hen. Men jeg vil give
denne Sidste ligesom dig.
15. Eller haver jeg ikke
Magt til at gjøre med
Mit, hvad jeg vil? Eller
er dit Øie ondt, fordi jeg
er god?
16. Saaledes skulle de
Sidste blive de Første, og
de Første de Sidste; thi
Mange ere kaldede, men
Faa ere udvalgte.
17. Og Jesus drog op
til Jerusalem, og tog de
tolv Disciple tilside paa
Veien, og sagde til dem:
18. See, vi reise op til
Jerusalem, og Menneskens
Søn skal overantvordes
de Ypperste-Præster og
Skriftkloge; og de skulle
fordømme ham til Døden,
19. og overantvorde
Hedningerne ham at be-
spotte og hudstryge og kors-
fæste; og paa den tredie
Dag skal han opstaae.

20. Taa gjœk Mamman
eâd Sinun Zebedœussa vi
Sinun suinun til hansa=
ra, fœdl niur firi han, o
beâ han um Neâga.
21. Men han seje vi
heâna: qveâd vil tû? Hón
seje vi han: sii tû, á hesir
baajir Sinir muinir skullu
sida ui Ruigji tuinun, An=
nar vi høgru, Annar vi
vinstru Suju tuina.
22. Men Jesus sveâraje
o seje: Tíd vida ikkje,
qveâd ui Tíd bija um. Kun=
nu Tíd drœkka Kalkjin tan,
sum Ee skeâl drœkka, o doi=
bast vi Doubini tairi, sum
Ee skeâl doibast vi? Tei
sija vi han: víd kunna.
23. O han seje vi tei:
Keâlik muin skúllu Tíd
veâl drœkka, o vi tairi Dou=
bini, sum Ee doibist vi,
skullu Tíd doibast; men á
sida vi muina høgru edla
vinstru Suju, kjémur ikkje
meâr til á gjéva Nøgrun,
utan taim, ui teâ ér leâa
eâv Feâjiri muinun.
24. O taa=ui hinir
Tudju hoirdu teâ, gjordust
tair ilskjir aa baa=ar Brø=
urnar.
25. Men Jesus roubti
tair til suins, o seje: Tíd

20. Da gik Zebedæi
Sønners Moder til ham
med sine Sønner, faldt
ned for ham, og bad ham
om Noget.
21. Men han sagde til
hende: hvad vil du? Hun
sagde til ham: siig, at dis=
se mine to Sønner skulle
sidde i dit Rige, den Ene
ved din høire, den Anden
ved din venstre Side.
22. Men Jesus svare=
de og sagde: I vide ikke,
hvad I bede. Kunne I
drikke den Kalk, som jeg
skal drikke, og døbes med
den Daab, som jeg skal
døbes med? De sige til
ham: vi kunne.
23. Og han sagde til
dem: min Kalk skulle I
vel drikke, og med den
Daab, som jeg døbes med,
skulle I døbes; men at
sidde ved min høire og ved
min venstre Side, hører
ikke mig til at give No=
gen, uden dem, som det
er beredt af min Fader.
24. Og der de Ti det
hørte, bleve de vrede paa
de to Brødre.
25. Men Jesus kaldte
dem til sig, og sagde: I

viða, á Regentarnir raa=a ivur Folkjinun, o á tair Stouru fora Mindihaid ivur taimun.

26. Men só skeâl ikkje væra midlun Tikun; men qvør sum víl væra stourur midlun Tikun, han væri Tjenari Tikara;

27. o qvør sum víl væra tan Ipparsti midlun Tikun, han væri Hinun undurgjivin.

28. Luigasum Menniskjans Sónur ikkje ér kómin, á leâda seâr teâna, men á teâna, o á gjéva Luiv suit tíl Uigjenloisning firi Mong.

29. O taa=ui tair gungu ûd âr Jericho, filgdi Mongd eâv Folkji honun.

30. O sui, tvair Blindir soudu vi Véjin, o taa=ui tair hoirdu, á Jesus gjæk um tair, roubtu tair, o søddu: Harri, Daava Sónur, forbarma té ivur ókkun.

31. Men Folkje trâttaje tair, á tair skjildu tagna; men tair roubtu mairi, o søddu: Harri, Daava Sónur, forbarma té ivur okkun!

32. O Jesus støggaje, o

vide, at Folkenes Fyrster herske over dem, og de Store bruge Myndighed over dem.

26. Men saa skal det ikke være iblandt Eder; men hvo som vil være stor iblandt Eder, han være Eders Tjener;

27. og hvó som vil være den Ypperste iblandt Eder, han være Eder underdanig.

28. Ligesom Menneskens Søn er ikke kommen, at lade sig tjene, men at tjene, og at give sit Liv til en Gjenløsning for Mange.

29. Og der de gik ud fra Jericho, fulgte ham meget Folk.

30. Og see, to Blinde sadde ved Veien, og der de hørte, at Jesus gik forbi, raabte de, og sagde: Herre, Davids Søn, forbarme dig over os!

31. Men Folket truede dem, at de skulde tie; men de raabte mere, og sagde: Herre, Davids Søn, forbarme dig over os!

32. Og Jesus stod stil=

mælti t{l taira, o seje: qveâd
villja Tíd, á Ee skeâl gjé-
ra Tikun?
33. Tair søddu vi han:
Harri, á Ejin okkara maat-
tu obnast up.
34. Men Jesus onka-
jist innarlia, o rørdi vi E-
jin taira. O strax vouru
taira Ejin klaar, o tair filg-
du honun.

Teâ 21da Capitule.

1. O taa-ui tair kó-
mu neâr t{l Jerusalem, o
vouru komnir t{l Bethpha-
ge, kjaa Oliubjørgjinun,
taa sendi Jesus togva Di-
sciplar, o seje vi tair:
2. Gengji inn ui Bui-
jin, sum liggur firi Ti-
kun; o strax skullu Tíd
hitta vi aina Aasin-innu
bundna, o ait Fiil kjaa
henni; loisi tei, o føri tei
t{l muins.
3. O skjildi Neâgar
teâla Tikun Neâga t{l, taa
siji, á Harrin hevur heâna
nejit, só skeâl han strax
ludja heâna.
4. Men hetta skjeddi
Alt, á teâ skjildi genga ûd,
sum teâla ér eâv Prófphe-
tini, sum sijur:

le, og kaldte ad dem, og
sagde: hvad ville I, jeg
skal gjøre Eder?
33. De sagde til ham:
Herre, at vore Øine maat-
te oplades.
34. Men Jesus ynke-
des inderligen, og rørte
ved deres Øine. Og strax
bleve deres Øine seende,
og de fulgte ham.

21. Capitel.

1. Og der de kom nær
til Jerusalem, og vare
komne til Bethphage, ved
Oliebjerget, da sendte Je-
sus tvende Disciple, og
sagde til dem:
2. Gaaer hen i den
Bye, som ligger for Eder;
og strax skulle I finde en
Aseninde bunden, og et
Føl hos hende; løser dem,
og fører dem til mig.
3. Og dersom Nogen
taler Eder Noget til, da
siger, at Herren haver dem
behov, saa skal han strax
fremsende dem.
4. Men dette skede alt-
sammen, at det skulde fuld-
kommes, som er talet ved
Propheten, som siger:

5. Buvi Dottur Zions fraa tui: sui, Kongur tuin kjémur t'l tuins luitilaa=tin, o ruiandi aa ainun Aasini, o aa F'li Aasinin=nuna.

5. Forkynder Zions Datter: see, din Konge kommer til dig sagtmodig, og ridende paa et Asen, og paa Aseninden Føl.

6. Men Disciplanir fouru heâar, o gjørdu, sum Jesus beâ tair;

6. Men Disciplene gik hen, og gjorde, som Jesus befoel dem;

7. o tair haintavu Aa=sin=innina o F'li, o løddu Kleâjir taira aa tei; o han sætti sé oman aa.

7. og de hentede Aseninden og Føllet, og lagde deres Klæder paa dem; og han satte sig derpaa.

8. Men tei Flestu eâv Folkjinun braiddu Kleâjir suini aa Véjin; Onnur høgdu Grainar eâv Trøu=nun, o stroiddu teâr aa Véjin.

8. Men de Fleste af Folket bredte deres Klæder paa Veien; Andre huggede Grene af Træerne, og strøede dem paa Veien.

9. Men Folkje, sum gjæk undan, o filgdi attan aa, roubte, o seje: hosan=na tan Daava Sýnur! valsignavur væri han, sum kjémur ui Harrans Navn! hosanna ui teâ Hagsta!

9. Men Folket, som gik foran, og fulgte, raab=te, og sagde: hosanna den Davids Søn! velsig=net være den, som kom=mer i Herrens Navn! ho=sanna i det Høieste!

10. O taa = ui han drou inn ui Jerusalem, kóm Rø=ringur ui adlan Steâjin, o tei søddu: qvør ér heâsin?

10. Og der han drog ind i Jerusalem, oprørtes den ganske Stad, og sag=de: hvo er denne?

11. Men Folkje seje: hetta ér Jesus, Próphe=tan, fraa Nazareth ui Ga=lilaia.

11. Men Folket sagde: det er Jesus, Propheten, fra Nazareth i Galilæa.

12. O Jesus gjæk inn ui Guds Tempil, o draiv

12. Og Jesus gik ind i Guds Tempel, og uddrev

úd adlar tair, sum selgdu o kjebtu ui Templinun, o stoidti umkodl Borini kjaa Vexelerarnun o Stoulanar kjaa Digvuseljarnun.

13. O han seje vi tair: só ér skriva: Hûs muit skeâl kadlast ait Boonhûs, men Tíd heâva gjørt teâ til aina Røvarahólu.

14. O heâr gingu Blindir o Lamnir ui Templi til hansara, o han gjørdi tair hãilbriar.

15. O taa-ui Ipparstu-Præstanir o tair Skriftklougu souvu teâr Undurgjorninganar, ui han gjørdi, o á Bødnine roubtu ui Templinun, o søddu: hosanna tan Daava Sónur! blivu tair vrajir, o søddu vi han:

16. Hoirir tû ikkje, qveâdui hesi rouba? Men Jesus seje vi tair: jû! heâva Tíd aldria lisi: eâv Duviduns o Brøstabødnuns Munni skeâl tû fremja Loov.

17. O han four fraa taimun, o gjæk ûd um Steâjin til Bethanien, o veâr heâr.

18. Men taa-ui han um Morgunin gjæk attur inn til Steâjin, svongdist honun.

alle dem, som solgte og kjøbte i Templet, og omstødte Vexelerernes Borde og Duekræmmernes Stole.

13. Og han sagde til dem: der er skrevet: mit Huus skal kaldes et Bedehuus, men I have gjort det til en Røverkule.

14. Og der gik Blinde og Halte til ham i Templet, og han helbredte dem.

15. Men der de Ypperste-Præster og Skriftkloge saae de Under-Gjerninger, som han gjorde, og at Børnene raabte i Templet, og sagde: hosanna den Davids Søn! bleve de vrede, og sagde til ham:

16. Hører du, hvad disse sige? Men Jesus sagde til dem: jo! have I aldrig læst: af de Umyndiges og Diendes Mund skal du berede Lov.

17. Og han forlod dem, og gik udenfor Staden til Bethanien, og blev der.

18. Men der han om Morgenen igjen gik til Staden, hungrede ham.

19. O han saae ait Figintreâ kjaa Vénun, o giæk eâd tui, o fann Onkje aa tui, utan Bløjini alaina. O han seje vi teâ: aldria vaxa mairi Frugt aa teâr! O Figintreâji følnaji strax.

20. O taa=ui Disciplanir souvu teâ, undra=ust tair, o søddu: qvussi følnaji Figintreâji so braadlia?
21. Men Jesus sveâraje, o seje vi tair: sannelia sije Ee Tikun: heâva Tíd Trâna, o tvuivla ikkje, taa skullu Tíd ikkje beâra kunna gjéra hetta vi Figintreânun, men um Tíd enn sija vi hetta Fjadli: litt té up, o qvølv té ui Heâvi, skeâl teâ skjé.
22. O alt teâ, ui Tíd trigvandi bia um ui Bøn, teâ skullu Tíd faa=a.
23. O taa=ui han kóm ui Templi, traaddu tair Ipparstu=Præstanir o Ældstu eâv Folkjinun tíl hansara, mian han lardi, o søddu: ui Qvøns Tresti giér tû hetta? o qvør hevur gjivi teâr hesa Mindihaid?
24. Men Jesus sveâraje, o seje vi tair: Ee víl

19. Og han saae et Figentræ ved Veien, og gik til til det, og fandt Intet derpaa, uden Blade alene. Og han sagde til det: aldrig mere voxe Frugt paa dig! Og Figentræet visnede strax.

20. Og der Disciplene saae det, forundrede de sig, og sagde: hvorledes visnede Figentræet saa strax?
21. Men Jesus svarede, og sagde til dem: sandelig siger jeg Eder: dersom I have Tro, og ikke tvivle, da skulle I ikke alene kunne gjøre det med Figentræet, men dersom I endog sige til dette Bjerg: løft dig, og kast dig i Havet, da skal det skee.
22. Og alt det, I begjere i Bønnen troende, det skulle I faae.
23. Og der han kom i Templet, traadte til ham, i det han lærte, de Ypperste=Præster og Folkets Ældste, og sagde: af hvad Magt gjør du dette? og hvo haver givet dig denne Magt?
24. Men Jesus svarede, og sagde til dem: jeg

aiſini ſpirja Tikun um ai=
na Seâg; qvisui Tíd ſija
meâr teâ, víl Ee ſija Ti=
kun, ui qvøns Treſti Ee
gjéri hetta.

vil og ſpørge Eder om een
Sag; derſom I ſige mig
det, vil jeg og ſige Eder,
af hvad Magt jeg gjør dette.

25. Doub Jouhanniſſa,
qveâni veâr hón? eâv Him=
malinun, edla eâv Menni=
ſkjenun? Men tair betonk=
tu ſé firi ſé ſjolvan, o ſød=
du: ſija víd, hón veâr eâv
Himmalinun, taa víl han
ſpirja okkun: qvui trâvu
Tíd honun taa ikkje?

25. Johannes Daab,
hveden var den? af Him=
melen, eller af Menneſke=
ne? Men de betænkte ved
ſig ſelv, og ſagde: ſige vi,
den var af Himmelen, da
vil han ſpørge os: hvi troe=
de I ham da ikke?

26. Men ſija víd: hón
veâr eâv Menniſkjenun, taa
muvu víd reâaſt Folkje;
thúi tei hildu ødl Jouhan=
nis firi ain Própheta.

26. Men ſige vi: den
var af Menneſkene, frygte
vi os for Folket; thi de
holdt alle Johannes for en
Prophet.

27. O tair ſveâravu Je=
ſusſi, o ſøddu: víd vida
ikkje teâ. Taa ſeje han
attur vi tair: ſó ſije Ee ik=
kje heldur Tikun, ui qvøns
Treſti Ee gjéri hetta.

27. Og de ſvarede Je=
ſus, og ſagde: vi vide det
ikke. Da ſagde han og til
dem: ſaa ſiger jeg Eder ik=
ke heller, af hvad Magt jeg
gjør dette.

28. Men qveâd tíkjiſt
Tikun um teâ? Ain Meâ=
vur heje tvair Sinir; o han
gjæk til tan fiſta, o ſeje:
Sónurin, gak nû, o arbai
ui Deâ ui Vuingeâri mui=
nun.

28. Men hvad tykkes
Eder? Et Menneſke havde
to Sønner; og han gik til
den førſte, og ſagde: Søn,
gak hen, arbeid i Dag udi
min Viingaard.

29. Men han ønte at=
tur, o ſeje: Ee víl ikkje;
men ettur teâ ængraje han
teâ, o han four heâar.

29. Men han ſvarede,
og ſagde: jeg vil ikke; men
derefter angrede det ham,
og han gik hen.

30. O han gjæk til tan annan, o seje luigasó. Men han sveâraje, o seje: Harri muin, Ee vil; o four tou ikkje heâar.

31. Qvør eâv hesun Baaun gjørdi nû Villja Feâjirins? Tair søddu vi han: tan fisti. Jesus seje vi tair: sannelia sije Ee Tikun, á Todlarir o Skjøgjur genga undan Tikun ui Guds Ruigji.

32. Men Jouhannis kóm til Tikara aa Rattelihaids Véji, o Tíd trâi honun ikkje, men Todlarir o Skjøgjur trâvu honun; o houast Tíd souvu teâ, ængraje teâ Tikun ikkje ettur teâ alluigaveâlini, só á Tíd trâvu honun.

33. Lurti ettur aini eârari Luiknilsi: Hûsbondi ain veâr, ui plantaje ain Vuingeâr, o gjørdi ait Gjirdi um han, o grou aina Vuinpressu ui han, o bigdi ait Taarn; o han sætti han firi Laiu til Vuingeâramenn, o raisti âd ui onnur Lond.

34. Men taa = ui Heststvinnan veâr, sendi han Tjenarar suinar til Vuingeâramenninar, á teâga ui-

30. Og han gik til den anden, og sagde ligesaa. Men han svarede, og sagde: Herre, jeg vil; og gik ikke hen.

31. Hvilken af de To gjorde Faderens Villie? De sagde til ham: den første. Jesus sagde til dem: sandelig siger jeg Eder, at Toldere og Skjøger gaae for Eder i Guds Rige.

32. Thi Johannes kom til Eder paa Retfærdigheds Vei, og I troede ham ikke, men Toldere og Skjøger troede ham; men enddog I det saae, angrede det Eder alligevel ikke derefter, saa I troede ham.

33. Hører en anden Lignelse: der var en Huusbonde, som plantede en Viingaard, og satte et Gjerde omkring den, og gravede en Perse i den, og byggede et Taarn; og han leiede den til Viingaardsmænd, og drog udenlands.

34. Men der Frugtens Tid kom, sendte han sine Tjenere til Viingaardsmændene, at annamme

moudi Lourinun eâv ho=
nün.
35. O Vuingeâramen=
ninir tougu Tjenarar han=
sara; Ain slouvu tair,
ain Annan drubu tair, ain
Annan stainavu tair.
36. Han sendi attur eâ=
rar Tjenarar, flairi enn
tair fistu; o taír gjordu teâ
Seâma sum vi hinar.
37. Men ettur teâ sen=
di han Són suin tíl taira,
o seje: tair munnu tou
firnast firi Sóni muinun.
38. Men taa=ui Vuin=
geâramenninir souvu Só=
nin, søddu tair vi qvonan=
nan: hetta ér Arvingjin;
kómi, leâdi okkun dræba
han, o læggjast aa Arvin.
39. O tair tougu han,
o koirdu han ûd um Vuin=
geârin, o drubu han.
40. Taa=ui nû Vuin=
geârsharrin kjémur, qveâd
skeâl han taa gjéra vi hesar
Vuingeâramenninar?
41. Tair søddu vi han:
han man idla forkóma tair
Ondu, o séda Vuingeâ=
rín burtur tíl eârar Vuin=
geârsmenn, sum skullu
leâda han faa=a Louri ui
rattari Tui.
42. Jesus seje vi tair:

dens Frugter.
35. Og Viingaardsmæn=
dene toge hans Tjenere;
En sloge de, en Anden
dræbte de, en Anden stene=
de de.
36. Han sendte atter an=
dre Tjenere, flere end de
første; og de gjorde ligesaa
med dem.
37. Men derefter sendte
han sin Søn til dem, og
sagde: de ville dog undsee
sig for min Søn.
38. Men der Viingaards=
mændene saae Sønnen,
sagde de til hverandre: den=
ne er Arvingen; kommer,
lader os slaae ham ihjel,
og tilvende os hans Arv.
39. Og de toge ham og
stødte ham udenfor Viin=
gaarden, og sloge ham ihjel.
40. Naar da Viingaar=
dens Herre kommer, hvad
skal han gjøre med disse
Viingaardsmænd?
41. De sagde til ham:
han skal ilde omkomme de
Onde, og leie sin Viin=
gaard til andre Viingaards=
mænd, som skulle give ham
Frugterne i deres Tid.
42. Jesus sagde til dem:

heâva Tíd aldria lisi ui
Skriftini: tan Stainurin,
sum Bigningsmenninir
virdu Onkje um, han ér
blivin tíl ratta Hirnastai=
nin; teâ ér skjedt eâv Har=
ranun, men undalitt ér
teâ firi okkara Ejun.
43. Thui sije Ee Tikun,
á Guds Ruigje skeâl teâgast
fraa Tikun, o gjévast ai=
nun Folkji, sum skeâl bæ=
ra Frugt eâv tui.
44. O qvør sum dæt=
tur um henda Stainin,
skeâl sundursórast; men
tan sum Stainurin dættur
aa, skeâl han smildra.
45. O taa = ui tair Ip=
parstu = Præstanir o Pha=
risaiarnir hoirdu Luignil=
sir hansara, grunavu tair,
á han røddi um tair.
46. O tair søgtu â grui=
ba han, men tair outta=
vust firi Folkjenun; thui
tei hildu han firi ain Pró=
pheta.

Teâ 22da Capitule.

1. O Jesus sveâraje,
o teâlaje up = attur ui Luig=
nilse tíl taira, o seje:
2. Himmerigjiis Rui=
gje luignast vi ain Konga,

have I aldrig læst i Skrif=
terne: den Steen, som
Bygningsmændene forskø=
de, den er bleven til en
Hoved=Hjørnesteen; det er
skeet af Herren, og er un=
derligt for vore Øine.
43. Derfor siger jeg E=
der, at Guds Rige skal ta=
ges fra Eder, og gives et
Folk, som skal bære dets
Frugter.
44. Og hvo som falder
paa denne Steen, skal søn=
derstødes; men hvilken den
falder paa, ham skal den
knuse.
45. Og der de Ypper=
ste = Præster og Phariseer=
ne hørte hans Lignelser,
mærkede de, at han talede
om dem.
46. Og de søgte at gribe
ham, men frygtede for Fol=
ket; thi de holdt ham for
en Prophet.

22. Capitel.

1. Og Jesus svarede,
og talede atter ved Lignel=
ser til dem, og sagde:
2. Himmeriges Rige
lignes ved en Konge, som

sum gjørdi Sóni suinun Bridlup.

3. O han sendi Svainar suinar, á hainta tei, sum bó jin vouru, t(l Bridlupi; men tei vildu ikkje kóma.

4. O han sendi up-attur eârar Svainar, o seje: siji taim Bodnu: sui, Ee heâvi gjørt Vaislu muina lij-uva, Oxar muinir o Faiduneidini eru slagtaji, o Alt ér lijit; kómi t(l Bridlups.

5. Men tei vanvirdu teâ, o gjørdu seâr Orindi, Ain eâd Agri suinun, Annar t(l Kjebslu suina.

6. Eâcir løddu Hond aa Svainanar, haa-avu o drubu tair.

7. Men taa-ui Kongurin hoirdi teâ, blaiv han vrasur, sendi Hærar suinar asteâ, o ojileji hesar Manndraabarar, o sætti Eld aa Builing taira.

8. Taa seje han vi Svainar suinar: staaga ér firi Bridlipunun, men tei Bodnu vouru teâ ikkje væri.

9. Gengji thui âd-aa Bigdavéjinar, o bjouvi t(l Bridlups só Mong, sum T(d finna.

gjorde sin Søns Bryllup.

3. Og han udsendte sine Tjenere, at kalde de Budne til Bryllup; men de vilde ikke komme.

4. Han udsendte atter andre Tjenere, og sagde: siger de Budne: see, jeg haver beredt mit Maaltid, mine Oxen og det fede Qvæg er slagtet, og Alting er rede; kommer til Bryllup.

5. Men de foragtede det, og gik hen, den Ene paa sin Ager, den Anden til sit Kjobmandsskab.

6. Andre grebe hans Tjenere, forhaanede og ihjelsloge dem.

7. Men der Kongen det hørte, blev han vred, og skikkede sine Hære ud, og ødelagde disse Manddrabere, og satte Ild paa deres Stad.

8. Da sagde han til sine Tjenere: Brylluppet er vel beredt, men de Budne vare det ikke værd.

9. Gaaer derfor ud paa Veiskjellene, og byder til Bryllup saa Mange, som I finde.

10. O tair Svainar fouru ûd aa Gødunar, o sankavu seâman ødl tei, tair funnu, baaji ring o gou; o Bridlupsstovan blaiv fudl eâv Gjæstun.

11. Taa kóm Kongurin inn, á higgja eâd Gjæstunun; o han fek heâr Eja aa ait Menniskja, sum ikkje veâr bridlupskladt.

12. O han seje vi han: Vinur muin! til qvøs ér tû kómin hiar inn, o hevur ikkje leâdi té ui Bridlupsskreid? Men han tagdi.

13. Taa seje Kongurin vi Svainanar: bindi Hændur o Fødir aa honun, o teâgji han, o kasti han ûd ui teâ uttasta Mirkrj; heâr skeâl væra Graadur o Tannabiid.

14. Thui Mong eru kadlaje, men Faa èru ûdvald.

15. Taa fouru Pharisaiarnir o hildu Raa, qvussi tair skjildu faa-a han fastan ui Orun.

16. O tair sendu Disciplar suinar til hansara ui Houb vi Heroudissa Monnun, o søddu: Maistari, vid vida, á tû ert sansøgdur, o leârur Guds

10. Og de Tjenere gik ud paa Veien, og samlede alle dem, de fandt, baade onde og gode; og Bryllupshuset blev fuldt af Gjæster.

11. Da gik Kongen ind, at besee Gjæsterne; og han saae der et Menneske, som ikke var iført Bryllups-Klædningen.

12. Og han sagde til ham: Ven! hvorledes er du kommen hid ind, og haver ikke Bryllups-Klædningen paa? Men han taug.

13. Da sagde Kongen til Tjenerne: binder Hænder og Fødder paa ham, og tager ham, og kaster ham ud i det yderste Mørke; der skal være Graad og Tænders Gnidsel.

14. Thi Mange ere kaldede, men Faa udvalgte.

15. Da gik Pharisæerne hen og holdt Raad, hvorledes de kunde besnære ham i Ord.

16. Og de sendte deres Disciple til ham med de Herodianer, og sagde: Mester, vi vide, at du er sanddru, og lærer Guds Vei i Sandhed, og skjøt-

Vé ui Sanhaid, o ſkoidur
Ongun; thui tû gjert ikkje
Mannamuun.
17. Sii okkun tui, qveâd
tíkjiſt teâr? ér teâ louligt
á gjéva Kaiſarinun Skat,
edla ikkje?
18. Men taa=ui Jeſus
heje gruna Jlvillja taira,
ſeje han: Tikara Ejinſkol=
kar, qvui fruiſta Tíd mé?
19. Vuiſi meâr Skat=
tins Mint. Men tair bou=
ru honun ain Péning.
20. O han ſeje vi tair:
Qvøns Vuilati o Umſkrift
ér hetta?
21. Tair ſøddu: Kai=
ſarins. Taa ſeje han vi
tair: ſó gjévi Kaiſarinun
teâ, ui Kaiſarins ér, o
Gudi teâ, ui Guds ér.
22. O taa=ui tair hoir=
du teâ, undra=uſt tair, o
fouru fraa honun, o gun=
gu burtur.
23. SeâmaDeâjin gun=
guSadduſaiarnir, ſum ſija,
á Upſtandilſe ér ikkje til,
fram firi han, o gjørdu
Spursmaal til hans, o
ſøddu:
24. Maiſtari! Mouſis
hevur ſagt: qvisſi Neâgar
doir badnleiſur, ſkeâl Vrou=
ur hanſara firi Svaavur=

ter om Jngen; thi du an=
ſeer ikke Menneſkens Per=
ſon.
17. Siig os derfor, hvad
tykkes dig? er det tilladt
at give Keiſeren Skat, el=
ler ei?
18. Men ſom Jeſus
havde mærket deres Ond=
ſkab, ſagde han: J Dien=
ſkalke, hvi friſte J mig?
19. Viſer mig Skattens
Mynt. Men de bragte
ham en Penning.
20. Og han ſagde til
dem: hvis Billede og Over=
ſkrift er dette?
21. De ſagde til ham:
Keiſerens. Da ſagde han
til dem: ſaa giver Keiſe=
ren det, ſom Keiſerens er,
og Gud det, ſom Guds er.
22. Og der de hørte det,
forundrede de ſig, og for=
lode ham, og gik bort.
23. Paa den ſamme Dag
traadte Sadducæerne til
ham, ſom ſige, at der ikke
er Opſtandelſe, og ſpurgte
ham, og ſagde:
24. Meſter! Moſes ha=
ver ſagt: naar Nogen døer,
og haver ikke Børn, ſkal
hans Broder for Svoger=

ſkeâbs Skjild gjiftaſt vi
Kónu hanſara, o birta up
Brouur ſuins Sæd.
25. Men nâ heâva væri
kjaa okkun ſjei Brøir; o
tan fiſti gjifti ſé, o doji;
o thûi-at han aatti ikkje
Alva, fædl Kónan til
Brouur hanſara.
26. O til tan annan
ſeâmalajiis, o tan trija,
intil tan ſjei-inda.
27. Men ſainaſt eâv
taim ødlun doji Kónan
aiſini.
28. Qvøns Kóna eâv
taim ſjei ſkeâl hón nâ væ-
ra ui Upſtandilſinun? thui
tair heâva adlir aatt heâna.
29. Men Jeſus ſveâraje:
Tíd halda rangt, eâv tui
á Tíd kjenna ikkje Skrif-
tinar, edla Guds Kraft.
30. Thui ui Upſtandil-
ſini ſkullu tei qvørkje teâga
tílægta, edla gjifta ſé; men
tei eru luigaſum Guds
Onglar ui Himlinun.
31. Men heâva Tíd ik-
kje liſi um Upſtandilſt tai-
ra, ui dei eru, qveâd ui
ér teâla tíl Tikara eâv Gu-
di, taa-ui han ſijur:
32. Ee eri Gudur Aabra-
hams, o Gudur Iſaaks,
o Gudur Jaagubs. Men

ſkabs Skyld tage hans Hu-
ſtru til ægte, og opreiſe
ſin Broders Sæd.
25. Men nu have væ-
ret hos os ſyv Brødre; og
den førſte giftede ſig, og
døde; og efterdi han ikke
havde Sæd, efterlod han
ſin Broder ſin Huſtru.
26. Og den anden lige-
ſaa, og den tredie, indtil
den ſyvende.
27. Men ſidſt af dem
alle døde og Qvinden.
28. Hvis Huſtru af diſ-
ſe ſyv ſkal hun da være i
Opſtandelſen? thi de have
alle havt hende.
29. Men Jeſus ſvarede:
I fare vild, i det I ikke
kjende Skrifterne, ei hel-
ler Guds Kraft.
30. Thi i Opſtandelſen
ſkulle de hverken tage til
ægte, ei heller bortgiftes;
men de ere ligeſom Guds
Engle i Himmelen.
31. Men have I ikke
læſt om de Dødes Opſtan-
delſe, hvad ſom er talet
til Eder af Gud, naar
han ſiger:
32. Jeg er Abrahams
Gud, og Iſaaks Gud, og
Jakobs Gud. Men Gud

Gud ér ikkje Gudur taira, ui dei eru, men taira, ui eru Livandi.

er ikke de Dødes Gud, men de Levendes.

33. Men taa=ui Folkji hoirdi hetta, undravu tei se stourlia ivur Lardoum hansara.

33. Og der Folket det hørte, forundrede de sig saare over hans Lærdom.

34. Men taa=ui Pharisaiarnir frattu, á Jesus heje tipt Munnin attur aa Saddusai=unun, taa kómu tair seâman.

34. Men der Pharisæerne hørte, at han havde stoppet Munden paa Sadducæerne, forsamlede de sig.

35. O Ain eâv taim, sum veâr ain Lóvkjindiur, spurdi o fruistaje han, o seje:

35. Og En af dem, en Lovkyndig, spurgte og fristede ham, og sagde:

36. Maistari, qveâd ér hit stoura Bóji ui Lóvini?

36. Mester, hvilket er det store Bud i Loven?

37. Men Jesus seje vi han: tâ skeâl elska Harran Gud tuin ui hailun tuinun Hjarta, o ui adlara tuinari Saal, o ui ødlun tuinun Hâji.

37. Men Jesus sagde til ham: du skal elske Herren din Gud i dit ganske Hjerte, og i din ganske Sjel, og i dit ganske Sind.

38. Hetta ér teâ fista o stoura Bóji.

38. Dette er det første og store Bud.

39. Men teâ anna ér luigasum hetta: tâ skeâl elska Nasta tuin sum sjolvan té.

39. Men det andet er ligesom dette: du skal elske din Næste som dig selv.

40. Eâv hesun tvaimun Bóunun filgjir haila Lóvin o Próphetinar.

40. Af disse to Bud hænger al Loven og Propheterne.

41. Men mian Pharisaiarnir vouru komnir seâman, spurdi Jesus tair, o seje:

41. Men der Pharisæerne vare forsamlede, spurgte Jesus dem, og sagde:

42. Qveâd halda Tíd
um Christus? qvøns Só-
nur ér han? Tair ſøddu
vi han: Daava.
43. Han ſeje vi tair:
qvusſi kan taa Daavur ui
Aandini kadla han ain
Harra? taa-ui han ſó ſi-
jur:
44. Harrin ſeje vi Har-
ra muin: ſætt té vi høgru
Haand muina, tíl Ee læg-
gji Fujindar tuinar teâr
tíl Foudaſkammil.
45. Taa-ui nâ Daavur
kadlar han ain Harra,
qvusſi ér han taa Sónur
hanſara?
46. O Ongjin kundi
ſveâra honun ait ainaſta
Oor; o Ongjin vaa-aji
mairi á gjéra Spursmaal
tíl hanſara ettur tan Deâ.

42. Hvad tykkes Eder
om Christo? hvis Søn er
han? De ſagde til ham:
Davids.
43. Han ſagde til dem:
hvorledes kalder da Da-
vid ham i Aanden en Her-
re? da han ſiger:
44. Herren ſagde til min
Herre: ſæt dig ved min
høire Haand, indtil jeg
lægger dine Fjender til
dine Fødders Skammel.
45. Efterdi David nu
kalder ham en Herre, hvor-
ledes er han da hans Søn?
46. Og Ingen kunde
ſvare ham et Ord; og In-
gen turde ydermere gjøre
Spørgsmaal til ham efter
den Dag.

Teâ 23da Capitule.

1. Taa teâlaje Jeſus
tíl Folkje o tíl Diſciplar
ſuinar, o ſeje:
2. Ui Stouli Mouſis-
ſa ſida Skriftklougjir o
Phariſaiarar.
3. Firi tes Skjild Alt
teâ, ſum tair ſija Tikun,
á Tíd ſkullu halda, teâ hal-
du o gjéri; men gjéri ik-

23. Capitel.

1. Da talede Jeſus
til Folket og til ſine Di-
ſciple, og ſagde:
2. Paa Moſis Stoel
ſidde Skriftkloge og Pha-
riſæer.
3. Alt det derfor, ſom
de ſige Eder, at I ſkulle
holde, det holder og gjø-
rer; men gjører ikke efter

kje ettur Gjørningun taira; thui tair sija teâ veâl; men gjéra teâ ikkje.

4. Thui tair fatla svaarar Bírar, idla buurliar, o læggja Menniskjenun teâr aa Axlar; men sjolvir villja tair ikkje néma teâr vi ainun Fingri.

5. Men tair gjéra adla suina Gjørningar til tes, á ansudjast eâv Menniskjenun; thui tair gjéra Minnisraimar suinar brajar, o Seimanar bødlitar aa Kleâvun suinun.

6. O tair villja gjarna sída øvarstir tílbords um Notturar, o ui tan hagstu Sessunun ui Synagougunun.

7. O tair villja gjarna væra hailsajir aa Torvunun, o roubajir Rabbi, Rabbi eâv Menniskjenun.

8. Men Tíd skullu ikkje villja kadlast Rabbi; thui Ain ér Tikara Veilajari, Christus; men Tíd éru adlir Brøir.

9. O Tíd skullu Ongan kadla Tikara Feâjir aa Jørini; thui Ain ér Feâjir Tikara, sum ér ui Himlunun.

10. O Tíd skullu ikkje

deres Gjerninger; thi de sige det vel, men gjøre det ikke.

4. Thi de binde svare Byrder, vanskelige at bære, og lægge Menneskene dem paa Skuldrene; men selv ville de ikke røre dem med en Finger.

5. Men de gjøre alle deres Gjerninger, for at ansees af Menneskene; thi de gjøre deres Tankeremmer brede, og Sømmene paa deres Klæder store.

6. Og de ville gjerne sidde øverst tilbords ved Nadverne, og paa de fornemmeste Sæder i Synagogerne.

7. Og de ville gjerne være hilsede paa Torvene, og kaldes Rabbi, Rabbi af Menneskene.

8. Men I skulle ikke ville kaldes Rabbi; thi Een er Eders Veileder, Christus; men I ere alle Brødre.

9. Og I skulle Ingen kalde Eders Fader paa Jorden; thi Een er Eders Fader, som er i Himlene.

10. Og I skulle ikke

leâda Tikun kadla Veilajarar; thui Ain ér Veilajari Tikara, Christus.

11. Men tan Hagsti eâv Tikun skeâl væra Tjenari Tikara.

12. Men qvør sé sjolvan uphakkar, skeâl niurlakkast, o qvør sé sjolvan niurlakkar, skeâl uphakkast.

13. Vee ivur Tikun, Tíd Skriftklougu o Pharisaiarir, Tikara Ejinskolkar! á Tíd stongja Himmerigjis Ruigji attir firi Menniskjenun; thui Tíd genga ikkje heâr inn, o taim, sum villja genga inn, lova Tíd ikkje.

14. Vee ivur Tikun, Tíd Skriftklougu o Pharisaiarir, Tikara Ejinskolkar! á Tíd æda up Hûs Ajnkjur, o firi Suins Skjild bia laangji; heârfiri skullu Tíd faa-a tes heârari Doum.

15. Vee ivur Tikun, Tíd Skriftklougu o Pharisaiarir, Tikara Ejinskolkar! á Tíd færast um tíl Sjous o Lands á vinna ain Tílhaingjara; o taa-ui han ér blivin teâ, gjéra Tíd ait Helvitis Badn âr

lade Eder kalde Veiledere; thi Een er Eders Veileder, Christus.

11. Men den Største iblandt Eder skal være Eders Tjener.

12. Men hvo sig selv ophøier, skal fornedres, og hvo sig selv fornedrer, skal ophøies.

13. Vee Eder, I Skriftkloge og Pharisæer, I Dienskalke! at I tillukke Himmeriges Rige for Menneskene; thi I gaae ikke derind, og dem, som ville gaae ind, tillade I det ikke.

14. Vee Eder, I Skriftkloge og Pharisæer, I Dienskalke! at I opæde Enkers Huse, og paa Skrømt bede længe; derfor skulle I faae des haardere Dom.

15. Vee Eder, I Skriftkloge og Pharisæer, I Dienskalke! at I drage om til vands og lands for at vinde en Tilhænger; og naar han er bleven det, gjøre I et Helvedes Barn af ham, dobbelt

honun, dubult mairi enn Tíd éru.

mere end I ere.

16. Vee ivur Tikun, Tíd blindu Veilajarir! Tíd, ui sija: qvør ui svøør vi Templi, honun baggar teâ Onkje; men qvør ui svøør vi Gudli ui Templinun, ér segur.

16. Vee Eder, I blinde Veiledere! I, som sige: hvo som sværger ved Templet, det er Intet; men hvo som sværger ved Guldet i Templet, er skyldig.

17. Tíd Vidtuidjir o Blindu! qveâd ér støst? Gudli, edla Templi, sum gjér Gudli haillit?

17. I Daarer og Blinde! hvilket er størst? Guldet, eller Templet, som helliger Guldet?

18. Up = attur: svøør Neâgar vi Altari, teâ hevur Onkje uppaa sé; men svøør Neâgar vi Gaavuna, sum ér aa tui, han ér segur.

18. Fremdeles: hvo som sværger ved Alteret, det er Intet; men hvo som sværger ved Gaven, som er derpaa, er skyldig.

19. Tíd Vidtuidjir o Blindu! qveâd ér støst? Gaavan? edlar Altari, sum gjér Gaavuna hellia?

19. I Daarer og Blinde! hvilket er størst? Gaven? eller Alteret, som helliger Gaven.

20. Heârfiri, qvør sum svøør vi Altari, svøør vi teâ, o Alt teâ, ui ér aa tui.

20. Derfor, hvo som sværger ved Alteret, sværger ved det, og ved Alt, som er derpaa.

21. O qvør ui svøør vi Templi, svøør vi teâ, o vi han, sum buir ui tui.

21. Og hvo som sværger ved Templet, sværger ved det, og ved den, som boer deri.

22. O qvør ui svøør vi Himmalin, svøør vi Guds Throunu, o vi han, sum sidur heâraa.

22. Og hvo som sværger ved Himmelen, sværger ved Guds Throne, og ved den, som sidder derpaa.

23. Vee ivur Tikun,

23. Vee Eder, I Skrift-

Tíd Skriftklougu o Pharisaiarir, Tikara Ejinskolkar! á Tíd læggja Tuidjind eâv Hestámintu o Dild o Kumman, o læggja tei Ting aa Laan, sum duirari eru ui Lóvini, Doum, o Barmhjartihaid, o Trigv. Hesi Ting burdu á gjéraſt, o hini ikkje á forſømaſt.

24. Tíd blindu Veilajarir, Tíd, ui ſuila Moidjabidi fraa, o ſlâga Kameluna!

25. Vee ivur Tikun, Tíd Skriftklougu o Pharisaiarir, Tikara Ejinskolkar! á Tíd rainſa Bægar o Føød utan, men innan eru tei fudl eâv Raani o Durainlihaid.

26. Tû blindi Pharisaiari! rainſa fiſt teâ, ſum ér innan ui Bægarnun o Feâdinun, á teâ, ſum ér utan aa taim, værur raint.

27. Vee ivur Tikun, Tíd Skriftklougu o Pharisaiarir, Tikara Ejinskolkar! thui Tíd eru luigaſum kolkajar Greâvir, ſum utan eru veâkrar á ſudja, men innan eru fudlar eâv dejun Bainun o adlari Durainſku.

kloge og Pharisæer, I Dienskalke! at I tiende af Mynte og Dild og Kommen, og efterlade de Ting, ſom ſvarere ere i Loven, Dom, og Barmhjertighed, og Tro. Disse Ting burde man at gjøre, og ikke forſømme de andre.

24. I blinde Veiledere, I, ſom ſie Myggen af, men nedſluge Kamelen!

25. Vee Eder, I Skriftkloge og Pharisæer, I Dienskalke! at I renſe Bægere og Fade udvortes, men indentil ere de fulde af Rov og Uretfærdighed.

26. Du blinde Pharisæer! rens førſt det, ſom er inden i Bægeret og Fadet, at ogſaa det udvortes paa dem maa blive reent.

27. Vee Eder, I Skriftkloge og Pharisæer, I Dienskalke! thi I ere ligeſom kalkede Grave, hvilke ſynes deilige udvortes, men indentil ere fulde af døde Been og al Ureenhed.

28. Luigasó suinast Tíð utan aisini rattelijir firi Menniskjenun, men innan eru Tíð fudlir eâv Ejinskolkhaid o Duratti.
29. Vee ivur Tikun, Tíð Skriftklougu o Pharisaiarir, Tikara Ejinskolkar! Tíð biggja Greâvir Próphetunar, o pruja Laijini ivur taim Ratteliu, o sija:
30. Høddu víð væri tíl ui okkara Forfædrars Tui, taa høddu víð ikkje væri samraaddir vi taim ui Bloui Próphetunar.
31. Só bæra Tíð Vitni um Tikun sjolvar, á Tíð erù Bødn taira, ui heâva dribi Próphetanar.
32. Só fidla Tíð aisini Tikara Forfædrars Maal!
33. Tikara Slangur! Tikara Ogla-ungar! qvussi kunna Tíð slæppa undan Helvitis Doumi?
34. Heârfiri, sui, Ee sendi tíl Tikara Próphetar, o Vuisar, o Skriftklougar; o Neâgrar eâv taim skullu Tíð slaa-a ihél, o krossæsta, o Neâgrar skullu Tíð hâsletta ui Synagougun Tikara, o forfilgja tair fraa ainun Steâji til ain annan;

28. Ligesaa synes og I vel udvortes retfærdige for Menneskene, men indvortes ere I fulde af Dienskalkhed og Uret.
29. Vee Eder, I Skriftkloge og Pharisæer, I Dienskalke! at I bygge Propheternes Grave, og pryde de Retfærdiges Gravsteder og sige:
30. Havde vi været i vore Fædres Tid, da havde vi ikke været deelagtige med dem i Propheternes Blod.
31. Saa bære I da Vidnesbyrd om Eder selv, at I ere deres Børn, som have ihjelslaget Propheterne.
32. Saa fylder og I Eders Fædres Maal!
33. I Slanger! I Ogleunger! hvorledes kunne I undflye Helvedes Dom?
34. Derfor, see, jeg sender til Eder Propheter, og Vise, og Skriftkloge; og Nogle af dem skulle I ihjelslaae, og korsfæste, og Nogle af dem skulle I hudstryge i Eders Synagoger, og forfølge dem fra en Stad til en Anden;

35. á alt teâ seâgleisa
Bloui skeâl kóma ivur Ti-
kun, sum ér rænnt aa Jæ-
rina, fraa tan rattelia Aa-
bils Bloui til Blou Zeâ-
chariassa, Són Barachias-
sa, tan ui Tíd slouvu ihél
midlun Templi o Altari.
36. Sannelia sije Ee
Tikun, alt hetta skeâl kó-
ma ivur hesa Slægtina.
37. Jerusalem! Jeru-
salem! sum sleâr Próphe-
tanar ihél, o stainar tair,
ui eru sendir til tuins:
qvussi tuiun vildi Ee ikkje
samla Bødn tuini seâman,
rat luigasum ain Høna
samlar Kjâllingar suinar
undur Vongsinar! O Tíd
vildu ikkje.
38. Sui, Hûs Tikara
skulla laivas Tikun ettur
ojin.
39. Thui sije Ee Ti-
kun: Tíd skullu fraa nû
eâv ikkje sudja mé, firinn
Tíd sija: valsignavur væri
han, ui kjémur ui Harrans
Navn!

Teâ 24da Capitule.

1. O Jesus gjæk ûd
burtur fraa Templinun, o
Disciplar hansara gungu

35. at alt det retfærdige
Blod skal komme over Eder,
som er udgydet paa Jorden,
fra den retfærdige Abels
Blod indtil Sacharias,
Barachias Søns, Blod,
hvilken I sloge ihjel imel-
lem Templet og Alteret.
36. Sandelig siger jeg
Eder, alt dette skal kom-
me over denne Slægt.
37. Jerusalem! Jeru-
salem! som ihjelslaaer Pro-
pheterne, og stener dem,
som ere sendte til dig: hvor
ofte vilde jeg forsamlet di-
ne Børn, ligerviis som
en Høne forsamler sine
Kyllinger under Vinger-
ne! og I vilde ikke.
38. See, Eders Huus
skal lades Eder øde.
39. Thi jeg siger Eder:
I skulle fra nu af ikke see
mig, indtil I sige: velsig-
net være den, som kom-
mer i Herrens Navn.

24. Capitel.

1. Og Jesus gik ud,
bort fra Templet, og hans
Disciple gik til ham, for

tíl hans, á vuisa honun Bigningar Templi.

2. Men Jesus seje vi tair: sudja Tíd ikkje alt hetta? Sannelia síje Ee Tikun: hér skeâl ikkje laivast Stainur aa Staini, sum jâ skeâl broudast niur.

3. Men mian han seâd aa Oliubjørgjinun, gingu Disciplar hansfara tíl hans ainsaris, o søddu: sii okkun, neâr skeâl hetta væra? o qveâ Tégjin skulla væra firi Tílkoming tuini o Versins Enda?

4. O Jesus sveâraje, o seje vi tair: sudji tíl, á Ongjin forførur Tikun.

5. Thui Mengjir skullu kóma ui muit Navn, o sija: Ee eri Christus; o tair skullu forføra Mong.

6. Men Tíd skullu hoira Kruidgjis, o Søgn um Kruidg. Sudji tíl, reâjist ikkje; hetta ajur alt á væra; men enn ér Endin tou ikkje.

7. Thui Folk skeâl raisa sé up moudi Folkji, o Ruigji moudi Ruigji; o væra skeâl Hungur o Pestilensa o Jørskjælv hér o qveâr.

8. Men alt hetta ér

at vise ham Templets Bygninger.

2. Men Jesus sagde til dem: see I ikke alt dette? Sandelig siger jeg Eder: her skal ikke lades Steen paa Steen, som jo skal nedbrydes.

3. Men da han sad paa Oliebjerget, gik hans Disciple til ham afsides, og sagde: siig os, naar skal dette skee? og hvad Tegn skal der være paa din Tilkommelse og Verdens Ende?

4. Og Jesus svarede, og sagde til dem: seer til, at Ingen forfører Eder.

5. Thi Mange skulle komme i mit Navn, og sige: jeg er Christus; og de skulle forføre Mange.

6. Men I skulle høre Krige, og Rygte om Krige. Seer til, at I ikke forskrækkes; thi dette maa altsammen skee; men Enden er ikke endda.

7. Thi Folk skal reise sig imod Folk, og Rige imod Rige; og der skal være Hunger og Pestilentse og Jordskjælv her og der.

8. Men alt dette er

beâra Begjinnilse til Rui-
jinar.
9. Taa skullu tei ant-
vora Tikun til Trongd, o
slaa-a Tikun ihél; o Tíd skul-
lu heâdast eâv ødlun Føl-
kun firi Navn muits Skjild.
10. O taa skullu Mong
argast up, o forraa-a qvøn-
annan, o heâda qvønan-
nan.
11. O mengjir rangjir
Próphetar skullu stuija up,
o forføra Mong.
12. O thui-at Ourat-
telihaid ér vorin migjil,
skeâl Kjærlihaid bluiva køld
ui Móngun.
13. Men, qvør sum væ-
rur bestandiur til Endan,
han skeâl bluiva saaliur.
14. O hetta Ruigjis E-
vangelium skeâl preâdikast
ui adlari Vérini, til ain
Vitnisbuur firi ødlun Føl-
kun, o taa skeâl Endin
kóma.
15. O taa-ui Tíd subja
Anstiggjilihaidina aa Oje-
læggjilsenun, teâ ui Pró-
phetan Daaniel hevur rødt
um, á standa aa teâ hellia
Steâ; (qvør ui teâ lesur,
gjévi Geâdur eâd tui!)
16. taa flitti up aa Fjød-
lini, qvør ui ér ui Judæa;

kun Veernes Begyndel-
se.
9. Da skulle de over-
antvorde Eder til Trængsel,
og slaae Eder ihjel; og I
skulle hades af alle Folkene
for mit Navns Skyld.
10. Og da skulle Man-
ge forarges, og forraade
hverandre, og hade hver-
andre.
11. Og mange falske
Propheter skulle opstaae,
og forføre Mange.
12. Og efterdi Uretfær-
dighed vil være bleven
mangfoldig, skal Kjærlig-
heden blive kold i Mange.
13. Men, hvo som bli-
ver bestandig indtil En-
den, han skal blive salig.
14. Og dette Riges E-
vangelium skal prædikes
i den ganske Verden, til
et Vidnesbyrd for alle
Folk; og da skal Enden
komme.
15. Naar I da see Ø-
delæggelsens Vederstygge-
lighed, om hvilken Prophe-
ten Daniel haver talet, at
staae paa det hellige Sted;
(hvo som det læser, give
Agt derpaa!)
16. da flye paa Bjerge-
ne, hvo som er i Judæa;

17. o qvør ui ér aa Teâgjinun, leibi ikkje niur attur, á hainta Neâga úr Hûſi ſuinun;

18. o qvør ſum ér aa Eâgrinun, vendi ikkje attur, á hainta Kleâjir ſuini.

19. Men vee teâr, ſum eru vi Badn, o teâr, ſum heâva Bødn aa Brøſti, ui taimun Doum!

20. Men biji, á Flíding Tikarn maae ikkje bæra uppaa Védurin, ai heldur uppaa Sabbatin;

21. thui taa ſkeâl væra ſó ſtour Trongd, ſum ikkje hevur væri fraa Vérins Begjinnilſe t'l nû, o ſkeâl ikkje heldur bluiva.

22. O qvisſi teâ værur ikkje korta um heſar Deâar, taa værur onkje Menniſkja fralſt; men firi tei Uudvaldus Skjild ſkullu ſtittaſt heſir Deâar.

23. Qvisſi Neâgar taa ſiur vi Tikun: ſui, hér ér Chriſtus, edla heâr, taa ſkullu Tíd ikkje trigva teâ.

24. Thui falſkjir Chriſtuſſar o falſkjir Próphetar ſkullu raiſa ſé up, o gjéra ſtour Tégjin, o Undurgjørningar, ſó á tei Uudvaldu ſkjildu aiſini forførſt, um

17. og hvo ſom er paa Taget, ſtige ikke ned, at hente Noget af ſit Huus;

18. og hvo ſom er paa Ageren, vende ikke tilbage, at hente ſine Klæder.

19. Men vee de Frugtſommelige, og dem, ſom give Die, i de Dage!

20. Men beder, at Eders Flugt ſkal ikke ſkee om Vinteren, ei heller paa Sabbaten;

21. thi da ſkal være ſaa ſtor en Trængſel, ſom ikke haver været fra Verdens Begyndelſe hidindtil, ſom ikke heller ſkal blive.

22. Og derſom disſe Dage ikke bleve forkortede, da blev intet Menneſke frelſt; men for de Udvalgtes Skyld ſkulle disſe Dage forkortes.

23. Derſom Nogen da ſiger til Eder: ſee, her er Chriſtus, eller der, da ſkulle I det ikke troe.

24. Thi falſke Chriſti og falſke Propheter ſkulle opſtaae, og gjøre ſtore Tegn, og Under-Gjerninger, at de Udvalgte ſkulde og forføres, om

teâ kundi eâv væri.

25. Sui, Ee heâvi sagt Tikun teâ framman undan.

26. Thuitaa, um tei sija Tikun: sui, han ér ui Oijini, taa feâri ikkje asteâ heâar; sui, han ér ui Skjemmunun, taa trigvi teâ ikkje.

27. Thui luigasum Sneârljousi kjémur ût Estri o skuinur moudi Vestri, só skeâl væra Tílkoming Menniskjans Sóns.

28. Thui heârui Reâji ér, skullu Ornirnar houbast.

29. Men sjøtt attanaa Trongdina, sum værur ui taim Doum, skeâl Soulin mirknast, o Maanin ikkje giéva Skjin suit fraa seâr, o Stjødnunar dætta eâv Himlinun, o Himmalins Kræftir rørast.

30. O taa skeâl Menniskjans Sóns Tégjin obinbaarast ui Himlinun; o taa skullu adlar Jeârarui gjis Slægtir uila; o tei skullu sudja Menniskjans Són kóma ui Himmalins Skujur vi Méji o miglari Harlihaid.

31. O han skeâl senda Onglar suinar âd vi snjad-

det var muligt.

25. See, jeg haver sagt Eder det forud.

26. Derfor, om de sige Eder: see, han er i Ørken, da gaaer ikke ud; see, han er i Kammerne, da troer det ikke.

27. Thi ligesom Lynet udgaaer fra Østen og skinner indtil Vesten, saa skal og Menneskens Søns Tilkommelse være.

28. Thi hvor Aadselet er, der skulle Ørnene forsamles.

29. Men strax efter de Dages Trængsel skal Solen formørkes, og Maanen ikke give sit Skin, og Stjernerne falde af Himmelen, og Himmelens Kræfter røres.

30. Og da skal Menneskens Søns Tegn aabenbares i Himmelen; og da skulle alle Jordens Slægter hyle; og de skulle see Menneskens Søn komme i Himmelens Skyer med Kraft og megen Herlighed.

31. Og han skal udsende sine Engle med stærk-

lun Lûri; o tair skullu samla Uudvaldu hansara ûr taim fuira Attum, fraa tui aina Endanun eâv Himlinun til annan.

32. Leâri aina Luiknilsu eâv Figintreâjinun: taa=ui Vædskan ér kómin ui Grainanar aa tui, o Bløjini sprætta, taa vidà Tíd, á Summari ér neâr.

33. Só aisini Tíd, taa=ui Tíd sudja alt hétta, taa vidi, á han ér neâr firi Durun.

34. Sannelia sije Ee Tikun, hetta Sleâji skeâl ikkje kolna ûd, firinn hetta skjér altseâmalt.

35. Himmal o Jøør skullu forgenga, men Dor muini skullu onganlunda forgenga.

36. Men um tan Deâ o tan Tuima vaid Ongjin, enn ikkje Onglanir ui Himlinun, utan Feâjir muin alaina.

37. Men luigasum Nouah Deâar vouru, só skeâl aisini Tílkoming Menniskjans Sóns væra.

38. Thui luigasum aa taim Doum firi Sindfloudina tei oudu o drukku, tougu tílægta o gjiftu bur=

lydende Basune; og de skulle forsamle hans Udvalgte fra de fire Veir, fra den ene Ende af Himmelen til den anden.

32. Lærer en Lignelse af Figentræet: naar Vædsken er kommen i dets Grene, og Bladene skyde ud, da vide I, at Sommeren er nær.

33. Saaledes og I, naar I see alt dette, vider, at han er nær for Døren.

34. Sandelig siger jeg Eder, denne Slægt skal ikke forgaae, førend dette skeer altsammen.

35. Himmelen og Jorden skulle forgaae, men mine Ord skulle ingenlunde forgaae.

36. Men om den Dag og den Time veed Ingen, end ikke Himmelens Engle, uden min Fader alene.

37. Men ligesom Noæ Dage vare, saa skal og Menneskens Sons Tilkommelse være.

38. Thi ligesom de i Dagene for Syndfloden aad og drak, toge til ægte og bortgiftede, indtil den

tur, tíl tan Deâ, á Nou-ah
gjæk inn ui Arkjina;
39. o tei virdu teâ ik-
kje, tíl á Sindflouin kóm,
o toug tei Ødl burtur: só
skeâl aisini Tílkoming Men-
niskjans Sóns væra.
40. Taa skullu Tvair
væra aa Eâgrinum; An-
nar skeâl annaamast, o An-
nar skeâl læggjast ettur.
41. Tveâr Gjentur skul-
lu meâla aa Qvodnini;
Onnur skeâl annaamast, o
Onnur leâdast ettur.
42. Veâgji thui, thui-
at Tíd vida ikkje, ui qvor-
jun Tuima Harri Tikara
kjémur.
43. Men hettà skullu
Tíd vida, á qvissi Hâsbon-
din vidsti, ui qveâfiri Økt
um Nottina, á Tjouvurin
vildi kóma, taa vakti han,
o leâd ikkje brouda inn ui
Hâs suit.
44. Væri Tíd thui aisi-
ni tílrajà; thui-at Men-
niskjans Sónur kjémur ui
tan Tuima, sum Tíd ikkje
maina.
45. Qvor ér veâl tan
trigvi o luigliji Tjenarin,
sum Harri hansara hevur
sædt ivur Hâsfolk suit, á

Dag, der Noah gik ind
i Arken;
39. og de agtede det
ikke, indtil Syndfloden
kom, og tog dem alle
bort: saaledes skal og
Menneskens Søns Til-
kommelse være.
40. Da skulle To være
paa Ageren; den Ene
skal annammes, og den
Anden lades tilbage.
41. To Qvinder skulle
male paa Qværnen; den
Ene skal annammes, og
den Anden lades tilbage.
42. Vaager derfor, thi
I vide ikke, i hvilken Ti-
me Eders Herre kommer.
43. Men dette skulle I
vide, at dersom Huus-
bonden vidste, i hvilken
Nattevagt Tyven vilde
komme, da vaagede han,
og lod ikke bryde ind i sit
Huus.
44. Derfor værer I og
rede; thi Menneskens Søn
kommer paa den Time,
som I ikke mene.
45. Hvo er vel den
tro og snilde Tjener, som
hans Herre haver sat over
sit Tyende, at give dem

gjéva taim Vérar ui tui-meliari Tui?
46. Seâlur ér Tjenarin tan, sum Harri hansara, taa ui han kjémur, finnur á bæra só sé eâd.
47. Sannelia sije Ee Tikun, han skeâl sæda han ivur alt Goudsi suit.
48. Men qvissi neâgar ringur Tjenari vildi hugsa só vi seâr: Harri muin bujar enn á kóma,
49. o begjinna á slaa-a Medtjenara suinar, men á æda o drækka vi taim Druknu:
50. só skeâl Harri tan Tjenarins kóma aa tan Deâji, sum han ikkje vantar, o ui tan Tuima, sum han ikkje vaid;
51. o lemja han sunbur, o gjéva honun Lûd vi Ejinskolkun; heâr skeâl væra Graadur o Tanna-Gruislan.

Mad itide?
46. Salig er den Tjener, hvilken hans Herre, naar han kommer, finder at gjøre saaledes.
47. Sandelig siger jeg Eder, at han skal sætte ham over alt sit Gods.
48. Men dersom nogen ond Tjener vilde sige i sit Hjerte: min Herre tøver at komme,
49. og begynde at slaae Medtjenerne, men at æde og drikke med de Drukne:
50. saa skal den Tjeners Herre komme paa den Dag, som han ikke forventer, og paa den Time, som han ikke veed;
51. og slaae ham sønder, og give ham sin Deel med Dienskalke; der skal være Graad og Tænders Gnidsel.

Teâ 25da Capitule.

1. Taa skeâl Himmerigis Ruigje luignast vi tudju Modjar, sum tougu Koslur fuinar, o gingu Brâgomminun uimødi.
2. Men teâr fim vouru

25. Capitel.

1. Da skal Himmeriges Rige lignes ved ti Jomfruer, som toge deres Lamper, og gik Brudgommen imøde.
2. Men de fem af dem

vidiar, o teãr fim ouviskur.

3. Ouviskunar tougu Kolur suinar, men tougu ikkje Luisi-vi seãr.

4. Men teãr vidiu tougu Luisi vi seãr ui Kjærun suinun attureâd Kolun taira.

5. O taa-ui Brûgommurin dvaldist, fædl Tingd aa adlar, o teâr sovnavu.

6. Men um Midnott kóm Roub ui: sui, Brûgommurin kjémur; gengji honun uimodi!

7. Taa blivu Modjanar adlar vaktar, o gjørdu Kolur suinar tílratta.

8. Men Ouviskunar søddu vi teãr vidiu: gjévi okkun eâv Luisi Tikara, thui Kolur okkara stokna.

9. Men teãr vidiu sveãravu o søddu: teã maatti só ikkje væri negvmigji tíl okkun o Tikun; men feâri heldur tíl Seljarnar, o kjeibi Tikun sjolvun.

10. Men taa-ui teãr vouru gingnar burtur á kjeiba, kóm Brâgommin; o teãr, sum vouru tílrajar, gungu inn vi honun tíl Bridlupe; o Hurin veâr atturleâdin.

vare kloge, og de fem daarlige.

3. De daarlige toge deres Lamper, men toge ikke Olie med sig.

4. Men de kloge toge Olie i deres Kar tilligemed deres Lamper.

5. Og der Brudgommen tøvede, slumrede de alle, og sov ind.

6. Men ved Midnat skede Anskrig: see, Brudgommen kommer; gaaer ham imøde!

7. Da bleve Jomfruerne alle opvakte, og gjorde deres Lamper tilrette.

8. Men de daarlige sagde til de kloge: giver os af Eders Olie, thi vore Lamper udslukkes.

9. Men de kloge svarede og sagde: det maatte ikke blive nok til os og Eder; men gaaer heller hen til Sælgerne, og kjøber for Eder selv.

10. Men der de vare bortgangne at kjøbe, kom Brudgommen; og de, som vare rede, gik ind med ham til Bryllup; og Døren blev tillukt.

11. Sujani kómu aisti hinar Moджanar, o sødu: Harri, Harri, leâd okkun up!
12. Men han sveâraje, o seje: sannelia sije Ee Tikun, Ee kjenni Tikun ikkje.
13. Veâgji thui, thuiat Tíd vida qvørkjin qvøn Deâ edla qvøn Tuima, ui Menniskjans Sónur kjémur.
14. Thui luigasum ain Meâvur, ui four asteâ utanlands, kadlaje Svainar suinar, o fek taim Gouds suit ui Hændur;
15. o han fek Ainun fim Talentir, Drun tvei, o ainun Drun ait, Qvørjun ettur suinun Evni; o han four asteâ utanlands.
16. Taa four han, ui heje tígji moudi fim Talentun, o kjebslou vi taimun, o vann onnur fim Talentir.
17. Seâmalajis tan, ui heje tígji moudi taimun tvaimun Talentunun, aisini han vann onnur tvei.
18. Men tan, ui heje tígji moudi tui ainun, gjæk burtur, o grou ui Jørine; o fjaldi suin Harras Péningar.

11. Siden kom og de andre Jomfruer, og sagde: Herre, Herre, lad op for os!
12. Men han svarede, og sagde: sandelig siger jeg Eder, jeg kjender Eder ikke.
13. Vaager derfor, thi I vide hverken Dag eller Time, paa hvilken Menneskens Søn kommer.
14. Thi ligesom en Mand, der drog udenlands, kaldte sine Tjenere, og overantvordede dem sit Gods;
15. og gav Een fem Talenter, en Anden to, og en Anden eet, Hver efter hans Evne; og han drog strax udenlands.
16. Da gik den, som havde annammet fem Talenter, hen og kjøbslog med dem, og vandt andre fem Talenter.
17. Ligesaa og den, som havde annammet de to Talenter, ogsaa han vandt andre to.
18. Men den, som havde annammet det ene, gik bort, og grov i Jorden, og skjulte sin Herres Penge.

19. Men aina længa Tui ettur teâ kóm Harri hesar Tjenarnar, o hældt Rajinskeâb vi tair.

20. Taa gjæk tan fram, ui heje annaama fim Talentir, o beâr fram onnur fim Talentir, o seje: Harri, tû fekst meâr fim Taentir; sui, Ee heâvi vunni onnur fim Talentir vi taimun.

21. Men Harri hansara seje vi han: veâl, tû goui o trigvi Tjenari! tû hevur væri trigvur ivur Luitlun, Ee víl sæda té ivur Migji; gak inn til Gleâji Harra tuins.

22. Taa gjæk aisini tan fram, ui heje annaama tvei Talentir, o seje: Harri, tu fekst meâr tvei Talentir; sui, Ee heâvi vunni tvei onnur Talentir vi taimun.

23. Harri hansara seje vi han: veâl, tû goui o trigvi Tjenari! tû hevur væri trigvur ivur Luitlun, Ee víl sæda té ivur Migji; gak inn til Gleâji Harra tuins.

24. Men han traaddi fram vi, sum heje annaa-

19. Men en lang Tiid derefter kom disse Tjeneres Herre, og holdt Regnskab med dem.

20. Da gik den frem, som havde annammet fem Talenter, og frembragte andre fem Talenter, og sagde: Herre, du overantvordede mig fem Talenter; see, jeg haver vundet fem andre Talenter med dem.

21. Men hans Herre sagde til ham: vel, du gode og tro Tjener! du haver været tro over det Lidet, jeg vil sætte dig over Meget; gak ind til din Herres Glæde.

22. Da gik og den frem, som havde annammet to Talenter, og sagde: Herre, du overantvordede mig to Talenter; see, jeg haver vundet to andre Talenter med dem.

23. Hans Herre sagde til ham: vel, du gode og tro Tjener! du haver været tro over Lidet, jeg vil sætte dig over Meget; gak ind til din Herres Glæde.

24. Men den traadte og frem, som havde annam-

ma teå aina Talenti, o
seje: Harri, Ee kjendi té,
á tû er ain heårur Meå-
vur, sum heſtar, heårui
tû ikkje saa-aje, o laidar
seåman teå, ui tû ikkje
spraiddi eåd.

25. Outtandis firi tui
four Ee, o fjaldi Talenti
tuit ui Jørini; sui, hér
hevur tû, qveådui Tuit ér.

26. Men Harri hansara
sveåraje, o seje vi han: tû
ondi o leådi Tjenari! tû
vidſti, á Ee heſti, heårui
Ee ikkje saa-aji, o henti
seåman, heårui Ee ikkje
spraiddi ûd;

27. heårfiri burdi teå
teår, á heåva fluit Vexe-
lerarnun Péningar mui-
nar; o taa-ui Ee kóm, he-
je Ee fingji Muit attur
vi Rentu.

28. Teågji thui hetta
Talenti fraa honun, o
gjévi teå tíl tan, sum
hevur tei tudju Talentini.

29. Thui Qvørjun, ui
hevur, honun ſkeål gjévaſt,
o han ſkeål heåva tíl Jvur-
flou, men qvør ui ikkje he-
vur, honun ſkeål endou
teå teågaſt fraa, ui han
hevur.

30. O kaſti tan oudig-

met eet Talent, og ſagde:
Herre, jeg kjendte dig, at
du er en haard Mand, ſom
høſter, der du ikke ſaaede,
og ſamler, der du ikke
ſpredte.

25. Frygtende herfor gik
jeg hen, og ſkjulte dit Ta-
lent i Jorden; ſee, der
haver du, hvad Dit er.

26. Men hans Herre
ſvarede, og ſagde til ham:
du onde og lade Tjener! du
vidſte, at jeg høſter, der
jeg ikke ſaaede, og ſamler,
der jeg ikke ſpredte;

27. derfor burde det dig,
at have overantvordet Vexe-
lererne mine Penge; og
naar jeg kom, da havde
jeg faaet Mit igjen med
Rente.

28. Tager derfor det
Talent fra ham, og giver
det til den, ſom haver ti
Talenter.

29. Thi Hver, ſom ha-
ver, ham ſkal gives, og
han ſkal have til Overflod,
men hvo ſom ikke haver,
ham ſkal endog fratages
det, han haver.

30. Og kaſter den udyg-

tia Tjenara ûd ui teâ ut-
tastaMirkri; heâr skeâl væ-
ra Graadur o Tannabiid.

31. Men taa = ui Men-
niskjans Sónur kjémur ui
Harlihaid suinari, o ad-
lir tair hailiu Onglanir
vi honun, taa skeâl han
sida aa suini Harlihaids
Throunu.

32. O ødlFolkasleâ skul-
lu kóma seâman firi honun,
o han skeâl skjilja tei fraa
qvørjun = ørun, luigasum
ain Hiri skjiljurSejin fraa
Gjédabukkunun.

33. O han skeâl stibla
Sejin vi suina høgru Su-
ju, o Gjédabukkánar vi
teâ vinstru.

34. Taa skeâl Kongurin
sija tíl tei vi høgru Suju
hansara: kómi hiar, Feâ-
jir muins Valsignavu! ar-
vi Ruigji teâ, sum Tikun
ér grait tíl Handar, fraa
tui á Vérins Grundvoldur
veâr lagdur.

35. Thui Ee veâr svæn-
gur, o Tíd gouvu meâr á
æda; Ee veâr tistur, o Tíd
gouvu meâr á drækka; Ee
veâr oukunniur, o Tíd
tougu mé tíl Tikara;

36. Ee veâr neâgjin, o

tige Tjener ud i det yderste
Mørke; der skal være
Graad og Tænders Gnid-
sel.

31. Men naar Menne-
skens Søn kommer i sin
Herlighed, og alle hellige
Engle med ham, da skal
han sidde paa sin Herlig-
heds Throne.

32. Og alle Folkeslag
skulle forsamles for ham,
og han skal skille dem fra
hverandre, ligesom en Hyr-
de skiller Faarene fra Buk-
kene.

33. Og han skal stille
Faarene ved sin høire Side,
men Bukkene ved den ven-
stre.

34. Da skal Kongen
sige til dem ved hans høire
Side: kommer hid, min
Faders Velsignede! arver
det Rige, som Eder er be-
redt, fra Verdens Grund-
vold blev lagt.

35. Thi jeg var hung-
rig, og I gave mig at æde;
jeg var tørstig, og I gave
mig at drikke; jeg var frem-
med, og I toge mig til
Eder;

36. jeg var nøgen, og

Tíd kladdu mé; Ee veâr sjûgur, o Tíd vidjavu muins; Ee veâr ui Fongsli, o Tíd kómu tíl muins.

37. Taa skullu tei Ratteliu sveâra honun, o sija: Harri, neâr souvu víd té svœngan, o gouvu teâr Meâd? edla tistan, o gouvu teâr á drœkka?

38. Neâr heâva víd sat té oukunnian, o tígji té tíl okkun? edla naknan, o heâva kladt té?

39. Neâr heâva víd sat té sjûgan, edla ui Fongsli, o eru komnir tíl tuins?

40. O Kongurin skeâl sveâra: sannelia sije Ee Tikun: qveâdui Tíd heâva gjort moudi Ainun eâv hesun mindstu Brørun muinun, heâva Tíd gjørt moudi meâr.

41. Taa skeâl han aisíni sija tíl taira aa vinstru Suju: gengji burtur fraa meâr, Tíd Forbannavu! ui tan evjia Eldin, sum ér beraidbur Devlinun o Onglun hansara.

42. Thui Ee veâr svœngur, o Tíd goüvu meâr ikkje á œda; Ee veâr tistur, o Tíd gouvu meâr ikkje á drœkka;

I klædte mig; jeg var syg, og I besøgte mig; jeg var i Fængsel, og I kom til mig.

37. Da skulle de Retfærdige svare ham, og sige: Herre, naar saae vi dig hungrig, og gave dig Mad? eller torstig, og gave dig at drikke?

38. Naar have vi seet dig fremmed, og taget dig til os? eller nøgen, og have klædt dig?

39. Naar have vi seet dig syg, eller i Fængsel, og ere komne til dig?

40. Og Kongen skal svare: sandelig siger jeg Eder: hvad I have gjort mod Een af disse mine mindste Brødre, have I gjort mod mig.

41. Da skal han og sige til dem ved den venstre Side: gaaer bort fra mig, I Forbandede! i den evige Ild, som er beredt Djævelen og hans Engle.

42. Thi jeg var hungrig, og I gave mig ikke at æde; jeg var torstig, og I gave mig ikke at drikke;

43. Ee veâr fremmandi, o Tíd tougu mé ikkje tíl Tikun; Ee veâr neâgjin, o Tíd kladdu mé ikkje; Ee veâr sjugur, o ui Fongsli, o Tíd vidjavu ikkje muins.

44. Taa skullu tei aisini sveâra honun, o sija: Harri, neâr heâva víd sat té svængan, edla tistan, edla fremmandan, edla naknan, edla sjâgan, edla ui Fongsli, o heâva ikkje teâna teâr?

45. Taa skeâl han sveâra taimun, o sija: sannelia sije Ee Tikun: qveâdui Tíd ikkje heâva gjørt moudi Ainun eâv hesun Mindstu, heâva Tíd helbur ikkje gjørt moudi meâr.

46. O tei skullu feâra hen, hesi tíl teâ eviu Puinu, men tei Ratteliu tíl teâ evjia Luivi.

43. jeg var fremmed, og I toge mig ikke til Eder; jeg var nøgen, og I klædte mig ikke; jeg var syg, og i Fængsel, og I besøgte mig ikke.

44. Da skulle de ogsaa svare ham, og sige: Herre, naar have vi seet dig hungrig, eller tørstig, eller fremmed, eller nøgen, eller syg, eller i Fængsel; og have ikke tjent dig?

45. Da skal han svare dem, og sige: sandelig siger jeg Eder: hvad I ikke have gjort mod Een af disse Mindste, have I heller ikke gjort mod mig.

46. Og de skulle gaae hen, disse til den evige Pine, men de Retfærdige til det evige Liv.

Teâ 26da Capitule.

1. O teâ skjedde, taa-ui Jesus heje enda ødl hesi Dor, seje han vi Discipslar suinar:

2. Tíd vida, á um tvair Deâar taa eru Paaskjir, o Mènniskjans Só-

26. Capitel.

1. Og det skede, der Jesus havde endt alle disse Ord, sagde han til sine Disciple:

2. I vide, at om to Dage er det Paaske, og Menneskens Søn skal for-

nur skeâl forraa-ast til á krossæstast.

3. Taa samlavust Ypparstu-Præstanir o tair Skriftklougu o Ældstu eâv Folkjinun ui Borg Ippar-sta-Præstins; han eâd Caiphas.

4. O tair hildu Raa um, á tair kundu gruiba Jesus vi Listun, o slaa-a han ihél.

5. Men tair søddu: ik-kje um Høgtujuna, á teâ skeâl ikkje bluiva Larmur midlun Folkje.

6. Men mian Jesus veâr ui Bethania, ui Hûsi Suimina hín spidalska,

7. taa kóm ain Qvin-na tíl hansara, sum heje aina Alabastu-Krukku vi migji kostuliari Solvu, o rendi heâna aa Hovur hansara, sum han seâd tíl-bords.

8. Men taa-ui Discip-lar hansara ansavu tui, blivu tair firtnir, o sød-du: tíl qvos nittar henda Spidlan?

9. Thui henda Solvan kundi væri seld ui duira Douma, o gjivin tíl tei Faataku.

10. Men taa-ui Jesus

raabes til at korsfæstes.

3. Da forsamledes de Ypperste-Præster og Skriftkloge og Folkets Ældste i den Ypperste-Præstes Pallads; han hedde Caiphas.

4. Og de holdt Raad, at de kunde gribe Jesum med List, og ihjelslaae ham.

5. Men de sagde: ikke paa Høitiden, at der ikke skal blive Larm iblandt Folket.

6. Men der Jesus var i Bethania, udi Simons den spedalskes Huus,

7. da kom en Qvinde til ham, som havde en Alabasters Krukke med meget kostelig Salve, og udøste den paa hans Ho-ved, der han sad tilbords.

8. Men der hans Di-sciple det saae, bleve de fortrydelige, og sagde: hvortil tjener denne Spil-de?

9. Thi denne Salve kunde været solgt til en høi Priis, og givet til de Fattige.

10. Men der Jesus det

geâv tui Geâdur, seje han vi kair: qvui volda Tíd hesari Qvinnu Tréa? hón hevur jâ gjørt aina goua Gjorning moudi meâr.
11. Thui Tid heâva altui Faatak kjaa Tikun; men mé heâva Tíd ikkje altui.
12. Thui á hón rendi hesaSolvu aaLegum muit, teâ gjørdi hón tíl tes, á hón vildi bigva um mé tíl Jeârar.
13. Sannelia sije Ee Tikun: qveârhelst ui hetta Evangelium værur preâdika ui adlari Vérini, skeâl aisini teâ, ui hón hevur gjort, umrøast tíl hennara Minni.
14. Taa four Ain eâv taim Tolv, nevndur Jûdas Ischariotes, tíl Ipparstu-Præstanar,
15. o seje: qveâd villja Tíd gjéva meâr, só víl Ee forraa-a Tikun han? Men tàir taldu honun âd trujati Silvur-Péningar.
16. O fraa tairi Stundini søkti han ettur lagliari Tui tíl á forraa-a han.
17. Men tan fista Deâjin eâv tui Høgtujine, sum sârt Brei ikkje aatti á brâ-

mærkte, sagde han til dem: hvi gjøre J denne Qvinde Fortred? hun haver jo gjort en god Gjerning imod mig.
11. Thi J have altid Fattige hos Eder; men mig have J ikke altid.
12. Thi at hun udgød denne Salve paa mit Legeme, det haver hun gjort for at flye mig tiljorde.
13. Sandelig siger jeg Eder: hvorsomhelst dette Evangelium bliver prædiket i den ganske Verden, skal og det, hun haver gjort, omtales til hendes Jhukommelse.
14. Da gik En af de Tolv, ved Navn Judas Ischariotes, hen til de Ypperste-Præster,
15. og sagde: hvad ville J give mig, saa vil jeg forraade Eder ham? Men de udtællede ham tredive Sølv-Penninge.
16. Og fra den Stund søgte han beleilig Tid til at forraade ham.
17. Men paa den første Dag af de usyrede Brøds Høitid gik Disciplene til

gast ui, gingu Disciplanir
til Jesussa, o søddu vi
han: qveâr viltu, á víd
skullu beraja firi teâr á æda
Paaskalambi?

18. Men han seje: feâ-
ri inn ui Steâjin til ain
vissan Mann, o siji vi han:
Maistarin sijur: Tui muin
ér neâr; Ee vil halda Paa-
skjir kjaa teâr vi Disciplun
muinun.

19. O Disciplanir gjør-
du, sum Jesus bei taimun,
o beraiddu Paaskalambi.

20. O taa-ui kómi veâr
eâd Qvøldi, sætti han sé
tilbords vi taim Tolv.

21. O sum tair oudu,
seje han: sannelia sije Ee
Tikun, á Ain eâv Tikun
skeâl forraa-a mé.

22. O tair blivu migji
bedrøvajir, o begjintu Qvør
firi sé á sija vi han: Har-
ri, ér teâ Ee?

23. Men han sveâraje,
o seje: tan sum druibte
Haandina isenn vi meâr
ui Feâdi, skeâl forraa-a mé.

24. Menniskjans Só-
nur gengur veâl burtur,
sum skriva ér um han; men
vee teâ Mennjskja, ui Men-

Jesum, og sagde til ham:
hvor vil du, at vi skulle
berede for dig at æde Paa-
skelammet?

18. Men han sagde:
gaaer ind i Staden til en
vis Mand, og siger til
ham: Mesteren siger: min
Tid er nær; jeg vil holde
Paaske hos dig med mine
Disciple.

19. Og Disciplene gjor-
de, ligesom Jesus befoel
dem, og beredte Paaske-
lammet.

20. Men der det var ble-
vet Aften, satte han sig
tilbords med de Tolv.

21. Og der de aade, sag-
de han: sandelig siger jeg
Eder, at Een af Eder skal
forraade mig.

22. Og de bleve saare
bedrøvede, og begyndte
Hver især at sige til ham:
Herre, er det mig?

23. Men han svarede,
og sagde: den som dyppe-
de Haanden tillige med mig
i Fadet, han skal forraa-
de mig.

24. Menneskens Søn
gaaer vel bort, som der er
skrevet om ham; men vee
det Menneske, ved hvilket

niſkjans Sónur værur for- raaddur eâv! Teâ veâr tui Menniſkja bedri, á teâ veâr aldri født.
25. Men Jûdas, ſum forraadde han, ſveâraje o ſeje: Maiſtari, ér teâ mé? Han ſeje vi han: tû hevur ſagt teâ.
26. Men ſum tair ou- du, toug Jeſus Breji, o takkaje, breid teâ, o geâv Diſciplunun teâ, o ſeje; teâgji, ædi; hetta ér Legu- me muit.
27. O han toug Kalkjin, o takkaje, geâv taimun han, o ſeje: drækkji adlir hér ûr;
28. thui hetta ér Bloui muit, teâ nudja Teſtamen- tis, teâ ui ûdguidis firi Mong til Sindinas For- laadilſi.
29. Men Ee ſije Tikun: Ee ſkeâl hérettur ikkje dræk- ka eâv heſun Vuintreâa Aavøxtri, til tan Deâ, á Ee ſkeâl drækka teâ nudja vi Tikun ui Ruigji Feâjir muins.
30. O taa = ui tair hød- du ſungji Loovſangjin, gin- gu tair ûd til Oliubjørgje.
31. Taa ſijur Jeſus vi tair: ui heſi Nott ſkullu Tid adlir forargaſt aa mé;

Menneſkens Søn bliver forraadt! Det var dette Menneſke bedre, om han aldrig var fød.
25. Men Judas, ſom ham forraadte, ſvarede og ſagde: er det mig, Me- ſter? Han ſagde til ham: du haver ſagt det?
26. Men der de aade, tog Jeſus Brødet, og tak- kede, brød det, og gav Diſciplene det, og ſagde: tager; æder; dette er mit Legeme.
27. Og han tog Kalken, og takkede, gav dem den, og ſagde: drikker alle deraf;
28. thi dette er mit Blod, det ny Teſtamen- tes, hvilket udgydes for Mange til Syndernes For- ladelſe.
29. Men jeg ſiger Eder, at jeg ſkal herefter ikke mere drikke af denne Viin- træets Frugt, indtil den Dag, da jeg ſkal drikke den ny med Eder i min Faders Rige.
30. Og der de havde ſiunget Lovſangen, gik de ud til Oliebjerget.
31. Da ſiger Jeſus til dem: i denne Nat ſkulle I alle forarges paa mig; thi

thui só ér skriva: Ee skeâl
slaa-a Hiran, o Faarini
ui Filgjinun skullu spraid-
dast eâd.

32. Men ettur á Ee eri
steâjin up, víl Ee genga
undan Tikun tíl Galilaja.

33. Men Pedur sveâra-
je, o seje vi han: houast
adlir hinir forargast aa té,
só víl Ee tou aldria forar-
gast.

34. Jesus seje vi han:
sannelia sije Ee teâr, á ui
hesi Nott, firinn Heânin
gœlur, skeâl tâ trui Gœn-
gjir nogta firi mé.

35. Pedur seje vi han:
um Ee aisini skjíldi doi vi
teâr, víl Ee ikkje nogta firi
té. Luigasó søddu adlir
Disciplanir.

36. Taa kóm Jesus vi
taimun tíl ait Gjœri, sum
kadlajist Gethsemana, o seje
vi Disciplanar: sessi Tikun
hér, mian Ee gengji heâar,
o biji.

37. O han toug Pedur
o baa-ar Sínir Zebedœ-
ussa tíl suins, o begjinte á
bedrøvast o á ongstast svaar-
liane.

38. Taa sijur han vi
tair: Sjél muin ér ganska
bedrøva tíl Dejar; bluivi

der er skrevet: jeg skal slaae
Hyrden, og Hjordens Faar
skulle adspredes.

32. Men efterat jeg er
opstanden, vil jeg gaae
forud for Eder til Galilæa.

33. Men Peder svarede,
og sagde til ham: dersom
de og alle skulle forarges
paa dig, saa vil jeg dog al-
drig forarges.

34. Jesus sagde til ham:
sandelig siger jeg dig, at i
denne Nat, førend Hanen
galer, skal du fornægte mig
tre Gange.

35. Peder sagde til ham:
dersom jeg og skulde døe
med dig, vil jeg ikke for-
nægte dig. Ligesaa sagde
og alle Disciplene.

36. Da kom Jesus med
dem til en Gaard, som kal-
des Gethsemane, og sagde
til Disciplene: sætter Eder
her, medens jeg gaaer der-
hen, og beder.

37. Og han tog Peder
og de to Zebedæi Sønner
til sig, og begyndte at be-
drøves og sparligen at æng-
stes.

38. Da siger han til
dem: min Sjel er ganske
bedrøvet indtil Døden; bli-

hér, o veâgji vi meâr.
39. O han gjæk stut
fram, fædl aa Anlídi suit,
o beâ, o seje: Feâjir muin,
ér teâ møvulit, taa gen=
gji hesin Keâlikurin fraa
meâr! toû ikkje sum Ee
víl, men sum tû vilt.
40. O han kóm tíl Di=
sciplanar, o fann tair so=
vandi, o seje vi Pedur: só
kunna Tíd taa ikkje veâ=
gja ain Tuíma vi meâr!
41. Veâgji o biji, á Tíd
ikkje fadla ui Fruistilsi!
Aandin ér veâl víli, men
Kjødi ér skroibulit.
42. Han gjæk heâar at=
tur eâru Feer, beâ, o seje:
Feâjir muin, ér teâ ikkje
møvulit, á hesin Keâlikurin
kan genga fraa meâr, utan
Ee skeâl drækka han, taa
skjé tuin Villji!
43. O han kóm, o fann
tair up=attur sovandi, thui
Tingd veâr fadlin aa tai=
ra Ejin.
44. O han leâd tair væ=
ra, o gjæk attur heâar, o
beâ triu Feer, o teâlaje tei
sómu Oor.
45. Taa kóm han tíl
Disciplar suinar, o seje vi
tair: sova Tíd enn, o qvui=
la Tikun? Sui, Tuimin

ver her, og vaager med mig.
39. Og han gik lidet
frem, faldt paa sit Ansigt,
og bad, og sagde: min Fa=
der, er det muligt, da
gaae denne Kalk fra mig!
dog ikke som jeg vil, men
som du vil.
40. Og han kom til Di=
sciplene, og fandt dem so=
vende, og sagde til Peder:
saa kunne I da ikke vaage
een Time med mig!
41. Vaager og beder, at
I ikke falde i Fristelse!
Aanden er vel redebon,
men Kjødet er skrøbeligt.
42. Han gik atter an=
den Gang hen, bad, og
sagde: min Fader, er det
ikke muligt, at denne
Kalk kan gaae fra mig,
uden jeg skal drikke den,
da skee din Villie!
43. Og han kom, og
fandt dem atter sovende,
thi deres Øine vare be=
tyngede.
44. Og han lod dem bli=
ve, og gik atter hen, og bad
tredie Gang, og talede de
samme Ord.
45. Da kom han til sine
Disciple, og sagde til dem:
sove I fremdeles, og hvile
Eder? See, Timen er nær,

ér neâr, o Menniskjans Sónur skeâl forraa-ast ui Sindara Hændur.

46. Standi up, leâdi feâra hiani; sui, han ér neâr, sum forræ-ur mé.

47. O mian han teâla-je enn, sui, taa kóm Jûdas, Ain eâv taim Tolv, o ain stourur Skeâri vi honun, vi Svørun o Stongun, fraa taim Ipparstu-Præstunun, o taim Ældstu eâv Folkjinun.

48. Men tan, sum forraaddi han, heje gjivi taimun ait Tégjin, o sagt: qvøn sum Ee man kjissa, han ér teâ; gruibi han!

49. O han traaddi strax tíl Jesussa, o seje: hailur o seálur væri tû, Rabbi! o kjisti han.

50. Men Jesus seje vi han: Vinur muin, til qvøs ér tû kómin? Taa traaddu tair fram, løddu Hændur aa Jesus, o gribu han.

51. O sui, Ain eâv taim, sum vouru vi Jesussi, rakti Hondina âd, o drou Svøor suit âd, o slou Tjenara Ipparsta-Præstins, o høgg Oira eâv honun.

52. Taa seje Jesus vi han: stik Svøør tuit ui

og Menneskens Son skal forraades i Synderes Hænder.

46. Staaer op, lader os gaae; see, han er nær, som forraader mig.

47. Og der han endnu talede, see, da kom Judas, En af de Tolv, og en stor Skare med ham, med Sværd og Stænger, fra de Ypperste-Præster og Folkets Ældste.

48. Men den, som ham forraadte, havde givet dem et Tegn, og sagt: hvilken jeg monne kysse, den er det; griber ham!

49. Og han traadte strax til Jesum, og sagde: hil være dig, Rabbi! og kyste ham.

50. Men Jesus sagde til ham: Ven, hvorfor er du kommen? Da traadte de frem, og lagde Hænder paa Jesum, og grebe ham.

51. Og see, En af dem, som vare med Jesu, udrakte Haanden, og uddrog sit Sværd, og slog den Ypperste-Præsts Tjener, og huggede hans Ore af.

52. Da sagde Jesus til ham: stik dit Sværd paa

suit Steâ; thui adlir tair, ui teâga til Svøør, skullu fadla firi Svøri.

53. Edla mainar tû, Ee kundi ikkje nû bija Feâjir muin, á han skjildi skjikka meâr mairi enn tolv Legiounar Onglar?

54. Qvussi skjildu taa Skriftinar fuldkomast, á teâ ajur só á bærast til?

55. Um teâ Tujuna seje Jesus vi Skeâran: Tíd eru ûdfarnir, sum til ain Røvara, vi Svørun o Stongun, á teâga mé aa Hondun. Ee heâvi sidi kjaa Tikun, o lart ui Templinun, o Tíd gribu mé ikkje.

56. Men teâ ér alt skjeðt, á Skriftir Próphetarnar skjildu genga ûd. Taa gouvu adlir Disciplanir sé fraa honun, o fluiddu.

57. Men tair, sum høddu gribi Jesus, førdu han til Ipparsta-Præstin Caiphas, heâr sum tair Skriftklougu o Ældstu vouru seâmankomnir.

58. Men Pedûr filgdi veâl længt fraa attanaa han inn til Ipparsta-Præsta Borgjiina, o gjæk innanfiri, o seâd kjaa Svainunun, á sudja Endan.

sit Sted; thi alle de, som tage Sværd, skulle omkomme ved Sværd.

53. Eller mener du, at jeg nu ikke kunde bede min Fader, at han skulde tilskikke mig mere end tolv Legioner Engle?

54. Hvorledes skulde da Skrifterne fuldkommes, at det bør saaledes gaae til?

55. Paa den samme Tid sagde Jesus til Skaren: I ere udgangne, ligesom til en Røver, med Sværd og Stænger, at tage fat paa mig. Jeg haver siddet hos Eder, og lært i Templet, og I grebe mig ikke.

56. Men det er altsammen skeet, at Propheternes Skrifter skulde fuldkommes. Da forlode alle Disciplene ham, og flyede.

57. Men de, som havde grebet Jesum, førte ham hen til den Ypperste-Præst Caiphas, der hvor de Skriftkloge og Ældste vare forsamlede.

58. Men Peder fulgte langt fra efter ham indtil den Ypperste-Præstes Pallads, og gik indenfor, og sad hos Svendene, at see Enden.

59. Men Ipparstu-Præ-
stanir, o tair Eldstu, o
haila Raaji søgtu um ran-
gan Vitnisbuur moudi Je-
sussi, til tes á tair kundu
faa-a eãvluiva han; o tair
funnu Onkje.

60. O houast á mong
rong Vitnir kómu fram,
funnu tair tou Onkje.
Men ui Sainastine gingu
tvei følsk Vitni fram, o
søddu:

61. Hesin hevur sagt:
Ee kan brouda Guds Tem-
pil niur, o biggja teâ ui
trimun Doum.

62. O tan Ipparsti-
Præsturin stou up, o seje
vi han: ontir tû ikkje at-
tur? qveâd vitna hesir
moudi teâr?

63. Men Jesus tagdi.
O tan Ipparsti-Præsturin
sveâraje, o seje vi han:
Ee læggji teâr Ai firi, vi
tan livanda Gud, á tû si-
jur ósun, um tû ér tan
Christus, Sónur tan li-
vanda Guds.

64. Jesus seje vi han:
tû hevur sagt teâ; tou sije
Ee Tikun: á nâ héréttur
skullu Tíd sudja Menni-
skjans Són sida kjaa Haand
Kraftina tui høgru, o kóma

59. Men de Ypperste-
Præster, og de Eldste, og
det ganske Raad søgte falsk
Vidnesbyrd mod Jesum,
paa det de kunde aflive
ham; og de fandt intet.

60. Og alligevel at der
traadte mange falske Vid-
ner frem, fandt de dog in-
tet. Men paa det Sidste
traadte to falske Vidner
frem, og sagde:

61. Denne har sagt: jeg
kan nedbryde Guds Tem-
pel, og bygge det i tre Dage.

62. Og den Ypperste-
Præst stod op, og sagde til
ham: svarer du Intet?
hvad vidne disse imod dig?

63. Men Jesus taug.
Og den Ypperste-Præst
svarede, og sagde til ham:
jeg besværger dig ved den
levende Gud, at du siger
os, om du er den Christus,
den levende Guds Søn.

64. Jesus sagde til ham:
du haver sagt det; dog siger
jeg Eder: nu herefter skulle
I see Menneskens Søn
sidde hos Kraftens høire
Haand, og komme i Him-

ui Himmalins Skuidgjar.
65. Taa skraddi Ippar-
sti=Præsturin Kleâjir sui-
ni sundur, o seje: han he-
vur spotta Gud; qveâd
heâva vid longur Vitnir
nejit? sui, nû heâva Tid
hoirt Spottan hansara.
66. Qveâd tikjist Tikun?
Men tair sveâravu, o sød-
du: han ér fegur til Deja.
67. Taa spuittu tair ui
Anlid hansara, o slouvu
han aa Munnin; men Hi-
nir slouvu han vi Støvun.
68. O tair søddu: spaa-a
okkun, Christus, qvør veâr
han, ui slou ti?
69. Men Pedur seâd
utanfiri ui Geârinun; o
ain Gjenta kóm til hansa-
ra, o seje: tû hevur aisini
væri vi Jesussi tui Gali-
lajarinun.
70. Men han nogtaje
teâ firi taim odlum, o seje:
Ee vaid ikkje, qveâd tû sijur.
71. Men sum han gjæk
eâd Indurunun, saae ain
onnur han; o hón seje vi
tair, sum heâr vouru: he-
sin veâr aisini vi Jesussi
fraa Nazareth.
72. O han nogtaje teâ
up=attur vi ajnun Aji,

melens Skyer.
65. Da sønderrev den
Ypperste=Præst sine Klæ-
der, og sagde: han har be-
spottet Gud; hvad have vi
længere Vidner behov? see,
nu have I hørt hans Be-
spottelse.
66. Hvad tykkes Eder?
Men de svarede, og sagde:
han er skyldig til Døden.
67. Da spyttede de udi
hans Ansigt, og sloge ham
paa Munden; men de An-
dre sloge ham med Kjeppe.
68. Og de sagde: spaae
os, Christe, hvor er den,
der dig slog?
69. Men Peder sad
udenfor i Gaarden; og en
Pige kom til ham, og
sagde: du haver og været
med Jesu den Galilæer.
70. Men han nægtede
det for dem alle, og sagde:
jeg veed ikke, hvad du siger.
71. Men der han gik
hen til Indgangen, saae
en anden ham; og hun
sagde til dem, som der va-
re: denne var og med Jesu
af Nazareth.
72. Og han nægtede det
atter med en Eed, sigende:

sijandi: Ee kjenni ikkje teâ Menniskja.
73. Men luidi ettur teâ gungu tair fram, sum heâr stouvu, o søddu vi Pedur: sannelia, tû ert ain eâv taim vi, thui aisini Maal-snilda tuin berøbar té.
74. Taa begjinti han á banna seâr o svørja: Ee kjenni teâ Menniskja ikkje. O strax goul Heânin.
75. O Pedur mintist aa Oor Jesussa, sum han seje vi han: firinn Heânin gæ-lur, skeâl tû nogta firi mé trudjar Férir. O han gjæk ûd attur, o greâd baiskjilia.

jeg kjender ikke det Men-neske.
73. Men lidet derefter gik de frem, som stode der, og sagde til Peder: sande-lig, du er og een af dem, thi og dit Maal røber dig.
74. Da begyndte han at forbande sig og sværge: jeg kjender ikke det Menneske. Og strax goel Hanen.
75. Og Peder kom Jesu Ord ihu, der han sagde til ham: førend Hanen galer, skal du fornægte mig tre Gange. Og han gik uden-for, og græd bitterlig.

Teâ 27da Capitule.

1. Men taa-ui lai aa Modni, hildu adlir tair Ipparstu-Præstanir o tair Eldstu eâv Folkjinun Tingrai moudi Jesussi, á tair kundu eâvluiva han.
2. O tair bundu han, o fluttu han heâani, o ant-voravu Pontius Pilatussi Landshøvdingjinun han.
3. Taa-ui Jûdas, sum forraaddi han, saae teâ, á han veâr fordømdur, æn-graje teâ honun, o han beâr tair tredivu Silvur-

27. Capitel.

1. Men der det var ble-vet Morgen, holdt alle de Ypperste-Præster og Fol-kets Eldste Raad imod Je-sum, at de kunde aflive ham.
2. Og de bandt ham, og førte ham hen, og over-antvordede Landshøvdin-gen Pontius Pilatus ham.
3. Der Judas, som ham forraadte, da saae, at han var fordømt, angrede det ham, og han bar de tre-dive Sølv-Penninge til

péningar attir t́il tair Ip=
parstu = Præstar o Ældstu,
o seje:
4. Ee heâvi sinda, á
Ee forraaddi ouskjildit
Blou. Men tair søddu:
qveâd kjémur okkun teâ vi?
sui tâ t́il tes.
5. O han slogdi Sil=
vurpéninganar ui Templi,
ruimdi burtur, o gjæk heâ=
ani o hongdi sé.
6. Men tair Ipparstu=
Præstanir tougu Silvpé=
ninganar, o søddu: teâ ér
ikkje t́illaadt á læggja tair
ui Templa = Kjiistina, thui
teâ eru Blou = Péningar.
7. Men tair hilduRaa,
o kjebtu aina Pottameâga=
ra Daild firi tair, t́il á
jeâra fremmandi Folk ui.
8. Thui blaiv tan
Daildin kadla Blou=Dail=
din t́il henda Deâ.
9. Taa gjæk ûd teâ,
sum teâla ér eâv Próphe=
tanun Jeremiassi, sum si=
jur: o tair tougu tair tredi=
vu Silvpéninganar, Virin
eâv tan Vurderaja, sum
Israels Bødn vurderavu;
10. o tair gouvu tair
firi aina Pottameâgara
Daild, sum Harrin befad=
laje meâr.

de Ypperste = Præster og
Ældste igjen, og sagde:
4. Jeg haver syndet,
at jeg forraadte uskyldigt
Blod. Men de sagde:
hvad kommer det os ved?
see du dertil.
5. Og han kastede Sølv=
Penningene i Templet,
veeg bort, og gik hen og
hængte sig.
6. Men de Ypperste=
Præster toge Sølv = Pen=
ningene, og sagde: det er
ikke tilladt at lægge dem i
Templets Kiste, thi det er
Blod = Penge.
7. Men de holdte Raad,
og kjøbte en Pottemagers
Ager derfor, til at jorde
Fremmede udi.
8. Derfor blev den Ager
kaldet Blod = Ager indtil
denne Dag.
9. Da fuldkommedes
det, som talet er ved Pro=
pheten Jeremias, som si=
ger: og de toge de tredive
Sølv=Penninge, den Vur=
deredes Værd, hvilken I=
sraels Børn vurderede;
10. og de gave dem for
en Pottemagers Ager, som
Herren befoel mig.

11. Men Jesus stou firi Landshøvdingjinun; o Landshøvdingurin spurdi han, o seje: ér tû Kongur Jødana? Men Jesus seje vi han: tû sijur teâ.

12. O taa=ui han blaiv ankleâavur eâv taim Ypparstu=Præstunun o Ældstu, ønti han ikkje attir.

13. Taa seje Pilatus vi han: hoirir tû ikkje, qvussi migji tair vitni moudi teâr?

14. O han sveâraje honun enn ikkje til ait ainasta Oor, só á Landshøvdingurin undrajist stourlia.

15. Men til Høgtujuna pladdi Landshøvdingurin á giéva Folkjinun ain Fanga leisan, qvøn tei vildu.

16. Men tei hoddu taa ain fraagjera Fanga, sum heed Barrabas.

17. O thui seje Pilatus vi tei, taa=ui alt veâr seâmankómi: qvøn villja Tíd, á Ee skeâl giéva Tikun leisan? Barrabas? edla Jesus, sum kadlast Christus?

18. Thui han vidsti, á tair hoddu eâv Eâvindført han firi sé.

19. Men sum han seâd aa Doumstoulinun, sendi Häsfrigv hansara honun

11. Men Jesus stod for Landshøvdingen; og Landshøvdingen spurgte ham, og sagde: er du Jødernes Konge? Men Jesus sagde til ham: du siger det.

12. Og der han blev anklaget af de Ypperste=Præster og Ældste, svarede han Intet.

13. Da sagde Pilatus til ham: hører du ikke, hvor meget de vidne imod dig?

14. Og han svarede ham end ikke til eet Ord, saa at Landshøvdingen forundrede sig saare.

15. Men paa Høitiden pleiede Landshøvdingen at give Folket een Fange løs, hvilken de vilde.

16. Men de havde da en mærkelig Fange, som hedde Barrabas.

17. Derfor, der de vare forsamlede, sagde Pilatus til dem: hvilken ville I, at jeg skal give Eder løs? Barrabam? eller Jesum, som kaldes Christus?

18. Thi han vidste, at de havde af Avind overantvordet ham.

19. Men der han sad paa Domstolen, skikkede hans Hustru til ham, og

Bó, o leâd sija vi han: befatta té onkji vi henda Rattelia, thui Ee heâvi ûdsteâji Migji ui Deâ ui ainun Dreimi firi hansara Skjild.

20. Men Ipparstu-Præstanir o tair Ældstu eggjavu Folkje til, á tei skjildu bia um Barrabas, men umkóma Jesussi.

21. Men Landshøvdingurin sveâraje, o seje vi tei: qvøn villja Tíd, á Ee skeâl gjéva Tikun leisan eâv hesun Baaun? Men tei søddu: Barrabas.

22. Pilatus seje vi tair: qveâd skeâl Ee taa gjéra vi Jesus, sum kadlast Christus? Tei søddu edl vi han: leâd han krosfæstast!

23. Men Landshøvdingurin seje: qveâd Dundt hevur han taa gjort? Men tei gouvust aa á rouba: leâd han krosfæstast!

24. Men taa ui Pilatus saae, á han ûdrætti Onkje, men á heâr blaiv størri Buldur, toug han Vatn, o tvaa-aje Hændurnar firi Folkjinun, o seje: Ee erí seâgleisur ui hendar Rattelias Blouí; sudji Tíd til tes.

lod sige: befat dig intet med denne Retfærdige, thi jeg haver lidt Meget i Dag i en Drøm for hans Skyld.

20. Men de Ypperste-Præster og de Ældste overtalede Folket, at de skulde begjere Barrabam, men omkomme Jesum.

21. Men Landshøvdingen svarede, og sagde til dem: hvilken ville I, at jeg skal give Eder løs af disse To? Men de sagde: Barrabam.

22. Pilatus sagde til dem: hvad skal jeg da gjøre med Jesu, som kaldes Christus? De sagde alle til ham: lad ham korsfæstes!

23. Men Landshøvdingen sagde: hvad Ondt haver han da gjort? Men de raabte end mere: lad ham korsfæstes!

24. Men der Pilatus saae, at han udrettede Intet, men at der blev større Bulder, tog han Vand, og toede Hænderne for Folket, og sagde: jeg er uskyldig i denne Retfærdiges Blod; seer I dertil.

25. O haila Folkje ſveâraje, o ſeje: Blou hanſara kémi ivur okkun, o ivur okkara Bødn!

26. Taa geâv han taimun Barrabas leiſan; men Jeſus leâd han hûſletta, o fek taimun han, á han ſkjildi krosfæſtaſt.

27. Taa tougu Struidsmenn Landshøvdingjins Jeſus tíl ſuins ui Tingſtovuna, o ſænkavu ſeâman um han haila Rudluna.

28. O tair kladdu han eâv, o kaſtavu aina Purpur-Kaabu um han.

29. O tair flattavu aina Krounu eâv Tornun, o ſædti heâna aa Høvur hanſara, o ain Stapprik ui høgru Haand hanſara; o tair fudlu ui Kneâ firi honun, o ſpottavu han, o ſøddu: hailur ui heppi, tâ Jøda-Kongurin!

30. O tair ſpuittu uppaa han, o tougu Stapprikkjin, o ſíbavu um Hødi aa honun.

31. O taa-ui tair hødbu ûdſpotta han, tougu tair Kaabuna eâv honun, o loudu han ui ſuin egna Bâna, o førdu han ûd á krosfæſtaſt.

25. Og det ganſke Folk ſvarede, og ſagde: Hans Blod komme over os, og over vore Børn!

26. Da gav han dem Barrabam løs; men Jeſum lod han hudſtryge, og overantvordede ham, at han ſkulde korsfæſtes.

27. Da toge Landshøvdingens Stridsmænd Jeſum til ſig i Domhuſet, og ſamlede om ham den ganſke Rode.

28. Og de afklædte ham, og kaſtede en Purpur-Kaabe om ham.

29. Og de flettede en Krone af Torne, og ſatte den paa hans Hoved, og et Rør i hans høire Haand; og de faldt paa Knæ for ham, og beſpottede ham, og ſagde: Hil være dig, du Jødernes Konge!

30. Og de ſpyttede paa ham, og toge Røret, og ſloge paa hans Hoved.

31. Og der de havde beſpottet ham, toge de Kaaben af ham, og iførte ham ſine egne Klæder, og førte ham hen at korsfæſtes.

32. Men ſum tair gun-
gu ûd, raktu tair vi ait
Menniſkja fraa Cyrenen,
ſum heed Suimin; han
tvingavu tair til á bæra
Kors hanſara.
33. O taa-ui tair kómu
til ait Ploſs, ſum kadlaſt
Golgatha, teâ ér ûdtuja:
Heisponnu-Ploſsi,
34. taa gouvu tair ho-
nun á drækka Eedik blan-
dajan vi Gadli; o taa-ui
han ſmakkaje teâ, vildi
han ikkje drækka.
35. Men tair, ſum hød-
du krosfæſta han, buittu
Kleâjir hanſara ſundur, o
kaſtavu Lodd um tei; á teâ
ſkjildi genga ûd, ſum ér ſagt
eâv Próphetanun: tair ſkjif-
tu Kleâjir muini, o kaſtavu
Lodd um Kjoula muin.
36. O tair ſoudu heâr,
o paſſavu uppaa han.
37. O omanfiri Hødd
hanſara ſættu tair Sækti-
na moudi honun upſkriv-
na: héſin ér Jeſus, Kon-
gur Jødana.
38. Taa krosfæſtavu tair
tvair Røvarar vi honun,
Ain vi teâ høgru, o Ain vi
teâ vinſtru Lijina.
39. Men tei, ſum gun-
gu heâr framkjaa, ſpotta-

32. Men i det de gik ud,
fandt de et Menneſke fra
Cyrene, ved Navn Si-
mon; ham tvang de til
at bære hans Kors.
33. Og der de kom til
et Sted, kaldet Golgatha,
det er udlagt: Hovedpan-
de-Sted,
34. da gave de ham at
drikke Eddike blandet med
Galde; og der han ſmagte
det, vilde han ikke drikke.
35. Men de, ſom havde
korsfæſtet ham, ſkiftede
hans Klæder, og kaſtede
Lod om dem; at det ſkulde
fuldkommes, ſom er ſagt
af Propheten: de ſkiftede
mine Klæder, og kaſtede
Lod om mit Klædebon.
36. Og de ſadde der, og
toge vare paa ham.
37. Og oven over hans
Hoved ſatte de Beſkyldnin-
gen mod ham ſkreven: den-
ne er Jeſus, den Jødernes
Konge.
38. Da korsfæſtede de
med ham to Røvere, Een
ved den høire, og Een ved
den venſtre Side.
39. Men de, ſom gik
forbi, beſpottede ham, og

vu han, o ristu vi Hovdun taira, o søddu:
40. Tû, sum bruidur niur Templi, o biggjir teâ ui trudjar Deâar, frals té sjolvan; ér tû Guds Sónur, fó stui niur eâv Krossinun.
41. Luigasó spottavu Ipparstu-Præstanir han, vi taim Skriftklóugu o Eldstu, o søddu:
42. Han hevur redda Onnur, sé sjolvan kan han ikkje redda; ér han Kongur Israels fó stuji han nû niur eâv Krossinun, fó villja víd trigva honun;
43. han laid uppaa Gud; han fruji han nû, um han hevur Beheâ til hansara; thui han hevur sagt: Ee eri Guds Sónur.
44. Men teâ Seâma brisavu Rovarnir honun, sum vouru krosfæstajir vi honun.
45. Men fraa tui fatta Tuima blaiv ait Mirkur ivur haila Landi intíl tan nuidjinda Tuiman.
46. Men um tan nuidjinda Tuiman roubti Jesus vi heârun Mæli, o seje: Eli! Eli! Lama Sabachtani? teâ ér: muin

rystede deres Hoveder, og sagde:
40. Du, som nedbryder Templet, og bygger det i tre Dage, frels dig selv; er du Guds Søn, da stig ned af Korset.
41. Ligesaa bespottede de Ypperste-Præster ham, med de Skriftkloge og Eldste, og sagde:
42. Han haver frelst Andre, sig selv kan han ikke frelse; er han Israels Konge, da stige han nu ned af Korset, saa ville vi troe ham;
43. han forlod sig paa Gud; han frie ham nu, om han haver Behag i ham; thi han haver sagt: jeg er Guds Søn.
44. Men det Samme bebreidede og Røverne ham, som vare korsfæstede med ham.
45. Men fra den sjette Time blev et Mørke over det ganske Land indtil den niende Time.
46. Men ved den niende Time raabte Jesus med stor Røst, og sagde: Eli! Eli! Lama Sabachtani? det er: min Gud! min

Gud! muin Gud! qvui
hevur tû forlaadi mé?
47. Men Neâgrir eâv
taimun, sum heâr stouvu,
taa-ui tair hoirdu hetta,
søddu tair: han kadlar aa
Elias.
48. O strax leib Ain eâv
taim, o toug ain Svamp,
o fildti han vi Eedikji, o
stak han uppaa ait Røør,
o geâv honun á drækka.
49. Men hinir Eâru
søddu: leâd væra! leâd ok-
kun sudja, um Elias kjé-
mur, o vil redda han.
50. Men Jesus roubti
attur vi heârari Røst, o
geâv up Aandina.
51. O sui, Forhangji
ui Templinun skradnaje ui
tvei, fraa tui Ovasta til
teâ Ni-asta; o Jørin
skalv, o Klettanir rivnavu.
52. o Grøvunar loudust
up; o mong Legumir eâv
taim undanfarnu Helgu-
nun stouvu up;
53. o tei gungu ûd eâv
Grøvunun ettur Upstan-
dilsi hansara, o kómu inn
ui tan hellia Steâjin, o
obinbaaravust firi Mongun.
54. Men Høvidsmeâ-
vurin, o tair, sum vouru
vi honun, o goimdu eâv

Gud! hvorfor haver du for-
ladt mig?
47. Men Nogle af dem,
som der stode, da de hørte
det, sagde de: Han kalder
paa Elias.
48. Og strax løb Een af
dem, og tog en Svamp,
og fyldte den med Eddike,
og stak den paa et Rør,
og gav ham at drikke.
49. Men de Andre sag-
de: hold! lad os see, om
Elias kommer, og vil frel-
se ham.
50. Men Jesus raab-
te atter med stor Røst,
og udgav Aanden.
51. Og see, Forhænget i
Templet splittedes i to, fra
det Øverste indtil det Ne-
derste; og Jorden skjalv,
og Klipperne revnede;
52. og Gravene oplo-
des; og mange af de hen-
sovne Helliges Legemer op-
stode;
53. og de gik ud af Gra-
vene efter hans Opstandel-
se, og kom ind i den hellige
Stad, og aabenbaredes for
Mange.
54. Men Høvedsman-
den, og de, som vare med
ham, og bevogtede Jesum,

Jesusse, taa = ui tair souvu hetta Jørskjælv, o teâ ui skjeddi, raddist tair idla, o søddu: sannelia, hesin veâr Guds Sónur.

55. Men heâr vouru mengar Qvinnur, sum skottavust ettur hesun længt fraa, o sum høddu væri ui Filgji vi Jesussi fraa Galilaja, o teânt honun.

56. Midlun teâr vouru Maria Magdalena, o Maria, Jaagubsa o Joususſa Mamma, o Mouurin til Sinir Zebedæussa.

57. Men taa = ui Qvøldi veâr kómi aa, kóm ain ruigur Meâvur fraa Arimathæa, vi Navn Jóseph, sum aisini sjolvur heje væri Discipel Jesussa.

58. Han gjæk til Pilatussa, o begjærdi Legume Jesussa. Taa befadlaje Pilatus, á Legume skjildi fludjast honun.

59. O Jóseph toug Legume, o svaibti teâ ui ait raint fuint Luinkleâji,

60. o leje teâ ui taa nuidju Groov suina, sum han heje leâdi høgga ui ain Klet, o rudlaje ain stouran Stain firi Ingongdi=

der de saae det Jordskjælv, og hvad der skede, frygtede de saare, og sagde: sandelig, denne var Guds Søn.

55. Men der vare mange Qvinder, som langt fra saae det an, hvilke havde fulgt Jesum fra Galilæa, og tjent ham.

56. Iblandt disse var Maria Magdalena, og Maria, Jakobi og Jose Moder, og Zebedæi Sønners Moder.

57. Men der det var blevet Aften, kom en riig Mand af Arimathæa, ved Navn Joseph; hvilken og selv havde været Jesu Discipel.

58. Denne gik til Pilatus, og begjerede Jesu Legeme. Da befoel Pilatus, at man skulde overantvorde ham Legemet.

59. Og Joseph tog Legemet, og svøbte det i et reent fiint Linklæde,

60. og lagde det i sin ny Grav, hvilken han havde ladet hugge i en Klippe, og væltede en stor Steen for Indgangen til Gra=

na eåd Grøvini, o four
burtur heåani.

61. Men Maria Magdalena veår heår, o hin onnur Maria; o teår sættu sé baint ivur fraa Grøvini.

62. Men tan annan Deåjin, sum filgdi ettur Tilfluidgjinga-Deåjinun, taa sænkavuft tair Ipparstu-Præstanir o Pharisaiarnir tíl Pilatussa.

63. o søddu: Harri! okkun rennur ui Gruun, á hesin Forførarin seje, mian han livdi: ettur trimun Døum skeål Ee raisast up.

64. Befadla thui, á Grøvin værur forveåra virilia intíl tria Deåjin, á ikkje Disciplar hansara skullu kóma um Nottina, o stjeåla han, o sija firi Folkjinun: han ér raistur up fraa taim Deju; o taa víl teå suista Falsknaruje væra værri inn teå fista.

65. Men Pilatus seje vi tair: hér heåva Tíd Væktarar; feåri, forveåri trûliani, sum Tíd vida bedst.

66. Men tair gungu heåar, o forveåravu Grøvina veål o virilia vi Vagstine, taa-ui tair høddu forsegla Stainun.

ven, og gik bort.

61. Men Maria Magdalena var der, og den anden Maria; og de satte sig tvært over for Graven.

62. Men den anden Dag, som fulgte paa Beredelsens Dag, forsamledes de Ypperste-Præster og Pharisæer til Pilatus,

63. og sagde: Herre! vi komme ihu, at denne Forfører sagde, der han endnu levede: efter tre Dage opreises jeg.

64. Befal derfor, at man med Fliid forvarer Graven indtil den tredie Dag, at ikke hans Disciple skulle komme om Natten, og stjele ham, og sige til Folket: han er opreist fra de Døde; og da vil det sidste Bedrag blive værre end det første.

65. Men Pilatus sagde til dem: der have I Vagten; gaaer hen, forvarer med Fliid, som I bedst vide.

66. Men de gik hen, og forvarede med Fliid Graven ved Vagten, der de havde beseglet Stenen.

Teâ 28da Capitule.

1. Men ettur Sabbatina, taa • ui teâ blaanaje firi tui fista Deâji ui Viguni, kómu Maria Magdalena, o hin onnur Maria á vidja Grøvina.

2. O sui, taa skjeddi ait stourt Jørskjælv; thui Harrans Aingjil four niur eâv Himlinun, traaddi til, o rudlaje Stainin fraa Ingongdine, o sætti sé heâr.

3. Men Aasjoun hansara veâr sum Sneârljousi, o Vûni hansara qvuidur sum Fann.

4. Men Vœktarnir skulvu eâv Rædslu firi honun, o vouru sum dejir.

5. Men Aingjilin teâlaje til Qvinnunar, o seje: reâjist Tíd ikkje! thui Ee vaid, á Tíd laida ettur Jesusse hinin krosfæstaja.

6. Han ér ikkje hér, thui han ér upsteâjin, sum han hevur sagt. Kómi hiar, sudji Plossi, qveârui Harrin laae.

7. O gengji skundelia hiani, o siji Disciplun hansara, á han ér upsteâjin fraa taim Deju; o sui, han gengur undan Tikun til

28. Capitel.

1. Men efter Sabbaten, da det gryede ad den første Dag i Ugen, kom Maria Magdalena og den anden Maria for at see Graven.

2. Og see, der skede et stort Jordskjælv; thi Herrens Engel nedfoer af Himmelen, traadte til, og væltede Stenen fra Indgangen, og satte sig der.

3. Men hans Skikkelse var ligesom Lynet, og hans Klædebon hvidt som Snee.

4. Men Vægterne skjælvede af Frygt for ham, og bleve som døde.

5. Men Engelen tiltalede Qvinderne, og sagde: frygter I ikke! thi jeg veed, at I lede efter Jesum den korsfæstede.

6. Han er ikke her, thi han er opstanden, som han haver sagt. Kommer hid, seer Stedet, hvor Herren laae.

7. Og gaaer hastelig hen, og siger hans Disciple, at han er opstanden fra de Døde; og see, han gaaer forud for Eder til Galilæa;

Galilaja; heâr skullu Tíd sudja han. Sui, Ee heâvi sagt Tikun hetta.

8. O teâr gungu férmiglar ûd âr Grøvini vi Outta o miglari Fragd, o lubu, á bûva Disciplun fraa hesun.

9. Men sum teâr fouru á buva Disciplun hansara fraa tui, sui, taa mødti Jesus taimun, o seje: hailar o seâlar væri Tíd! Men teâr traaddu tíl, o umfavnavu Fødur hansara, o bouvu tíl hansara.

10. Taa seje Jesus vi teâr: outtist ikkje! men feâri, o graini Brørun muinun fraa, á tair feâra tíl Galilaja, o heâr skullu tair sudja mé.

11. Men mian teâr gingu heâar, sui, taa kómu Neâgrir eâv Vagtini ui Steâjin, o forkjinnavu firi taim Ypparstu-Prœstunun alt teâ, ui skjedt veâr.

12. O tair kómu seâman vi taim Ældstu, o hildu ait Raa, o gouvu Struidsmonnunun ruiguliani Péningar,

13. o søddu: siji, Disciplar hansara kómu aa

der skulle I see ham. See, jeg haver sagt Eder det.

8. Og de gik hastelig ud af Graven med Frygt og stor Glæde, og løb, at bebude hans Disciple det.

9. Men der de gik, at bebude hans Disciple det, see, da mødte Jesus dem, og sagde: hil være Eder! Men de traadte til, omfavnede hans Fødder, og tilbade ham.

10. Da sagde Jesus til dem: frygter ikke! gaaer hen, forkynder mine Brødre, at de drage til Galilæa, og der skulle de see mig.

11. Men der de gik hen, see, da kom Nogle af Vagten i Staden, og forkyndte de Ypperste-Præster alt det, som var skeet.

12. Og de forsamledes med de Ældste, og holdt et Raad, og gave Stridsmændene rigeligen Penge,

13. og sagde: siger, hans Disciple kom om Natten,

Nott, o stjoulu han, taa ui víd svouvu.

14. O um só værur, á Landshøvdingurin frattur teâ, só villja víd stidla han tílfrids, o halda Tíkun angurleisan.

15. Men tair tougu Penganar, o gjordu, sum tair vouru undurvuistir. O Rigti um hesa Seâg blaiv spraidt âd midlun Jødanar tíl henda Deâ.

16. Men tair edlivu Disciplanir fouru tíl Galilaja, tíl teâ Bjørgji, heâar ui Jesus heje sædt taimun.

17. O taa ui tair souvu han, tílbouvu tair honun; men Neâgrir tvuivlavu.

18. Men Jesus traaddi fram, o teâlaje vi tair, o seje: meâr ér gjivin ødl Magt ui Himlinun o aa Jørini.

19. Gengji thui um, o leâri ødl Folk, o doibi tei ui Navni Feâjirins, o Sónins, o halgan Anda.

20. O leâri tei á halda alt teâ, Ee heâvi bóji Tíkun. O sui, Ee eri vi Tíkun adlar Deâar, tíl Versins Enda. Omin.

og stjale ham, da vi sov.

14. Og dersom Landshøvdingen faaer det at høre, ville vi stille ham tilfreds, og holde Eder angerløse.

15. Men de toge Pengene, og gjorde, som de vare underviste. Og Rygtet om denne Sag blev udspredt iblandt Jøderne indtil denne Dag.

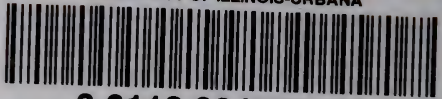
16. Men de elleve Disciple gik til Galilæa, til det Bjerg, hvor Jesus havde bestilt dem.

17. Og der de saae ham, tilbade de ham; men Nogle tvivlede.

18. Og Jesus traadte frem, talede med dem, og sagde: mig er given al Magt i Himmelen og paa Jorden.

19. Gaaer derfor hen, og lærer alle Folk, og døber dem i Navnet Faderens, og Sønnens, og den Hellig Aands.

20. Og lærer dem at holde alt det, jeg haver befalet Eder. Og see, jeg er med Eder alle Dage, indtil Verdens Ende. Amen.

UNIVERSITY OF ILLINOIS-URBANA
3 0112 084369153